

Bruxelles, den 1. december 2014
(OR. en)

16154/14

**Interinstitutionel sag:
2013/0264 (COD)**

EF 328
ECOFIN 1111
CONSOM 260
CODEC 2379

NOTE

fra:	formandskabet
til:	delegationerne

Vedr.:	Forslag til EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2013/36/EU og 2009/110/EF og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF <i>- Formandskabets kompromis</i>
--------	---

Hermed følger til delegationerne en kompromistekst fra formandskabet om ovennævnte kommissionsforslag, som er resultatet af gruppens møde den 24. november.

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2013/36/EU og 2009/110/EF og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg¹,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank²,

efter høring af Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse,

efter den almindelige lovgivningsprocedure, og

ud fra følgende betragtninger:

¹ EUT C , , s. .

² EUT C , , s. .

- (1) I de seneste år er der gjort store fremskridt i retning af integration af detailbetalinger i Unionen, især i sammenhæng med EU-retsakterne om betalinger, især Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF³, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 924/2009⁴, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF⁵ og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012⁶. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU⁷ har yderligere udbygget de retlige rammer for betalingstjenester ved at sætte en specifik begrænsning for de forretningsdrivendes mulighed for at opkræve brugergebyrer hos deres kunder for anvendelse af et bestemt betalingsmiddel.
- (2) Direktiv 2007/64/EF blev vedtaget i december 2007 på grundlag af et forslag fra Kommissionen fra december 2005. Siden da er der på detailbetalingsmarkedet sket væsentlig teknisk innovation med det hurtigt stigende antal elektroniske betalinger og mobilbetalinger og fremkomsten af nye typer betalingstjenester på markedet.

³ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked (EUT L 319 af 5.12.2007, s. 1).

⁴ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 924/2009 af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 (EUT L 266 af 9.10.2009, s. 11).

⁵ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/EF (EUT L 267 af 10.10.2009, s. 7).

⁶ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009 (EUT L 94 af 30.3.2012, s. 22).

⁷ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF (EUT L 304 af 22.11.2011, s. 64).

- (3) Gennemgangen af EU's retlige rammer for betalingstjenester og særlig konsekvensanalysen af direktiv 2007/64/EF og høringen om Kommissionens grønbog "På vej mod et integreret europæisk marked for kort-, internet- og mobilbetalinger"⁸ har vist, at udviklingen har medført væsentlige udfordringer for lovgivningen. Store dele af betalingsmarkedet – kort-, internet- og mobilbetalinger – er stadig fragmenteret langs landegrænserne. Mange innovative betalingstjenesteprodukter eller -tjenester hører slet ikke eller kun i mindre grad ind under anvendelsesområdet for direktiv 2007/64/EF. Endvidere viste det sig, at anvendelsesområdet for direktiv 2007/64/EF og især de herfra undtagne elementer, som f.eks. visse betalingsrelaterede aktiviteter, i nogle tilfælde er for tvetydigt, for generelt eller blot forældet i lyset af markedsudviklingen. Det har medført retsuskikkerhed, potentielle sikkerhedsrisici i betalingskæden og manglende forbrugerbeskyttelse på nogle områder. Det har også vist sig at være vanskeligt for innovative og brugervenlige digitale betalingstjenester at få fodfæste på markedet og give forbrugere og forretningsdrivende effektive, praktiske og sikre betalingsmetoder i Unionen.
- (4) Det er af afgørende betydning, at der oprettes et integreret indre marked for elektroniske betalinger for at sikre, at forbrugerne, de forretningsdrivende og virksomhederne kan udnytte det indre marked fuldt ud set i lyset af udviklingen i den digitale økonomi.
- (5) Der bør fastsættes nye regler for at lukke hullerne i lovgivningen og samtidig give større retssikkerhed og sikre ensartet anvendelse af de retlige rammer i hele Unionen. Der bør garanteres lige forretningsvilkår for både eksisterende og nye markedsaktører, så det bliver nemmere for nye betalingsmidler at nå ud til et større marked, og så der sikres en høj grad af forbrugerbeskyttelse i forbindelse med betalingstjenester i hele Unionen. Det forventes at presse omkostninger og priser for betalingstjenestebrugere nedad samt give større udvalg af og gennemsigtighed i betalingstjenester.
- (5a) Det er ikke hensigten med disse retlige rammer, at de skal være helt udtømmende. Deres anvendelsesområde bør begrænses til tjenesteudbydere, der udbyder betalingstjenester som fast erhverv eller forretningsaktivitet i overensstemmelse med dette direktiv.

⁸ KOM(2011) 941 endelig.

- (6) I de seneste år er de sikkerhedsrisici, der er forbundet med elektroniske betalinger blevet større, hvilket skyldes deres større tekniske kompleksitet, de stadigt stigende mængder af elektroniske betalinger i hele verden og de nye typer betalingstjenester. Da sikre betalingstjenester er en forudsætning for et velfungerende betalingstjenestemarked, bør betalingstjenestebrugere være tilstrækkeligt beskyttet mod sådanne risici. Betalingstjenester er nødvendige for opretholdelsen af centrale økonomiske og samfundsmæssige aktiviteter. Betalingstjenesteudbydere bør fastlægge rammer for at begrænse risici og opretholde effektive procedurer til håndtering af hændelser. Opdaterede vurderinger af de risici, der er forbundet med betalingstjenester, bør forelægges de kompetente myndigheder årligt eller med et interval, der fastsættes af den kompetente myndighed. Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) bør udarbejde retningslinjer i forbindelse med disse sikkerhedsforanstaltninger og fremme samarbejdet med de kompetente myndigheder, Den Europæiske Centralbank (ECB) og Den Europæiske Unions Agentur for Net- og Informationssikkerhed (ENISA).
- (7) Sikkerhedsrisici, der er forbundet med betalingstransaktioner, bør også imødegås af betalingstjenesteudbydere. De sikkerhedsforanstaltninger, der skal træffes af betalingstjenesteudbydere, skal stå i forhold til de pågældende sikkerhedsrisici. Der bør indføres en mekanisme til regelmæssig rapportering, så det sikres, at betalingstjenesteudbydere regelmæssigt giver de kompetente myndigheder en opdateret vurdering af deres sikkerhedsrisici og de foranstaltninger, de har truffet for at imødegå disse risici. Endvidere er det for at sikre, at skadevirkninger for andre betalingstjenesteudbydere og betalingssystemer, såsom væsentlige forstyrrelser af et betalingssystem, og skadevirkninger for brugerne holdes på et minimum, nødvendigt at forpligte betalingstjenesteudbydere til uden unødigt forsinkelse at underrette de i henhold til dette direktiv kompetente myndigheder om alvorlige sikkerhedshændelser. Endvidere er det hensigten, at EBA skal have en koordinerende rolle.

- (8) Den reviderede retlige ramme for betalingstjenester suppleres af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. [XX/XX/XX]⁹. Forordningen indfører regler vedrørende opkrævning af multilaterale og bilaterale interbankgebyrer for alle debet- og kreditkorttransaktioner, der foretages af forbrugere, og elektroniske betalinger og mobilbetalinger i tilknytning til sådanne transaktioner, og begrænser brugen af en række forretningsregler vedrørende korttransaktioner. Nævnte forordning søger at fremskynde opnåelsen af et effektivt integreret marked for alle kortbaserede betalinger.
- (9) For at undgå forskellige praksisser i medlemsstaterne til skade for forbrugerne bør bestemmelserne om gennemsigtigheds- og oplysningskrav for betalingstjenesteudbydere og om rettigheder og forpligtelser i forbindelse med udbud og brug af betalingstjenester i dette direktiv så vidt muligt også gælde for transaktioner, hvor betalerens eller betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder befinder sig inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (i det følgende benævnt "EØS"), og den anden betalingstjenesteudbyder befinder sig uden for EØS. Ovennævnte bestemmelser bør, hvor det er relevant, udvides til transaktioner i alle nationale valutaer mellem betalingstjenesteudbydere, der befinder sig inden for EØS.
- (10) Definitionen af betalingstjenester bør være teknologisk neutral og give plads til yderligere udvikling af nye typer betalingstjenester, samtidig med at der sikres lige forretningsvilkår for både eksisterende og nye betalingstjenesteudbydere.

⁹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. [XX/XX/XX/] af [date] om interbankgebyrer for kortbaserede betalingstransaktioner. (EUT L x, s. x).

- (11) Undtagelsen for betalingstransaktioner via en handelsagent på betalerens eller betalingsmodtagerens vegne som fastsat i direktiv 2007/64/EF anvendes på vidt forskellige måder i medlemsstaterne. Nogle medlemsstater tillader, at undtagelsen anvendes af e-handelsplatforme, der optræder som mellemlid på vegne af både individuelle købere og sælgere uden reel mulighed for at forhandle eller indgå aftale om salg eller køb af varer eller tjenesteydelser. Det rækker ud over undtagelsens tiltænkte anvendelsesområde og kan øge risiciene for forbrugerne, da disse udbydere står uden for den lovgivningsmæssige beskyttelse. Forskellige anvendelser forvrider også konkurrencen på betalingsmarkedet. For at løse disse problemer bør det derfor tydeliggøres, at undtagelsen udelukkende kan gælde for agenter, der både handler på vegne af betaleren og betalingsmodtageren (som f.eks. visse e-handelsplatforme), når de ikke på noget tidspunkt kommer i besiddelse af kundens midler.
- (11a) Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på aktiviteter i pengetransportfirmaer og likviditetsstyringsfirmaer, hvor de berørte aktiviteter er begrænset til den fysiske transport af sedler og mønter.

- (12) Tilbagemeldinger fra markederne viser, at de betalingsaktiviteter, der dækkes af undtagelsen om begrænsede net, ofte omfatter betydelige betalingsmængder og -værdier og tilbyder forbrugerne hundreder eller tusinder af forskellige produkter og tjenester, der ikke passer til formålet med den undtagelse for begrænsede net, der er indført ved direktiv 2007/64/EF. Det medfører større risici og ingen retlig beskyttelse for betalingstjenestebrugere, især for forbrugerne, og væsentlige ulemper for regulerede markedsaktører. For at begrænse disse risici er der blevet indført dels et forbud mod at anvende den samme betingelse, der tillader undtagelsen, på et bestemt instrument mere end én gang, dels en underretningspligt, når de undtagne aktiviteter overstiger den fastsatte tærskel. Et betalingsinstrument bør betragtes som et instrument, der benyttes inden for en sådan undtagelse, hvis det kun kan benyttes i) til erhvervelse af varer og tjenester i en bestemt forretning eller forretningskæde, såfremt de involverede enheder er forbundet via en forretningsaftale om anvendelsen af et enkelt mærke, der gør eksistensen af et retligt relevant forhold mellem "moderselskabet" og de steder, hvor de udstedte betalingsinstrumenter accepteres, helt åbenlys for offentligheden, og det ovennævnte mærke anvendes på salgsstederne og så vidt muligt er synligt på det betalingsinstrument, som kan bruges på dem, ii) til erhvervelse af et begrænset udvalg af varer og tjenester, når anvendelsesområdet i praksis er begrænset til et bestemt antal funktionelt forbundne varer eller tjenester, uanset salgsstedets geografiske placering, eller iii) hvis det reguleres af en national eller regional offentlig myndighed med specifikke sociale eller skattemæssige formål med henblik på erhvervelse af bestemte varer eller tjenester. Sådanne instrumenter kunne omfatte butikskort, benzinkort, medlemskort, kort til den kollektive trafik, spisebilletter eller billetter til specifikke tjenester, der eventuelt er omfattet af bestemte skatte- eller arbejdsmarkedsregler, der er udformet med henblik på at fremme anvendelsen af sådanne instrumenter for at opfylde målsætningerne i social- og arbejdsmarkedslovgivningen. I de tilfælde hvor et sådant specifikt instrument udvikler sig til et generelt instrument, bør undtagelsen fra dette direktivs anvendelsesområde ikke længere finde anvendelse. Instrumenter, der kan benyttes i forretninger, der optræder på en liste, bør ikke undtages fra dette direktivs anvendelsesområde, da sådanne instrumenter typisk er beregnet til anvendelse blandt et net af tjenesteudbydere, der er i stadig vækst.

- (13) I anvendelsesområdet for direktiv 2007/64/EF er der en undtagelse for visse betalingstransaktioner, der gennemføres ved hjælp af telekommunikations- eller IT-udstyr, hvor netværksoperatøren ikke udelukkende agerer som formidler ved leveringen af digitale varer og tjenesteydelser gennem det pågældende udstyr, men også tilføjer værdi til disse varer eller tjenesteydelser. Denne undtagelse giver bl.a. mulighed for såkaldt operatørfakturering eller køb, der opkræves direkte på telefonregningen, hvilket bidrager til udviklingen af nye forretningsmodeller, der er baseret på salg af digitalt indhold og stemmebaserede tjenester af mindre værdi, hvilket allerede er tilfældet med ringetoner og sms-særtjenester. Disse tjenester omfatter underholdning (chat, download af f.eks. video, musik og spil), informationer (om vejr, nyheder, sportsopdateringer, aktier), nummeroplysning, deltagelse i tv- og radioudsendelser (afstemning, deltagelse i konkurrencer, levering af direkte feedback). Tilbagemeldinger fra markedet tyder ikke på, at denne betalingsmetode, som forbrugerne anser for praktisk for betalinger af små beløb, er blevet til en generel betalingsformidlingstjeneste. Imidlertid anvendes denne bestemmelse forskelligt i medlemsstaterne på grund af den nuværende undtagelses tvetydige ordlyd. Det giver juridisk uklarhed for operatørerne og forbrugerne og har undertiden gjort det muligt for betalingsformidlingstjenester at kræve undtagelse fra direktiv 2007/64/EF. Det er derfor hensigtsmæssigt præcisere omfanget af den pågældende undtagelse, der specifikt bør fokusere på mikrobetalinger for digitalt indhold og stemmebaserede tjenester. Undtagelsen bør kun gælde for betalingstjenester, når de udbydes af en udbyder af elektroniske kommunikationsnetværk eller -tjenester som accessoriske tjenester til elektroniske kommunikationstjenester (dvs. den pågældende operatørs kernevirkksomhed).

- (13a) Der er blevet indført en ny undtagelse for at tage hensyn til udviklingen inden for betalinger, hvor kunder uanset placering og tidspunkt ved hjælp af mobiltelefoner eller andre enheder navnlig kan bestille, betale for, modtage og validere elektroniske billetter. Elektroniske billetter gør det muligt og lettere at levere tjenester, som forbrugerne ellers kunne købe i form af en papirbillet, og omfatter transport, underholdning, bilparkering og adgang til lokaliteter, men ikke fysiske varer, hvorved udgifterne til fremstilling og distribution i forbindelse med de traditionelle papirbaserede billetkanaler mindskes, og forbrugervenligheden øges ved at stille nye og enklere former for billetkøb til rådighed.
- (13b) For at lette byrden for enheder, der indsamler bidrag til velgørende formål, er der blevet indført en yderligere undtagelse, der gælder for betalingstransaktioner i forbindelse med bidrag til velgørende organisationer. Der er blevet fastsat en tærskelværdi for udtrykkeligt at begrænse undtagelsen til betalinger med lav risikoprofil. Endvidere vil medlemsstaterne i overensstemmelse med national lovgivning frit kunne begrænse undtagelsen til donationer til registrerede velgørende organisationer.
- (13c) Et af hovedformålene med at indføre SEPA var lette oprettelsen af fælleseuropæiske betalingsfabrikker og tillade oprettelsen af opkrævningsfabrikker, der centraliserer alle transaktioner i en koncern ved hjælp af "på vegne af"-funktionaliteter. Det bør i denne henseende fastsættes, at betalingstransaktioner mellem et moderselskab og dets datterselskaber eller mellem datterselskaber under samme moderselskab uden mellemkomst af en anden betalingstjenesteudbyder end et selskab, der tilhører samme koncern, undtages fra dette direktivs anvendelsesområde. Denne undtagelse omfatter også: i) betalingstransaktioner initieret af et moderselskab på vegne af sine datterselskaber eller af et datterselskab på vegne af moderselskabet eller på vegne af andre datterselskaber under samme moderselskab, forudsat at disse betalingstransaktioner ("betalinger på vegne af andre") gennemføres af en betalingstjenesteudbyder, ii) betalingsinitieringstjenester og kontooplysningstjenester, som udbydes af et moderselskab på vegne af sine datterselskaber eller af et datterselskab på vegne af moderselskabet eller på vegne af andre datterselskaber under samme moderselskab.

- (14) I anvendelsesområdet for direktiv 2007/64/EF er der også en undtagelse for betalingstjenester, der udbydes ved hjælp af pengeautomater, der er uafhængige af banker eller andre betalingstjenesteudbydere. Bestemmelsen fremmede væksten af uafhængige pengeautomattjenester i mange medlemsstater, navnlig i tyndt befolkede egne. At holde denne hurtigt voksende del af pengeautomatmarkedet uden for direktivets anvendelsesområde åbner imidlertid mulighed for anvendelser, der kan gøre hævegebyrerne mindre gennemsigtige, hvilke ofte kan føre til forvirring for forbrugerne og i grænseoverskridende situationer til dobbeltgebyrer (der indkræves af både den kontoførende betalingstjenesteudbyder og af pengeautomattjenesteudbyderen) for den samme hævning. Gebyrer, som pålægges af pengeautomatoperatørerne, bør under ingen omstændigheder berøre forordning (EF) nr. 924/2009. Det er derfor hensigtsmæssigt at fastholde undtagelsen, men at kræve, at pengeautomatoperatørerne overholder specifikke bestemmelser om gennemsigtighed med det formål at bibeholde pengeautomattjenesterne og samtidig sikre gennemsigtige hævegebyrer.
- (15) Tjenesteudbydere, der søger at udnytte en undtagelse i direktiv 2007/64/EF, henvender sig ofte ikke til myndighederne for at høre, om deres aktiviteter er dækket af eller undtaget fra direktivet, men forlader sig på deres egne vurderinger. Dette har medført en meget forskellig anvendelse af visse undtagelser i medlemsstaterne. Det kunne også se ud til, at nogle undtagelser kan være blevet anvendt af betalingstjenesteudbydere til at ændre deres forretningsmodeller, så de udbudte betalingstjenester ville falde uden for direktivets anvendelsesområde. Det kan medføre flere risici for betalingstjenestebrugere og uensartede betingelser for betalingstjenesteudbydere i det indre marked. Derfor bør tjenesteudbydere forpligtes til at meddele visse aktiviteter til de kompetente myndigheder, så disse kan vurdere, om kravene i de relevante bestemmelser er opfyldt, og for at sikre ensartet fortolkning af reglerne i hele det indre marked. Navnlig fastlægges der en underretningsprocedure for alle de undtagelser, der bygger på overholdelsen af en tærskel, for at sikre, at de specifikke krav overholdes. For at øge gennemsigtigheden bør de underrettede tjenester gøres offentligt tilgængelige både af de kompetente myndigheder og EBA.

- (16) Det er desuden vigtigt at medtage et krav om, at potentielle betalingstjenesteudbydere skal meddele de kompetente myndigheder de aktiviteter, de leverer inden for rammerne af et begrænset net med udgangspunkt i kriterierne i artikel 3, litra k), nr. i) og ii), hvis værdien af betalingstransaktioner er over en bestemt tærskel. De kompetente myndigheder bør vurdere, om de meddelte aktiviteter rent faktisk er omfattet af artikel 3, litra k), nr. i) eller ii), og underrette EBA herom.
- (16a) Generelt skal det bemærkes, at transaktioner, der ikke falder ind under direktivets anvendelsesområde, kan reguleres af gældende national lovgivning; i medfør heraf kan medlemsstaterne vedtage yderligere eller supplerende foranstaltninger inden for deres nationale rammer, forudsat at disse foranstaltninger ikke er i modstrid med eller hindrer direktivets målsætninger.
- (17) De nye regler bør følge samme fremgangsmåde som i direktiv 2007/64/EF, så alle typer af elektroniske betalingstjenester dækkes. Det er derfor stadig ikke hensigtsmæssigt, at de nye regler finder anvendelse på tjenester, hvor overførslen af penge fra betaler til betalingsmodtager eller transporten af penge gennemføres udelukkende i sedler og mønter, eller hvor overførslen er baseret på papircheck, papirveksler, solaveksler eller andre instrumenter, papirvouchers eller kort trukket på en betalingstjenesteudbyder eller en anden part med henblik på at stille midlerne til betalingsmodtagerens disposition.

- (18) Siden vedtagelsen af direktiv 2007/64/EF er der kommet nye typer betalingstjenester, især inden for internetbetalinger. Navnlig har betalingsinitieringstjenester inden for e-handel udviklet sig. Disse tjenester spiller en rolle i betalinger ved e-handel ved at oprette en softwarebro mellem den forretningsdrivendes websted og betalerens banks netbankplatform for at initiere internetbetalinger på grundlag af en kreditoverførsel.
- Betalingsinitieringstjenesteudbyderen er ikke i besiddelse af brugerens midler i noget led af betalingskæden. Disse tjenester gør det muligt for betalingsinitieringstjenesteudbyderen at give betalingsmodtageren tillid til, at de midler, der er nødvendige til en specifik betalingstransaktion, er til rådighed på kontoen, og at betalingen er blevet initieret. Dette har til formål at tilskynde betalingsmodtageren til at frigive varen eller levere tjenesten uden unødigt forsinkelse. Disse tjenester udgør en billig løsning for både forretningsdrivende og forbrugere og giver forbrugerne mulighed for at foretage onlinekøb, selv hvis de ikke ejer et betalingskort. De personaliserede sikkerhedsfeatures, der anvendes til sikker kundeautentifikation enten direkte af betalingstjenestebrugeren eller af betalingsinitieringstjenesteudbyderen, er sædvanligvis dem, som de kontoførende betalingstjenesteudbydere udsteder. Betalingsinitieringstjenesteudbyderne indgår ikke nødvendigvis i kontraktforhold med de kontoførende betalingstjenesteudbydere. Da betalingsinitieringstjenester ikke er underlagt direktiv 2007/64/EF, er de ikke nødvendigvis under tilsyn af en kompetent myndighed og retter sig ikke efter kravene i direktiv 2007/64/EF. Det rejser en række juridiske spørgsmål vedrørende bl.a. forbrugerbeskyttelse, sikkerhed og ansvar, samt konkurrence- og databeskyttelsesspørgsmål. De nye regler bør derfor tage disse spørgsmål op. Disse regler sigter mod at sikre kontinuiteten på markedet og dermed gøre det muligt for eksisterende og nye tjenesteudbydere at tilbyde deres tjenester inden for tydelige og harmoniserede retlige rammer. Indtil disse regler bliver anvendt, og uden at det berører behovet for at garantere sikre betalingstransaktioner og beskytte forbrugerne mod en påviselig risiko for svig, bør medlemsstaterne og Kommissionen garantere fair konkurrence på dette marked og undgå uberettiget forskelsbehandling af eksisterende markedsaktører.

- (18a) I takt med den teknologiske udvikling er der desuden fremkommet et udvalg af supplerende tjenester i de senere år, såsom kontooplysningstjenester. Disse tjenester giver betalingstjenestebrugeren samlede oplysninger på internettet om en eller flere betalingskonti, der føres hos en eller flere betalingstjenesteudbydere, og som er tilgængelige via onlinegrænseflader hos den kontoførende betalingstjenesteudbyder, hvilket giver betalingstjenestebrugeren mulighed for hurtigt at få et overblik over sin finansielle situation på et bestemt tidspunkt. Disse tjenester bør også være omfattet af dette direktiv for at give forbrugerne tilstrækkelig beskyttelse af deres betaling og kontodata samt juridisk klarhed om deres status.
- (19) Pengeoverførsel er en simpel betalingstjeneste, der sædvanligvis er baseret på kontant indbetaling fra en betaler til en betalingstjenesteudbyder, der viderebetaler det tilsvarende beløb, for eksempel via et kommunikationsnet, til en betalingsmodtager eller en anden betalingstjenesteudbyder, der handler på vegne af betalingsmodtageren. I nogle medlemsstater udbyder supermarkeder og andre forretningsdrivende en tilsvarende tjeneste til borgerne, idet de formidler betaling af regninger for forsyningsforbrug og andre almindelige regninger. Disse regningsbetalingstjenester bør behandles som en pengeoverførsel, medmindre de kompetente myndigheder anser denne aktivitet for at henhøre under en anden betalingstjeneste eller under de områder, der ikke er omfattet, jf. artikel 3, litra b).
- (19a) Manglen på en definition af indløsningstjenesten i direktiv 2007/64/EF har medført forsøg på at skelne mellem forskelle modeller for indløsning for at undgå regulering, hvilket har givet ringere beskyttelse af de forretningsdrivende. Der er derfor indført en neutral definition af indløsning af betalingstransaktioner for at afspejle både de traditionelle modeller for indløsning, der er opbygget omkring anvendelsen af betalingskort, og forskellige forretningsmodeller, herunder dem, der involverer mere end én indløser. Dette bør sikre, at forretningsdrivende får samme beskyttelse uanset det instrument, der anvendes til at gennemføre betalingen, når aktiviteten er den samme som ved indløsning af korttransaktioner. De tekniske tjenester, der stilles til rådighed for betalingstjenesteudbydere, som f.eks. behandling og oplagring af data eller betjeningen af terminaler, bør ikke udgøre indløsning. Det bør også præciseres, at nogle modeller for indløsning ikke medfører, at indløseren faktisk overfører midler til betalingsmodtageren, eftersom parterne kan have aftalt, at afregningen skal ske på anden måde.

- (20) Det er nødvendigt at præcisere de kategorier af betalingstjenesteudbydere, der lovligt kan udbyde betalingstjenester i hele Unionen, nemlig kreditinstitutter, der modtager indskud fra brugere, der kan bruges til finansiering af betalingstransaktioner, og som fortsat bør være omfattet af tilsynskravene i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU¹⁰, e-pengeinstitutter, der udsteder elektroniske penge, der kan bruges til finansiering af betalingstransaktioner, og som fortsat bør være omfattet af tilsynskravene i direktiv 2009/110/EF, betalingsinstitutter og postgirokontorer, der har tilladelse hertil efter nationale regler.
- (21) Ved dette direktiv bør der fastsættes regler for gennemførelsen af betalingstransaktioner, hvor midlerne er elektroniske penge som defineret i direktiv 2009/110/EF. Ved dette direktiv bør der imidlertid hverken fastsættes regler for udstedelse af elektroniske penge eller ændres i reglerne for tilsyn med e-pengeinstitutter som fastlagt i nævnte direktiv. Betalingsinstitutter bør derfor ikke have tilladelse til at udstede elektroniske penge.
- (22) I direktiv 2007/64/EF er der fastsat en tilsynsordning, der indfører én enkelt tilladelse for alle betalingstjenesteudbydere, der ikke modtager indskud eller udsteder elektroniske penge. Med henblik herpå indførte direktiv 2007/64/EF en ny kategori af betalingstjenesteudbydere, "betalingsinstitutter", ved at give mulighed for at meddele tilladelse til juridiske personer uden for de eksisterende kategorier til at udbyde betalingstjenester i Unionen, forudsat at en række strenge og omfattende betingelser er opfyldt. De samme betingelser bør gælde for disse tjenester i hele Unionen.

¹⁰ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).

- (23) Betingelserne for at få meddelt og bevare en tilladelse som betalingsinstitut er ikke ændret væsentligt. Som i direktiv 2007/64/EF omfatter betingelserne tilsyns krav, der står i et rimeligt forhold til de operationelle og finansielle risici, disse institutter løber i forbindelse med deres virksomhed. Her er det nødvendigt med en forsvarlig startkapitalordning i kombination med løbende kapital, der senere vil kunne videreudvikles på mere sofistikeret vis i takt med markedets behovene. På grund af de store forskelligheder, der gør sig gældende inden for betalingstjenester, bør direktivet åbne mulighed for forskellige metoder i kombination med en vis skønsmargen i forbindelse med tilsyn for at sikre, at de samme risici behandles ens for alle betalingstjenesteudbydere. Kravene til betalingsinstitutterne bør tage hensyn til, at betalingsinstitutters virkefelt er mere specialiseret og aktiviteterne mere begrænsede, hvilket medfører et snævrere risikoområde, der er nemmere at overvåge og kontrollere end de risici, der opstår i forbindelse med kreditinstitutters bredere virksomhed. Det bør for eksempel være forbudt for betalingsinstitutter at modtage indskud fra brugere, og de må kun anvende de midler, brugerne indbetaler, til gennemførelse af betalingstjenester. De påkrævede tilsynsbestemmelser, herunder med hensyn til startkapital, bør stå i forhold til den betalingstjeneste, der ydes af betalingsinstituttet.
- (23a) Dette direktiv sigter også mod at sikre en høj grad af forbrugerbeskyttelse i forbindelse med betalingstjenester i hele Unionen. Eftersom misbrug af etableringsretten kan bringe det høje forbrugerbeskyttelsesniveau i fare, er det nødvendigt at kræve, at der findes en forbindelse mellem et betalingsinstituts betalingstjenesterelaterede forretning og den medlemsstat, hvor dets vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende. En sådan forbindelse vil også gøre det muligt for de kompetente myndigheder at varetage deres tilsynsopgaver effektivt.

- (24) Det bør foreskrives, at kundernes midler skal holdes adskilt fra betalingsinstituttets midler. Beskyttelseskrav er nødvendige, når et betalingsinstitut er i besiddelse af kundens midler. I den særlige situation, hvor det samme betalingsinstitut gennemfører en betalingstransaktion for både betaleren og betalingsmodtageren, og der stilles en kreditlinje til rådighed for betaleren, kan det være hensigtsmæssigt at beskytte midlerne til fordel for betalingsmodtageren, når de svarer til betalingsmodtagerens fordring mod betalingsinstituttet. Betalingsinstitutter bør ligeledes opfylde krav om en effektiv bekæmpelse af hvidvaskning af penge og af finansiering af terrorisme.
- (25) Dette direktiv bør ikke indføre ændringer i betalingsinstitutternes forpligtelser vedrørende regnskabsaflæggelse og revision af deres årsregnskaber og konsoliderede regnskaber. Betalingsinstitutterne bør udarbejde deres årsregnskaber og konsoliderede regnskaber i overensstemmelse med Rådets direktiv 78/660/EØF¹¹ og, hvor det er relevant, Rådets direktiv 83/349/EØF¹² og Rådets direktiv 86/635/EØF¹³. Årsregnskaberne og de konsoliderede regnskaber bør revideres, medmindre betalingsinstituttet er undtaget fra denne forpligtelse i henhold til direktiv 78/660/EØF samt, hvor det er relevant, direktiv 83/349/EØF og 86/635/EØF.
- (27) I tilfælde hvor betalingsinstitutter beskæftiger sig med udbud af en eller flere af de betalingstjenester, som er omfattet af dette direktiv, må de kun være i besiddelse af betalingskonti, der udelukkende anvendes til betalingstransaktioner. For at betalingstjenesteudbydere kan udbyde betalingstjenester, skal de have adgang til konti, der føres i kreditinstitutter. Medlemsstaterne bør sikre, at sådan en adgang stilles til rådighed på en måde, der står i forhold til det legitime mål, der søges opfyldt.

¹¹ Rådets direktiv 78/660/EØF af 25. juli 1978 om årsregnskaberne for visse selskabsformer (EFT L 222 af 14.8.1978, s. 11).

¹² Rådets direktiv 83/349/EØF af 13. juni 1983 om konsoliderede regnskaber (EFT L 193 af 18.7.1983, s. 1).

¹³ Rådets direktiv 86/635/EØF af 8. december 1986 om bankers og andre penge- og finansieringsinstitutters årsregnskaber og konsoliderede regnskaber (EFT L 372 af 31.12.1986, s. 1).

- (28) Dette direktiv bør kun regulere betalingsinstitutters ydelse af kredit, dvs. ydelse af kreditlinjer og udstedelse af kreditkort, hvis de er kædet tæt sammen med betalingstjenester. Kun hvis der ydes kredit for at lette betalingstjenester, og denne kredit er af kortfristet art og ydes for en periode, der ikke overstiger 12 måneder, herunder med indbygget automatisk forlængelse, er det hensigtsmæssigt at tillade betalingsinstitutter at yde en sådan kredit med hensyn til deres grænseoverskridende aktiviteter, på betingelse af at refinansiering fortrinsvis sker med betalingsinstituttets egne midler samt midler fra kapitalmarkederne, men ikke med midler, som betalingsinstituttet ligger inde med for kunder med henblik på betalingstjenester. Sådanne regler bør ikke berøre Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF¹⁴ eller anden relevant EU-lovgivning eller national lovgivning om betingelser for kreditydelse til forbrugere, der ikke er harmoniseret ved dette direktiv.
- (29) Overordnet set har samarbejdet mellem de kompetente nationale myndigheder, der har ansvaret for at meddele tilladelse til betalingsinstitutter, udøve den løbende kontrol og træffe beslutning om inddragelse af en tilladelse, vist sig at fungere tilfredsstillende. Samarbejdet mellem de kompetente myndigheder bør dog forbedres, både med hensyn til de oplysninger, der udveksles, og med hensyn til ensartet anvendelse og fortolkning af direktivet, i tilfælde hvor det betalingsinstitut, der er meddelt tilladelse, ønsker at yde betalingstjenester i en anden medlemsstat end sit hjemland ved at gøre brug af etableringsretten eller den frie udveksling af tjenesteydelser, herunder via internettet (pasordningen). EBA bør bistå de kompetente myndigheder med at bilægge tvister mellem hinanden i forbindelse med det grænseoverskridende samarbejde. EBA bør også pålægges at udarbejde et udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for samarbejdet og dataudvekslingen.

¹⁴ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF (EUT L 133 af 22.5.2008, s. 66).

- (30) For at øge gennemsigtigheden vedrørende driften af betalingsinstitutter, der har fået meddelt tilladelse af eller er registreret hos de nationale kompetente myndigheder, herunder deres agenter, og for at sikre en høj grad af forbrugerbeskyttelse i Unionen er det nødvendigt at sikre let offentlig adgang til listen over de enheder, der har fået meddelt tilladelse til at levere sådanne tjenester, herunder fysiske og juridiske personer, der er omfattet af en undtagelse i henhold til artikel 27. EBA bør derfor offentliggøre og jævnligt ajourføre en liste på sit websted over navnene på de enheder, der har tilladelse til at levere betalingstjenester, herunder alle fysiske og juridiske personer, der er omfattet af en undtagelse i henhold til artikel 27. Foranstaltningerne bør også bidrage til at forbedre samarbejdet mellem de kompetente myndigheder.
- (31) Tilgængeligheden af nøjagtige, ajourførte oplysninger bør forbedres ved at pålægge betalingsinstitutterne uden unødigt forsinkelse at oplyse den kompetente myndighed i deres hjemland om ændringer, der påvirker nøjagtigheden af de oplysninger og data, der er givet med henblik på tilladelsen, herunder yderligere agenter eller enheder, hvortil aktiviteter er outsourcet. De kompetente myndigheder bør også i tvivlstilfælde verificere, at de modtagne oplysninger er korrekte.
- (31a) Medlemsstaterne kan beslutte at kræve, at betalingsinstitutter, der driver virksomhed på deres område i henhold til etableringsretten, og hvis hovedkontor er beliggende i en anden medlemsstat, udpeger et centralt kontaktpunkt på deres område for at lette overvågningen af netværk af agenter og overholdelsen af afsnit III og afsnit IV i dette direktiv. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige standarder, der fastsætter kriterier for, hvornår der bør udpeges et centralt kontaktpunkt, og hvilke funktioner det bør have.

- (32) I dette direktiv fastsættes de minimumsbeføjelser, de kompetente myndigheder bør have, når de fører tilsyn med betalingsinstitutternes overholdelse af de gældende regler, men disse beføjelser skal dog udøves under hensyntagen til grundlæggende rettigheder, herunder beskyttelse af privatlivets fred. Med hensyn til udøvelsen af disse beføjelser, der kan udgøre en alvorlig indgriben i retten til respekt for privatliv og familieliv, hjem og kommunikation, bør medlemsstaterne iværksætte tilstrækkelig og effektiv beskyttelse mod ethvert misbrug eller enhver vilkårlighed, for eksempel gennem forudgående tilladelse fra den pågældende medlemsstats retsmyndighed.
- (33) Det er vigtigt at sikre, at alle personer, der yder betalingstjenester, bringes inden for rammerne af et vist minimum af lov- og reguleringskrav. Det er derfor ønskeligt at registrere identitet og opholdssted for alle personer, der udbyder betalingstjenester, også af personer, der ikke kan opfylde alle betingelser for meddelelse af tilladelse som betalingsinstitut.

Denne strategi er i overensstemmelse med begrundelsen for den særlige anbefaling VI fra Den Finansielle Aktionsgruppe vedrørende hvidvaskning af penge, der anbefaler at indføre en mekanisme, ifølge hvilken betalingstjenesteudbydere, der ikke kan opfylde alle betingelserne i anbefalingen, ikke desto mindre kan behandles som betalingsinstitutter. I den henseende bør medlemsstaterne opføre sådanne personer i registret over betalingsinstitutter uden at lade alle betingelserne for tilladelse gælde. Det er imidlertid vigtigt at lade muligheden for undtagelse være betinget af strenge krav vedrørende værdien af betalingstransaktioner. Undtagne betalingsinstitutter bør hverken have ret til etablering eller fri udveksling af tjenesteydelser og bør heller ikke indirekte udøve disse rettigheder som medlemmer af et betalingssystem.

- (33a) I lyset af aktivitetens særlige art og de risici, der opstår i forbindelse med leveringen af kontooplysningstjenester, bør der indføres særlige tilsynsregler for kontooplysningstjenesteudbydere; de vil få tilladelse til at levere tjenester på tværs af grænserne og være omfattet af reglerne i "pasordningen".

- (34) Det er vigtigt for betalingstjenesteudbydere at have adgang til betalingssystemernes tekniske infrastrukturtjenester. En sådan adgang bør imidlertid være underlagt de nødvendige krav for at sikre systemernes integritet og stabilitet. Betalingstjenesteudbydere, der søger om at deltage i et betalingssystem, bør over for betalingssystemet dokumentere, at deres interne ordninger er tilstrækkelig modstandsdygtige over for alle former for risici. Disse betalingssystemer omfatter typisk for eksempel kortordninger med fire parter og store systemer, der behandler kreditoverførsler og direkte debitering. For at sikre ens behandling i hele Unionen af de forskellige kategorier af betalingstjenesteudbydere med tilladelse i overensstemmelse med betingelserne i deres tilladelse er det nødvendigt at afklare reglerne om adgang til betalingssystemer.
- (35) Det bør foreskrives, at der ikke må ske forskelsbehandling af betalingsinstitutter og kreditinstitutter med tilladelse, så enhver betalingstjenesteudbyder, der konkurrerer på det indre marked, kan anvende disse betalingssystemers tekniske infrastrukturtjenester på samme vilkår. Der bør fastsættes regler om forskellig behandling af betalingstjenesteudbydere med tilladelse og dem, der er omfattet af undtagelsen i dette direktiv samt af undtagelsen i artikel 3 i direktiv 2009/110/EF, på grund af forskellene i deres tilsynsmæssige rammer. Under alle omstændigheder bør forskelle i prisvilkår kun tillades, hvis det er begrundet i forskelle i de omkostninger, betalingstjenesteudbyderne pådrager sig. Dette bør ikke berøre medlemsstaternes ret til at begrænse adgangen til systemisk betydningsfulde systemer i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF¹⁵ og heller ikke Den Europæiske Centralbanks (ECB) og Det Europæiske System af Centralbankers (ESCB) kompetencer med hensyn til adgang til betalingssystemer.

¹⁵ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998 om endelig afregning i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer (EFT L 166 af 11.6.1998, s. 45).

- (35a) Dette direktiv berører ikke anvendelsesrådet for direktiv 98/26/EF. For at sikre fair konkurrence mellem betalingstjenesteudbydere bør dette direktiv dog fastsætte, at hvis en deltager i et betalingssystem, der er betegnet som et system i henhold til betingelserne i direktiv 98/26/EF, leverer tjenester i tilknytning til et sådant system til en betalingstjenesteudbyder, der er meddelt tilladelse, eller en registreret betalingstjenesteudbyder, tildeles adgangen til disse tjenester for betalingstjenesteudbydere, der er meddelt tilladelse, eller registrerede betalingstjenesteudbydere efter anmodning og på en ikkediskriminerende måde. Betalingstjenesteudbydere, der tildeles adgang, bør imidlertid ikke anses for deltagere som defineret i direktiv 98/26/EF, og bør dermed ikke være omfattet af beskyttelsen i henhold til dette direktiv.
- (36) Bestemmelserne om adgang til betalingssystemer bør ikke finde anvendelse på systemer, der er oprettet og drives af én enkelt udbyder af betalingstjenester. Disse lukkede betalingssystemer kan drives enten i direkte konkurrence med betalingssystemer eller mere typisk i en markedsniche, der ikke i tilstrækkelig grad er dækket af betalingssystemerne. De omfatter typisk ordninger med tre aftalepartnere, f.eks. kortordninger med tre aftalepartnere, betalingstjenester, der tilbydes af udbydere af telekommunikationstjenester, og pengeoverførselstjenester, hvor operatøren er udbyder af betalingstjenester for både betaleren og betalingsmodtageren, og bankkoncerners interne systemer. For at stimulere den konkurrence, som sådanne betalingssystemer kan give etablerede og traditionelle betalingssystemer, vil det i princippet ikke være hensigtsmæssigt at give tredjemand adgang til disse lukkede fortrolige betalingssystemer. Ikke desto mindre bør sådanne systemer altid være omfattet af Fællesskabets/EU's og de nationale konkurrenceregler, der kan kræve, at der gives adgang til ordningerne for at opretholde en effektiv konkurrence på betalingsmarkederne.
- (37) [...]
- (38) [...]

(39) Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på kontante betalingstransaktioner, da der allerede findes et indre marked for kontantbetalinger, og heller ikke på betalingstransaktioner baseret på papirchecks, da disse i sagens natur ikke kan behandles så effektivt som andre betalingsmidler. God praksis inden for dette område bør dog baseres på principperne i dette direktiv.

(40) Da forbrugere og virksomheder ikke er i samme situation, har de ikke behov for det samme beskyttelsesniveau. Mens det er vigtigt at sikre forbrugernes rettigheder i bestemmelser, der ikke kan fraviges ved aftale, er det rimeligt at give virksomheder og organisationer mulighed for at indgå andre aftaler, når de ikke har at gøre med forbrugere.

Imidlertid bør medlemsstaterne kunne bestemme, at mikrovirksomheder som defineret i Kommissionens henstilling 2003/361/EF¹⁶ bør behandles på samme måde som forbrugere. Under alle omstændigheder bør visse centrale bestemmelser i dette direktiv altid finde anvendelse, uanset hvilken status brugeren har.

(41) Ved dette direktiv bør det præciseres, hvilke forpligtelser der gælder for betalingstjenesteudbydere hvad angår oplysningerne til betalingstjenestebrugere, der bør have samme høje niveau af klare oplysninger om betalingstjenester for at kunne foretage velinformerede valg og kunne vælge frit i hele Unionen. Af hensyn til gennemsigtigheden bør direktivet fastsætte de harmoniserede krav, der er nødvendige for at sikre, at betalingstjenestebrugerne får de nødvendige og tilstrækkelige oplysninger, hvad angår betalingstjenesteaftalen og betalingstransaktionerne. For at fremme et velfungerende indre marked for betalingstjenester bør medlemsstaterne ikke kunne vedtage andre bestemmelser om oplysningskrav end de krav, der er fastsat i dette direktiv.

¹⁶ Kommissionens henstilling 2003/361/EF af 6. maj 2003 om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder (EUT L 124 af 20.5.2003, s. 36).

- (42) Forbrugerne bør beskyttes mod urimelig eller vildledende praksis i tråd med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF¹⁷ samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF¹⁸ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF¹⁹. De supplerende bestemmelser i disse direktiver finder fortsat anvendelse. Forbindelsen mellem informationskravene forud for aftalen i dette direktiv og direktiv 2002/65/EF bør dog præciseres.
- (43) De krævede oplysninger bør stå i et rimeligt forhold til brugernes behov og gives i et standardiseret format. Oplysningskravene for en enkelt betalingstransaktion bør imidlertid være forskellige fra kravene i en rammeaftale om flere betalingstransaktioner.
- (44) I praksis er rammeaftaler og betalingstransaktioner omfattet heraf langt mere almindelige og økonomisk vigtige end enkeltstående betalingstransaktioner. Hvis der findes en betalingskonto eller et specifikt betalingsinstrument, kræves der en rammeaftale. Kravene om forudgående oplysninger om rammeaftaler bør derfor være relativt omfattende, og oplysningerne bør altid gives på papir eller på et andet varigt medium, for eksempel kontoudskrifter, cd-rom'er, dvd'er og harddiskdrev på personlige computere, hvorpå der kan lagres e-mail, og fra websteder, når blot sådanne websteder er tilgængelige for senere konsultation i en periode, der er tilstrækkelig i forhold til oplysningernes formål, og de lagrede oplysninger kan reproducere uændret. Den måde, hvorpå efterfølgende oplysninger om gennemførte betalingstransaktioner gives, bør imidlertid kunne aftales i rammeaftalen mellem betalingstjenesteudbyderen og betalingstjenestebrugeren, for eksempel at alle oplysninger om en betalingskonto stilles til rådighed online, når det drejer sig om netbankydelse.

¹⁷ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked (EUT L 149 af 11.6.2005, s. 22).

¹⁸ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1).

¹⁹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF af 23. september 2002 om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugerne (EFT L 271 af 9.10.2002, s. 16).

- (45) I forbindelse med enkeltstående betalingstransaktioner bør kun de væsentlige oplysninger altid gives på betalingstjenesteudbyderens eget initiativ. Da betaleren sædvanligvis er til stede, når denne giver betalingsordren, er det ikke nødvendigt at kræve, at oplysningerne i alle tilfælde skal gives på papir eller på et andet varigt medium. Betalingstjenesteudbyderen kan give oplysningerne mundtligt ved disken eller på anden måde gøre dem lettilgængelige, for eksempel ved at slå betingelserne op på en opslagstavle på stedet. Der bør også gives oplysninger om, hvor der findes mere detaljerede oplysninger (for eksempel en webadresse). Hvis forbrugeren anmoder derom, bør de vigtigste oplysninger imidlertid gives på papir eller på et andet varigt medium.
- (46) Ved dette direktiv bør forbrugeren gives ret til at modtage relevante oplysninger vederlagsfrit, før den pågældende bindes af en betalingstjenesteaftale. Forbrugeren bør også til enhver tid under aftaleforholdet kunne anmode om forudgående oplysninger og om at få rammeaftalen på papir vederlagsfrit for at have mulighed for at sammenligne betalingstjenesteudbydernes tjenester og betingelser og i tilfælde af tvister kunne efterprøve sine aftalemæssige rettigheder og forpligtelser. Disse bestemmelser bør være forenelige med direktiv 2002/65/EF. De udtrykkelige bestemmelser om vederlagsfri oplysninger i dette direktiv bør ikke bevirke, at der gives tilladelse til at opkræve gebyrer for levering af oplysninger til forbrugerne i henhold til andre gældende direktiver.

- (47) Den måde, som betalingstjenesteudbyderen giver betalingstjenestebrugeren de ønskede oplysninger på, bør tage hensyn til brugerens behov samt til praktiske tekniske aspekter og til omkostningseffektivitet, afhængigt af hvad der er fastlagt i den pågældende betalingstjenesteaftale. I direktivet bør der således skelnes mellem to måder, hvorpå betalingstjenesteudbyderen giver oplysninger: Enten bør oplysningerne gives, dvs. aktivt meddeles af betalingstjenesteudbyderen på det relevante tidspunkt, som det kræves i dette direktiv, og uden at betalingstjenestebrugeren anmoder yderligere herom, eller også bør oplysningerne stilles til rådighed for betalingstjenestebrugeren, idet der tages hensyn til dennes eventuelle anmodninger om yderligere oplysninger. I sådanne tilfælde bør betalingstjenestebrugeren aktivt tage skridt til at skaffe oplysningerne for eksempel ved udtrykkeligt at anmode betalingstjenesteudbyderen herom, logge på netbanken eller indsætte et hævekort i en kortlæser for at få et kontoudtog. Betalingstjenesteudbyderen bør med henblik herpå sørge for, at det er muligt at få adgang til oplysningerne, og at oplysningerne er til rådighed for betalingstjenestebrugeren.
- (48) Forbrugerne bør modtage basale oplysninger om gennemførte betalingstransaktioner uden yderligere gebyrer. I tilfælde af en enkeltstående betalingstransaktion bør betalingstjenesteudbyderen ikke opkræve særskilte gebyrer for disse oplysninger. De efterfølgende månedlige oplysninger om betalingstransaktioner i henhold til en rammeaftale bør tilsvarende gives vederlagsfrit. Under hensyntagen til betydningen af gennemsigtighed i prisfastsættelsen og forskellige forbrugerbehov bør parterne dog kunne indgå aftale om, at der opkræves gebyrer for hyppigere eller supplerende oplysninger. For at tage højde for forskelle i national praksis bør det derfor tillades medlemsstaterne at fastsætte bestemmelser om, at månedlige papirbaserede betalingskontoudtog altid skal udsendes vederlagsfrit.

- (49) For at fremme kundemobiliteten bør forbrugerne kunne opsige en rammeaftale efter et år, uden at det medfører gebyrer. For forbrugerne bør opsigelsesperioden ikke være mere end en måned, og for betalingstjenesteudbydere bør opsigelsesperioden være på mindst to måneder. Dette direktiv bør ikke berøre den forpligtelse, som betalingstjenesteudbyderen har til under ekstraordinære omstændigheder at opsige betalingstjenesteaftalen i henhold til anden relevant EU-lovgivning eller national lovgivning, herunder lovgivning om hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme, alle foranstaltninger vedrørende indefrysning af pengemidler og alle særlige foranstaltninger, der knytter sig til forebyggelse og efterforskning af kriminalitet.
- (49a) For at sikre en høj grad af forbrugerbeskyttelse bør medlemsstaterne kunne opretholde eller indføre begrænsninger af eller forbud mod ensidigt at foretage ændringer i betingelserne for en rammeaftale, hvis der f.eks. ikke er en berettiget årsag til en sådan ændring.
- (50) Betalingsinstrumenter med lav værdi bør være et billigt og brugervenligt alternativ i forbindelse med billige varer og tjenester og bør ikke behæftes med en række urimelige krav. De relevante oplysningskrav og reglerne om gennemførelse bør derfor begrænses til væsentlige oplysninger, idet der også tages hensyn til de tekniske muligheder, der er grund til at forvente af instrumenter, der udelukkende anvendes til små betalinger.

Trods den lempede ordning bør der ydes betalingstjenestebrugerne tilstrækkelig beskyttelse set i lyset af de begrænsede risici, der er forbundet med disse betalingsinstrumenter, navnlig for så vidt angår forudbetalte betalingsinstrumenter.

- (51) Det er nødvendigt at fastsætte de kriterier, i henhold til hvilke betalingsinitieringstjenesteudbydere og kontooplysningstjenesteudbydere har adgang til og kan bruge oplysningerne om betalingstjenestebrugerens konto hos en anden betalingstjenesteudbyder. For eksempel bør de nødvendige databeskyttelses- og sikkerhedskrav, der er fastsat i dette direktiv, eller som er inkluderet i EBA's udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, opfyldes af betalingsinitieringstjenesteudbydere og kontooplysningstjenesteudbydere på den ene side og af den betalingstjenesteudbyder, der fører betalingstjenestebrugerens konto, på den anden side. Disse reguleringsmæssige tekniske standarder bør være forenelige med de forskellige teknologiske løsninger, der står til rådighed, og bør under alle omstændigheder sikre, at den kontoførende betalingstjenesteudbyder er opmærksom på, at vedkommende kontaktes af en betalingsinitieringstjenesteudbyder eller en kontooplysningstjenesteudbyder og ikke af kunden selv. I denne forbindelse bør EBA blandt andet definere funktionerne i en standardiseret protokol eller grænseflade, der sikrer, at betalingsinitieringstjenesteudbydere og kontooplysningstjenesteudbydere kommunikerer med den kontoførende betalingstjenesteudbyder og med de involverede kunder på sikker vis; denne standardiserede protokol eller grænseflade bør også anvendes til at sende de autentifikationskoder, som dokumenterer betalerens samtykke til, at betalingsinitieringstjenesteudbyderen eller kontooplysningstjenesteudbyderen får adgang til betalerens betalingskonti, og at betaleren oplyses om adgangs omfang.

(51a) Sikkerhed i forbindelse med internetbetalinger er afgørende med henblik på at sikre forbrugerbeskyttelsen og udviklingen af et gunstigt miljø for e-handel. Alle betalingstjenester, der udbydes via internettet eller via andre fjernkanaler, bør gennemføres på sikker vis ved hjælp af teknologier, der borger for en sikker autentifikation af brugeren og mindsker risikoen for svig mest muligt. Der synes ikke at være behov for at sikre det samme beskyttelsesniveau for betalingstransaktioner, der initieres og gennemføres på andre måder end ved hjælp af elektroniske platforme eller enheder som f.eks. papirbaserede betalingstransaktioner, postordresalg eller telefonsalg. En solid vækst i internetbetalinger og mobilbetalinger bør ledsages af en generel forbedring af sikkerhedsforanstaltningerne, herunder autentifikation af transaktioner med dynamiske koder, så brugeren hele tiden er klar over beløb og betalingsmodtager med hensyn til den transaktion, som vedkommende giver tilladelse til.

Der er behov for en sikker anvendelse af personaliserede sikkerhedsfeatures for at begrænse risici i forbindelse med phishing og andre svigagtige aktiviteter. Brugeren bør i denne henseende kunne have tillid til, at der træffes foranstaltninger til beskyttelse af integriteten og fortroligheden af brugerens personaliserede sikkerhedsfeatures. Disse foranstaltninger omfatter typisk krypteringssystemer, der tager udgangspunkt i betalerens personlige enheder, herunder kortlæsere eller mobiltelefoner, eller som betaleren får fra sin kontoførende betalingstjenesteudbyder via forskellige kanaler (f.eks. SMS eller e-mail). Krypteringssystemer, der kan frembringe autentifikationskoder som f.eks. engangsadgangskoder, kan gøre betalingstransaktioner mere sikre; betalingstjenestebrugeres brug af sådanne autentifikationskoder bør anses for at være forenelig med deres forpligtelser vedrørende betalingsinstrumenter og personaliserede sikkerhedsfeatures, også når betalingsinitieringstjenesteudbydere eller kontooplysningstjenesteudbydere er involveret.

- (52) For så vidt angår betalingsinitieringstjenester bør betalingstjenestebrugeres og de involverede betalingstjenesteudbyderes rettigheder og forpligtelser justeres i passende omfang. Navnlig bør en ansvarsfordeling mellem den kontoførende betalingstjenesteudbyder, og den betalingsinitieringstjenesteudbyder, der indgår i transaktionen, forpligte disse til at tage ansvar for de respektive dele af transaktionen, der er under deres kontrol.
- (53) Med henblik på at begrænse risiciene for og konsekvenserne af uautoriserede eller fejlbehæftede betalingstransaktioner bør betalingstjenestebrugeren snarest muligt orientere betalingstjenesteudbyderen om eventuelle indsigelser, der gøres mod betalingstransaktioner, som angiveligt er uautoriserede eller fejlbehæftede, forudsat at betalingstjenesteudbyderen har opfyldt sine oplysningsforpligtelser efter dette direktiv. Hvis betalingstjenestebrugeren overholder denne underretningsfrist, bør vedkommende kunne påberåbe sig de pågældende krav, så længe forældelsesfristen ikke er overskredet i henhold til national ret. Dette direktiv berører ikke andre krav mellem betalingstjenestebrugere og betalingstjenesteudbydere.
- (54) I tilfælde af autoriserede betalingstransaktioner bør betaleren omgående få tilbagebetalt beløbet for den pågældende transaktion. For at forhindre, at betaleren stilles ugunstigt, bør valørdatoen for kreditering ikke være senere end den dato, hvor det pågældende beløb blev debiteret. For at tilskynde betalingstjenestebrugeren til snarest muligt at underrette udbyderen om et eventuelt tyveri eller tab af et betalingsinstrument og således mindske risikoen for uautoriserede betalingstransaktioner bør brugeren kun hæfte for et begrænset beløb, medmindre betalingstjenestebrugeren har handlet svigagtigt eller groft forsømmeligt. I den sammenhæng synes et beløb på 50 EUR at være tilstrækkeligt for at sikre en harmoniseret og omfattende brugerbeskyttelse i Unionen. Når brugeren har meddelt betalingstjenesteudbyderen, at vedkommendes betalingsinstrument kan være misbrugt, bør brugeren ikke længere skulle dække tab som følge af uautoriseret brug af instrumentet. Dette direktiv bør ikke berøre betalingstjenesteudbyderens ansvar for den tekniske sikkerhed vedrørende egne produkter.

- (55) For at vurdere eventuel forsømmelse fra betalingstjenestebrugerens side bør der tages hensyn til alle omstændigheder. Beviset for og graden af den påståede forsømmelse bør generelt vurderes i henhold til national ret. Aftalevilkår og betingelser vedrørende levering og brug af et betalingsinstrument, som pålægger forbrugeren en større bevisbyrde, eller som reducerer udstederens bevisbyrde, bør betragtes som ugyldige.

Ydermere er det i specifikke situationer, især hvis betalingsinstrumentet ikke er til stede ved salgsstedet, som ved onlinebetalinger over internettet, hensigtsmæssigt, at betalingstjenesteudbyderen er forpligtet til at forelægge beviser for angivelig forsømmelighed, da betalerens mulighed for at gøre det er meget begrænset i sådanne tilfælde.

- (56) Der bør indføres bestemmelser om fordeling af tab i tilfælde af uautoriserede betalingstransaktioner. For at sikre en høj grad af forbrugerbeskyttelse bør betaleren altid være berettiget til at rette sit krav om tilbagebetaling til sin kontoførende betalingstjenesteudbyder, også selv om en betalingsinitieringstjenesteudbyder er involveret i betalingstransaktionen. Dette berører ikke fordelingen af ansvar mellem betalingstjenesteudbyderne. Der kan gælde andre bestemmelser for betalingstjenestebrugere, der ikke er forbrugere, idet sådanne brugere normalt har større mulighed for at vurdere risikoen for svig og træffe modforanstaltninger.
- (56a) Dette direktiv bør sigte mod at øge forbrugerbeskyttelsen i betalingstransaktioner med kort, hvor det præcise transaktionsbeløb ikke kendes, når købet foretages, og hvor betaleren giver samtykke til at gennemføre betalingstransaktionen, f.eks. i tilfælde af automatiske tankstationer, biludlejningskontrakter eller hotelreservationer. Betalerens betalingstjenesteudbyder kan udelukkende blokere midler på betalerens betalingskonto, hvis betaleren har givet samtykke til det præcise beløb, der skal blokeres, og disse midler bør frigives umiddelbart efter modtagelsen af betalingsordren.

- (57) Dette direktiv bør fastsætte regler om tilbagebetaling, der beskytter forbrugeren, når den gennemførte betalingstransaktion overstiger det beløb, der med rimelighed kunne forventes. Disse regler berører ikke offentlige forvaltningers procedurer for skatteopkrævning. For at undgå et finansielt tab for betaleren skal det sikres, at valørdatoen for kreditering af en tilbagebetaling ikke ligger senere end den dato, hvor det pågældende beløb blev debiteret. Med hensyn til direkte debiteringer bør betalingstjenesteudbydere kunne give kunderne endnu gunstigere vilkår og f.eks. yde tilbagebetaling af enhver betalingstransaktion, der gøres indsigelse mod. Hvis brugeren kræver tilbagebetaling af en betalingstransaktion, bør retten til tilbagebetaling hverken påvirke betalerens ansvar over for betalingsmodtageren fra det underliggende forhold, for eksempel hvad angår varer og tjenester, som er bestilt, forbrugt eller retmæssigt faktureret, eller brugerens rettigheder hvad angår tilbagekaldelse af en betalingsordre.
- (58) Med henblik på likviditetsstyring og rettidig opfyldelse af betalingsforpligtelser skal forbrugere og virksomheder vide præcist, hvor længe det tager at gennemføre en betalingsordre. Ved dette direktiv bør der derfor indføres et tidspunkt, fra hvilket rettigheder og forpligtelser får virkning, nemlig når betalingstjenesteudbyderen modtager betalingsordren, herunder når denne har haft lejlighed til at modtage den via de kommunikationsmidler, der er fastlagt i betalingstjenesteaftalen, uanset en eventuel forudgående andel i den proces, der førte til oprettelse og overførsel af betalingsordren, for eksempel kontrol af sikkerhed og adgang til midler, information om brugen af PIN-kode eller udstedelse af et betalingstilsagn. Desuden bør modtagelsen af en betalingsordre finde sted, når betalerens betalingstjenesteudbyder modtager den betalingsordre, der skal debiteres betalerens konto. Datoen eller tidspunktet for, hvornår en betalingsmodtager sender sin betalingstjenesteudbyder betalingsordrer vedrørende opkrævning af for eksempel kortbetalinger og direkte debiteringer, eller hvornår en betalingstjenesteudbyder indrømmer en betalingsmodtager forfinansiering af de pågældende beløb (via en betinget kreditering af vedkommendes konto), bør i den forbindelse være uden betydning. Brugerne bør kunne stole på, at en fuldstændig og gyldig betalingsordre gennemføres korrekt, hvis betalingstjenesteudbyderen ikke har en aftalemæssig eller retmæssig afvisningsgrund. Hvis betalingstjenesteudbyderen afviser en betalingsordre, bør betalingstjenestebrugeren snarest have meddelelse herom samt en begrundelse herfor i henhold til kravene i EU-retten og national ret.

- (59) Da moderne fuldautomatiske betalingssystemer behandler betalingstransaktioner hurtigt, således at betalingsordrer på et givet tidspunkt ikke længere kan tilbagekaldes uden store omkostninger til manuel intervention, er det nødvendigt at fastsætte en klar frist for tilbagekaldelse af betalingen. Afhængigt af betalingstjenestens og betalingsordrens art kan tidspunktet dog ændres efter aftale mellem parterne. Tilbagekaldelse i denne forstand bør kun gælde i forholdet mellem betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen, og dette anfægter således ikke, at betalingstransaktioner i betalingssystemer er uigenkaldelige og endelige.
- (60) En sådan uigenkaldelighed bør ikke berøre de rettigheder eller forpligtelser efter nogle medlemsstaters lovgivning, som en betalingstjenesteudbyder i henhold til betalerens rammeaftale eller nationale love, administrative bestemmelser eller retningslinjer har til at tilbagebetale betaleren beløbet for den gennemførte betalingstransaktion i tilfælde af en tvist mellem betaleren og betalingsmodtageren. En sådan tilbagebetaling bør betragtes som en ny betalingsordre. Bortset fra sådanne tilfælde bør retstvister, der opstår inden for det forhold, der ligger til grund for betalingsordren, udelukkende afgøres mellem betaleren og betalingsmodtageren.
- (61) Det er af afgørende betydning for en fuldt integreret straight-through processing af betalinger og for retssikkerheden hvad angår opfyldelsen af eventuelle underliggende forpligtelser mellem betalingstjenestebrugere, at hele det beløb, betaleren overfører, bør krediteres betalingsmodtagerens konto. Det bør derfor ikke være muligt for nogen af de parter, der indgår i gennemførelsen af betalingstransaktioner, at foretage fradrag i det overførte beløb. Det bør imidlertid være muligt for betalingsmodtageren at indgå en aftale med sin betalingstjenesteudbyder, hvorved denne får ret til at fratrække sine egne gebyrer. For at betalingsmodtageren kan kontrollere, at det skyldige beløb er indbetalt korrekt, bør efterfølgende oplysninger om betalingstransaktionen ikke blot angive det fulde overførte beløb, men også eventuelle gebyrer.

- (62) Hvad angår gebyrer har erfaringen vist, at deling af gebyrer mellem betaler og betalingsmodtager er det mest effektive system, da det letter straight-through processing af betalinger. Det bør derfor foreskrives, at gebyrer under normale forhold kan opkræves direkte hos betaler og betalingsmodtager af deres respektive betalingstjenesteudbydere. Gebyrerne kan også være nul, da bestemmelserne i dette direktiv ikke bør berøre praksis, hvor betalingstjenesteudbyderen undlader at opkræve gebyrer hos forbrugerne, når deres konti krediteres. Afhængigt af kontraktvilkårene kan en betalingstjenesteudbyder vælge alene at opkræve gebyrer hos betalingsmodtageren (den forretningsdrivende) for brug af betalingstjenester med den konsekvens, at der ikke opkræves gebyr hos betaleren. Betalingssystemernes gebyrer kan antage form af et abonnementsgebyr. Bestemmelserne om det overførte beløb eller opkrævede gebyrer har ingen direkte virkning på prissætningen mellem betalingstjenesteudbydere eller andre mellemmand.
- (63) Forskelle i national praksis vedrørende gebyropkrævning for anvendelse af et givet betalingsinstrument (i det følgende benævnt "opkrævning af brugergebyrer") har ført til vidt forskellige forhold på EU's betalingsmarkeder og er blevet en kilde til forvirring for forbrugerne, især med hensyn til e-handel og grænseoverskridende handel. Forretningsdrivende i medlemsstater, hvor det er tilladt at opkræve brugergebyrer, udbyder produkter og tjenesteydelser i medlemsstater, hvor det er forbudt, og opkræver alligevel brugergebyr fra forbrugeren. En anden god grund til at revidere praksis for opkrævning af brugergebyrer er, at forordning (EU) nr. xxx/yyyy fastsætter regler for interbankgebyrer for kortbaserede betalinger. Da interbankgebyrer er hovedårsagen til, at de fleste kortbetalinger er dyre, og opkrævning af brugergebyrer i praksis er begrænset til kortbaserede betalinger, bør reglerne om interbankgebyrer ledsages af en revidering af reglerne om opkrævning af brugergebyrer. For at fremme gennemsigtighed i omkostningerne og brugen af de mest effektive betalingsinstrumenter bør medlemsstaterne og betalingstjenesteudbydere ikke forhindre betalingsmodtageren i at opkræve et gebyr fra betaleren for brug af et specifikt betalingsprodukt, idet der tages hensyn til bestemmelserne i direktiv 2011/83/EU. Imidlertid bør betalingsmodtagerens ret til at opkræve et sådan brugergebyr kun gælde for betalingsinstrumenter, for hvilke interbankgebyrer ikke er regulerede. Dette forventes at fungere som styringsmekanisme hen imod de billigste betalingsmidler.

- (64) For at gøre betalinger i Unionen mere effektive bør der for alle betalingsordrer, der initieres af betaleren, og som foretages i euro eller i en valuta i en medlemsstat uden for euroområdet, herunder kredittransaktioner og pengeoverførsler, gælde en maksimal gennemførelsestid på én dag. For alle andre betalinger, eksempelvis betalinger initieret af eller via betalingsmodtageren, herunder direkte debiteringer og kortbetalinger, bør samme gennemførelsestid på én dag gælde, hvis der ikke foreligger en udtrykkelig aftale mellem betalingstjenesteudbyderen og betaleren, der fastsætter en længere gennemførelsestid. Disse tidsfrister bør kunne forlænges med én arbejdsdag, hvis betalingsordren gives på papir. Dette giver mulighed for fortsat udbud af betalingstjenester til de forbrugere, der kun er vant til papirbaserede dokumenter. Når der anvendes en ordning med direkte debitering, bør betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder sende opkrævningsordren inden for den tidsfrist, der er aftalt mellem betalingsmodtageren og dennes betalingstjenesteudbyder, således at afregningen kan gennemføres på den aftalte forfaldsdato. Da betalingsinfrastrukturer imidlertid ofte er særdeles effektive, bør medlemsstaterne om nødvendigt kunne beholde eller fastsætte bestemmelser om en kortere gennemførelsestid end én arbejdsdag for at undgå en forringelse af det nuværende serviceniveau.
- (65) Bestemmelserne om gennemførelse af det fulde beløb og om gennemførelsestider bør betragtes som god praksis, når en af betalingstjenesteudbyderne ikke er etableret i Unionen.
- (66) Det er vigtigt, at betalingstjenestebrugerne kender de faktiske omkostninger og gebyrer for betalingstjenester, for at de kan træffe deres valg. Derfor bør det ikke være tilladt at bruge ugenomsigtige prissætningsmetoder, da det er den almindelige opfattelse, at sådanne metoder gør det særdeles vanskeligt for brugerne at fastslå den faktiske pris for en betalingstjeneste. Navnlig bør brugen af valørdatoer til skade for brugerne ikke være tilladt.

- (67) For at betalingssystemet kan fungere smidigt og effektivt, må brugeren have tillid til, at betalingstjenesteudbyderen vil gennemføre betalingstransaktionen korrekt og inden for den aftalte tid. Sædvanligvis har betalingstjenesteudbyderen forudsætningerne for at vurdere de risici, der følger med en betalingstransaktion. Det er betalingstjenesteudbyderen, der stiller betalingssystemet til rådighed, indgår aftaler om tilbagekaldelse af fejlagtigt placerede midler og i de fleste tilfælde beslutter, hvilke mellemmand der indgår i gennemførelsen af betalingstransaktionen. I lyset af alle disse overvejelser er det fuldt ud relevant, undtagen under usædvanlige eller uforudsigelige omstændigheder, at tillægge betalingstjenesteudbyderen ansvaret for gennemførelsen af en betalingstransaktion, som vedkommende har accepteret fra brugeren, undtagen med hensyn til betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyders handlinger og undladelser, for hvilke alene betalingsmodtageren er ansvarlig. For at betaleren ikke skal være ubeskyttet i usandsynlige konstellationer, hvor det kan være uafklaret (*non liquet*), om betalingen blev behørigt modtaget af betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder, bør den tilsvarende bevisbyrde påhvile betalerens betalingstjenesteudbyder. Som hovedregel kan det forventes, at den formidlende institution, sædvanligvis et "neutralt" organ såsom en centralbank eller et fælles clearinghus, der overfører betalingsbeløbet fra den afsendende betalingstjenesteudbyder til den modtagende betalingstjenesteudbyder, vil lagre posteringsoplysninger og være i stand til at stille disse til rådighed, når som helst det er nødvendigt. Uanset hvornår betalingsbeløbet er blevet krediteret den modtagende betalingstjenesteudbyders konto, bør betalingsmodtageren øjeblikkeligt have et krav på sin betalingstjenesteudbyder for så vidt angår kreditering på kontoen.
- (68) Betalerens betalingstjenesteudbyder bør påtage sig ansvaret for, at betalingen gennemføres korrekt, herunder navnlig det fulde transaktionsbeløb og gennemførelsestiden, og det fulde ansvar for forsømmelser begået af andre parter i betalingskæden indtil betalingsmodtagerens konto. På grund af dette ansvar bør betalerens betalingstjenesteudbyder, når det fulde beløb ikke eller først sent krediteres betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder, rette betalingstransaktionen eller snarest muligt tilbagebetale betaleren det relevante transaktionsbeløb, uden at dette berører andre krav, der kan påberåbes i henhold til national ret. På grund af betalingstjenesteudbyderens ansvar bør betaleren eller betalingsmodtageren ikke pålægges nogen omkostninger i forbindelse med den fejlbehæftede betaling. Ved en manglende, fejlbehæftet eller for sent gennemført betalingstransaktion bør medlemsstaterne sikre, at valørdatoen for betalingstjenesteudbyderens efterbetalinger altid er den samme som valørdatoen ved en korrekt gennemførelse.

- (69) Dette direktiv bør kun vedrøre aftalemæssige forpligtelser og ansvar mellem betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen. Hvis pengeoverførsler og andre betalingstjenester skal fungere korrekt, skal betalingstjenesteudbydere og deres mellemmand, såsom udbydere af databehandling, imidlertid have indgået aftaler, som fastsætter deres indbyrdes rettigheder og forpligtelser. Spørgsmål vedrørende erstatningsansvar udgør en væsentlig del af disse ensartede aftaler. For at sikre troværdigheden mellem betalingstjenesteudbydere og mellemmand, der indgår i en betalingstransaktion, er det nødvendigt, at der er retssikkerhed for, at en ikkeansvarlig betalingstjenesteudbyder holdes skadesløs for tab eller beløb betalt i henhold til dette direktivs bestemmelser om ansvar. Yderligere rettigheder og detaljer om indholdet af denne regres og proceduren for behandling af klager mod den betalingstjenesteudbyder eller den mellemmand, der har ansvaret for en mangelfuld betalingstransaktion, bør fastlægges i de indgåede aftaler.
- (70) Det bør være muligt for betalingstjenesteudbyderen utvetydigt at præcisere, hvilke oplysninger der er nødvendige for at gennemføre en betalingsordre korrekt. For at undgå opsplitning og for ikke at sætte indførelsen af integrerede betalingssystemer i Unionen på spil, bør medlemsstaterne på den anden side ikke have mulighed for at kræve en særlig identifikationskode for betalingstransaktioner. Dette bør dog ikke afholde medlemsstaterne fra at kræve, at betalerens betalingstjenesteudbyder handler med den nødvendige omhu og, når det er teknisk muligt og ikke kræver manuel intervention, kontrollerer sammenhængen i den entydige identifikationskode og, når der ikke er sammenhæng i den entydige identifikationskode, afviser en betalingsordre og underretter betaleren herom. Betalingstjenesteudbyderens ansvar bør være begrænset til en pligt til at gennemføre betalingstransaktionen korrekt i overensstemmelse med betalingsordren fra betalingstjenestebrugeren. Hvis midlerne i forbindelse med en betalingstransaktion når frem til en forkert modtager som følge af en ukorrekt entydig identifikationskode, som betaleren har angivet, bør hverken betalerens eller betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere have ansvaret, men være forpligtet til at samarbejde om at gøre en rimelig indsats for at inddrive midlerne, herunder ved at kommunikere relevante oplysninger. Disse oplysninger kan omfatte betalingsmodtagerens identitet og adresse.

- (71) For at fremme en effektiv forebyggelse af svig og bekæmpe betalingssvig i Unionen bør der indføres bestemmelser om behandling og effektiv udveksling af oplysninger af og mellem betalingssystemer og betalingstjenesteudbydere, der bør have mulighed for at indsamle, behandle og udveksle personoplysninger om de personer, der er involveret i betalingssvig. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF²⁰, de nationale regler, der gennemfører direktiv 95/46/EF, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001²¹ finder anvendelse på behandling af personoplysninger i forbindelse med dette direktiv.
- (72) I dette direktiv overholdes de grundlæggende rettigheder og de principper, som anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, herunder respekten for privatliv og familieliv, retten til beskyttelse af personoplysninger, friheden til at oprette og drive egen virksomhed, retten til effektive retsmidler og retten til ikke at blive retsforfulgt eller straffet to gange for samme lovovertrædelse. Direktivet skal gennemføres i overensstemmelse med disse rettigheder og principper.
- (73) Det er nødvendigt at sikre en effektiv håndhævelse af de nationale bestemmelser, der vedtages i medfør af dette direktiv. Der bør derfor indføres egnede procedurer, der giver mulighed for at klage over betalingstjenesteudbydere, der ikke overholder disse bestemmelser, og for at sikre, at der i givet fald pålægges sanktioner, der er effektive, forholdsmæssige og har afskrækkende virkning. Med henblik på at sikre effektiv overholdelse af dette direktiv bør medlemsstaterne udpege kompetente myndigheder, der opfylder betingelserne i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010²², og som handler uafhængigt af betalingstjenesteudbyderne. Af hensyn til gennemsigtigheden bør medlemsstaterne meddele Kommissionen, hvilke autoriteter der er udpeget, med en klar beskrivelse af deres pligter i henhold til dette direktiv.

²⁰ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).

²¹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).

²² Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).

- (73a) Medlemsstaterne bør udpege de kompetente myndigheder, som har til opgave at sikre håndhævelsen af dette direktiv, og sørge for, at de har de nødvendige undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser samt tilstrækkelige ressourcer til at kunne varetage deres opgaver. De kompetente myndigheder kan for så vidt angår visse aspekter af dette direktiv indbringe en sag for en domstol, der er kompetent til at træffe en retsafgørelse, herunder i givet fald ved appel. Dette kan gøre det muligt for medlemsstaterne at overlade håndhævelsen af disse bestemmelser til ovennævnte organer og domstolene, navnlig hvis bestemmelserne i dette direktiv er gennemført i civilretten. Medlemsstaterne bør kunne udpege forskellige kompetente myndigheder for at håndhæve direktivets vidtrækkende forpligtelser. I forbindelse med nogle bestemmelser kan medlemsstaterne f.eks. udpege de kompetente myndigheder, der er ansvarlige for håndhævelse af forbruger- eller databeskyttelse, hvorimod de i forbindelse med andre bestemmelser kan beslutte at udpege tilsynsførende. Muligheden for at udpege forskellige kompetente myndigheder bør ikke berøre forpligtelsen til løbende tilsyn og samarbejde mellem de kompetente myndigheder som fastsat i dette direktiv.
- (74) Uden at det berører brugernes ret til at anlægge sag ved en domstol, bør medlemsstaterne sikre, at konflikter mellem betalingstjenesteudbydere og forbrugere vedrørende de rettigheder og forpligtelser, der følger af dette direktiv, kan løses med begrænsede omkostninger og på en lettilgængelig og udenretslig måde. I Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008²³ fastsættes det, at den forbrugerbeskyttelse, som de obligatoriske lovregler i det land, hvor de pågældende har deres sædvanlige opholdssted, giver, ikke kan tilsidesættes af eventuelle aftalemæssige bestemmelser om lovvalg. Med hensyn til etablering af en effektiv procedure for tvistbilæggelse bør medlemsstaterne sikre, at betalingstjenesteudbyderne iværksætter en effektiv procedure for kundeklager, der kan følges af deres forbrugere, før tvisten indbringes til bilæggelse ved en udenretslig procedure eller for en domstol. Klageproceduren bør indeholde korte og klart definerede tidsrammer, inden for hvilke betalingstjenesteudbyderen bør besvare en klage.

²³ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontrakt (Rom I) (EUT L 177 af 4.7.2008, s. 6).

- (75) Medlemsstaterne bør fastsætte, om de kompetente myndigheder, der er udpeget til at meddele tilladelse til betalingsinstitutter, også kan være de kompetente myndigheder i forbindelse med udenretslige klagemuligheder og erstatningsprocedurer.
- (76) Dette direktiv bør ikke berøre bestemmelserne i national lovgivning om følgerne for så vidt angår ansvar for unøjagtige formuleringer eller fejl ved fremsendelsen af opgørelser.
- (77) Dette direktiv bør ikke berøre bestemmelserne vedrørende momsbehandlingen af betalingstjenester i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/112/EF²⁴.
- (77a) Når dette direktiv henviser til beløb i euro, skal der herved også forstås beløb svarende til den modværdi i national valuta, som er fastlagt af hver medlemsstat uden for euroområdet.
- (78) Af hensyn til retssikkerheden bør der indføres overgangsbestemmelser, der giver personer, som har påbegyndt virksomhed som betalingsinstitut i overensstemmelse med gældende national lovgivning til gennemførelse af direktiv 2007/64/EF før dette direktivs ikrafttrædelse, ret til at fortsætte denne virksomhed i den pågældende medlemsstat i en fastsat periode.
- (79) Beføjelsen til at vedtage retsakter i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde bør delegeres til Kommissionen for så vidt angår ændring af henvisningerne til henstilling 2003/361/EF, hvis den pågældende henstilling ændres, og med henblik på i tilfælde af inflation at opdatere det gennemsnitsbeløb for af betalingstjenesteudbyderne gennemførte betalingstransaktioner, der bruges som grænseværdi af de medlemsstater, der anvender muligheden for at fritage mindre betalingsinstitutter fra (dele af) tilladelseskraevne. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og til Rådet.

²⁴ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EFT L 347 af 11.12.2006, s. 1).

- (80) Med henblik på ensartet anvendelse af dette direktiv bør Kommissionen kunne benytte sig af ekspertise og støtte fra EBA, der bør have til opgave at udarbejde retningslinjer og udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder om sikkerhedsaspekter ved betalingstjenester, navnlig for så vidt angår stærk kundeautentifikation, og om samarbejdet mellem medlemsstaterne vedrørende udbud af tjenesteydelser og etablering af betalingsinstitutter med tilladelse i andre medlemsstater. Kommissionen bør bemyndiges til at vedtage udkast til disse lovgivningsmæssige tekniske standarder. Disse specifikke opgaver er i fuld overensstemmelse med EBA's rolle og ansvarsområder som defineret i forordning (EU) nr. 1093/2010, i henhold til hvilken EBA er oprettet.
- (81) Målet for dette direktiv, nemlig yderligere integration af et indre marked for betalingstjenester, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, da det kræver harmonisering af en lang række forskellige regler, der på nuværende tidspunkt findes i de forskellige medlemsstaters retssystemer, men kan bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går direktivet ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (82) I henhold til den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter²⁵ har medlemsstaterne forpligtet sig til, i tilfælde hvor det er berettiget, at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelsen af sådanne dokumenter er berettiget.
- (83) I betragtning af antallet af nødvendige ændringer i direktiv 2007/64/EF bør direktivet ophæves og erstattes —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

²⁵ Fælles politisk erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter (EUT C 369 af 17.12.2011, s. 14).

AFSNIT I
GENSTAND, ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Genstand

1. Ved dette direktiv fastsættes der regler for medlemsstaternes sondring mellem følgende seks kategorier af betalingstjenesteudbydere:
- a) kreditinstitutter som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013²⁶, herunder, i overensstemmelse med national lovgivning, filialer heraf i den i nævnte forordnings artikel 4, stk. 1, nr. 17), fastsatte betydning, hvis disse filialer er beliggende i Unionen, og deres kreditinstitutter har hovedkontor inden for eller, i henhold til artikel 47 i direktiv 2013/36/EU, er beliggende uden for Unionen
 - b) e-pengeinstitutter som defineret i artikel 2, nr. 1), i direktiv 2009/110/EF, herunder, i overensstemmelse med artikel 8 i nævnte direktiv og national lovgivning, en filial heraf, hvis en sådan filial er beliggende i Unionen, og dens hovedkontor er beliggende uden for Unionen, og kun i det omfang de betalingstjenester, som udbydes af denne filial, har forbindelse til udstedelsen af elektroniske penge
 - c) postgirokontorer, der ifølge national lovgivning har ret til at udbyde betalingstjenester
 - d) betalingsinstitutter som defineret i artikel 4, nr. 4)
 - e) Den Europæiske Centralbank og de nationale centralbanker, når de ikke handler i deres egenskab af pengepolitiske myndigheder eller andre offentlige myndigheder
 - f) medlemsstater eller deres regionale og lokale myndigheder, når de ikke handler i deres egenskab af offentlige myndigheder.

²⁶ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).

2. Dette direktiv fastsætter endvidere regler for gennemsigtighed i betingelserne for og oplysningskravene til betalingstjenester og betalingstjenestebrugeres og betalingstjenesteudbyderes respektive rettigheder og forpligtelser, hvad angår udbud af betalingstjenester som fast beskæftigelse eller forretningsaktivitet.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på betalingstjenester, der udbydes inden for Unionen.
 - 1a. Afsnit III og IV finder anvendelse på betalingstransaktioner i en medlemsstats valuta, hvis både betalerens og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder eller den eneste betalingstjenesteudbyder, der er involveret i betalingstransaktionen, er beliggende i den pågældende medlemsstat.
 - 1b. Afsnit III, med undtagelse af artikel 38, stk. 1, litra b), artikel 45, stk. 2, litra e), artikel 45, stk. 5, litra f), og artikel 49, og afsnit IV, med undtagelse af artikel 55, stk. 2 og 4, og artikel 67, 68, 72-77, 80 og 82, finder også anvendelse på betalingstransaktioner i en valuta, der ikke er en medlemsstats valuta, hvis både betalerens og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder eller den eneste betalingstjenesteudbyder, der er involveret i betalingstransaktionen, er beliggende i Unionen for så vidt angår de dele af betalingstransaktionen, der gennemføres i Unionen.
 - 1c. Afsnit III, med undtagelse af artikel 38, stk. 1, litra b), artikel 45, stk. 2, litra e), artikel 45, stk. 5, litra f), og artikel 49, og afsnit IV, med undtagelse af artikel 55, stk. 2 og 4, artikel 67, 68, 72, artikel 74, stk. 1, artikel 80 og 82, finder også anvendelse på betalingstransaktioner, hvor kun en af betalingstjenesteudbyderne er beliggende i Unionen, for så vidt angår de dele af betalingstransaktionen, der gennemføres i Unionen.
 - 1d. Medlemsstaterne kan udvide anvendelsen af alle eller dele af de i stk. 1b og 1c omhandlede bestemmelser til betalingstransaktioner, der er omhandlet i disse stykker.
2. Medlemsstaterne kan dispensere fra anvendelsen af alle eller en del af bestemmelserne i dette direktiv for så vidt angår de institutter, der er omhandlet i artikel 2, stk. 5, nr. 4)-23), i direktiv 2013/36/EU.

Artikel 3
Områder, der ikke er omfattet

Dette direktiv finder ikke anvendelse på:

- a) betalingstransaktioner, der udelukkende foretages kontant direkte fra betaleren til betalingsmodtageren uden noget mellemlid
- b) betalingstransaktioner fra betaleren til betalingsmodtageren gennem en handelsagent, som via en aftale har tilladelse til at forhandle eller afslutte salg eller køb af varer eller tjenesteydelser på vegne af:
 - i) enten betaleren eller betalingsmodtageren
 - ii) betaleren og betalingsmodtageren, forudsat at handelsagenten ikke på noget tidspunkt kommer i besiddelse af betalingstjenestebrugerens midler
- c) erhvervsmæssig fysisk transport af sedler og mønter, herunder afhentning, håndtering og levering heraf
- d) betalingstransaktioner, der indebærer ikkeerhvervsmæssig indsamling og levering af kontanter inden for rammerne af almenntilgig virksomhed
- e) tjenester, hvor kontant betaling fra betalingsmodtager til betaler foretages som en del af en betalingstransaktion efter udtrykkelig anmodning fra betalingstjenestebrugerens umiddelbart før gennemførelsen af betalingstransaktionen ved en betaling for køb af varer eller tjenesteydelser
- f) veksling af penge, dvs. kontante transaktioner, hvor midlerne ikke indestår på en betalingskonto

- g) betalingstransaktioner baseret på et af følgende dokumenter, der er trukket på betalingstjenesteudbyderen med henblik på at give betalingsmodtageren rådighed over midler:
- i) papirchecks som defineret i Genève-konventionen af 19. marts 1931 om indførelse af en ensartet checklov
 - ii) papirchecks som nævnt i nr. i) og reguleret af lovgivningen i medlemsstater, som ikke er parter i Genève-konventionen af 19. marts 1931 om indførelse af en ensartet checklov
 - iii) papirbaserede veksler i overensstemmelse med Genève-konventionen af 7. juni 1930 om indførelse af en ensartet veksellovgivning
 - iv) papirbaserede veksler som nævnt i nr. iii) og reguleret af lovgivningen i medlemsstater, som ikke er parter i Genève-konventionen af 7. juni 1930 om indførelse af en ensartet veksellovgivning
 - v) papirbaserede vouchers
 - vi) papirbaserede rejsechecks
 - vii) papirbaserede postanvisninger som defineret af Verdenspostforeningen
- h) betalingstransaktioner, der er gennemført inden for rammerne af et system til afvikling af betalinger eller værdipapirer, mellem afviklingsagenter, centrale modparter, clearinginstitutter og/eller centralbanker og andre deltagere i systemet og betalingstjenesteudbydere, jf. dog artikel 29
- i) betalingstransaktioner vedrørende formueforvaltning i forbindelse med værdipapirer, herunder udbytter, indkomster eller andre udlodninger, eller indfrielse eller salg, der foretages af de i litra h) omhandlede personer eller af investeringsselskaber, kreditinstitutter, institutter for kollektiv investering i værdipapirer eller administrationsselskaber, som udfører investeringsservice, samt alle andre enheder, der har tilladelse til at have finansielle instrumenter i depot

- j) tjenester leveret til betalingstjenesteudbydere af udbydere af tekniske tjenester , der understøtter udbuddet af betalingstjenester, uden at de på noget tidspunkt kommer i besiddelse af de midler, som skal overføres, bl.a. behandling og lagring af data, tillidsskabende tjenester og tjenester til beskyttelse af privatlivets fred, autentifikation af data og enheder, levering af IT- og kommunikationsnetværk, levering og vedligeholdelse af terminaler og anordninger til brug for betalingstjenester
- k) tjenester baseret på specifikke betalingsinstrumenter, som kun kan anvendes i begrænset omfang, og som opfylder en af følgende betingelser:
 - i) instrumenter, der giver indehaveren mulighed for at erhverve varer eller tjenester alene i udstederens forretningslokaler eller inden for et begrænset net af tjenesteudbydere i henhold til en forretningsaftale indgået direkte med en professionel udsteder
 - ii) instrumenter, der kun kan benyttes til erhvervelse af et begrænset udvalg af varer eller tjenester
 - iii) instrumenter, der kun er gyldige i en enkelt medlemsstat, og som reguleres af en national eller regional offentlig myndighed med specifikke sociale eller skattemæssige formål til at erhverve varer eller tjenester fra leverandører, der har en forretningsaftale med udstederen.

Det samme instrument kan ikke anvendes til at foretage betalingstransaktioner til at erhverve varer eller tjenester inden for mere end ét enkelt begrænset netværk eller til at erhverve et ubegrænset udvalg af varer og tjenester

- l) betalingstransaktioner, der gennemføres af en udbyder af elektroniske kommunikationsnetværk eller -tjenester som accessoriske tjenester til elektroniske kommunikationstjenester til en abonnent på netværket eller tjenesten og til køb af digitalt indhold og stemmebaserede tjenester, uanset hvilken anordning der anvendes til køb eller forbrug af det digitale indhold, forudsat at værdien af den enkelte betalingstransaktion ikke overstiger 50 EUR, og hvor enten:
 - a) den samlede værdi af betalingstransaktionerne for en enkelt abonnent ikke overstiger 200 EUR i en enkelt faktureringsmåned, eller
 - b) den samlede værdi af betalingstransaktionerne ikke overstiger 200 EUR i en enkelt kalendermåned, hvis en abonnent forud indbetaler penge på sin konto hos udbyderen af elektroniske kommunikationsnetværk eller -tjenester
- la) betalingstransaktioner, der gennemføres af en udbyder af elektroniske kommunikationsnetværk eller -tjenester til en abonnent på netværket eller tjenesten, der gennemføres fra eller via en elektronisk anordning og opkræves på den tilhørende regning inden for rammerne af almennyttig virksomhed, forudsat at den enkelte betalingstransaktion ikke overstiger en værdi på 50 EUR, og den samlede værdi af betalingstransaktionerne månedligt ikke overstiger 200 EUR for hver abonnent

- lb) betalingstransaktioner, der gennemføres af en udbyder af elektroniske kommunikationsnetværk eller -tjenester til en abonnent på netværket eller tjenesten, der gennemføres fra eller via en elektronisk anordning og opkræves på den tilhørende regning i forbindelse med billetkøb, forudsat at den enkelte betalingstransaktion ikke overstiger 50 EUR i værdi, og den samlede værdi af betalingstransaktionerne månedligt ikke overstiger 200 EUR for hver abonnent
- m) betalingstransaktioner, der foretages mellem betalingstjenesteudbydere, deres agenter eller filialer for deres regning
- n) betalingstransaktioner mellem et moderselskab og dets datterselskaber, eller mellem datterselskaber under samme moderselskab uden mellemkomst af en anden betalingstjenesteudbyder end et selskab, som tilhører samme koncern
- o) tjenester, der ydes af udbydere, og som vedrører udbetaling af kontanter i kontantautomater på vegne af en eller flere kortudstedere, som ikke deltager i den rammeaftale, der er indgået med kunden om udbetaling af penge fra en betalingskonto, forudsat at disse udbydere ikke foretager andre af de i bilag I anførte betalingstjenester, med undtagelse af artikel 38, 41 og 42, der finder anvendelse på de operatører, der udbyder denne tjeneste i overensstemmelse hermed.

Artikel 4

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- 1) "hjemland":
 - i) den medlemsstat, hvor betalingstjenesteudbyderens vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende, eller
 - ii) hvis betalingstjenesteudbyderen ifølge national lovgivning ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, den medlemsstat, hvor dens hovedkontor er beliggende
- 2) "værtsland": en anden medlemsstat end hjemlandet, hvor betalingstjenesteudbyderen har en agent eller en filial eller udbyder betalingstjenester
- 3) "betalingstjeneste": de forretningsaktiviteter, som er anført i bilag I
- 4) "betalingsinstitut": en juridisk person, der i overensstemmelse med artikel 10 er meddelt tilladelse til at udbyde og gennemføre betalingstjenester i hele Unionen
- 5) "betalingstransaktion": en handling, der initieres af en betaler eller på dennes vegne eller af en betalingsmodtager med henblik på at indbetale, overføre eller hæve midler uden hensyn til eventuelle underliggende forpligtelser mellem betaleren og betalingsmodtageren
- 6) "betalingssystem": et system til overførsel af midler med formelle og standardiserede ordninger og fælles regler for behandling, clearing og/eller afvikling af betalingstransaktioner
- 7) "betaler": en fysisk eller juridisk person, der er indehaver af en betalingskonto og tillader en betalingsordre fra denne betalingskonto, eller, hvis der ikke er nogen betalingskonto, en fysisk eller juridisk person, der udsteder en betalingsordre
- 8) "betalingsmodtager": en fysisk eller juridisk person, som er den tiltænkte modtager af de midler, der indgår i en betalingstransaktion

- 9) "betalingstjenesteudbyder": enheder som omhandlet i artikel 1, stk. 1, samt juridiske og fysiske personer, der er omfattet af en undtagelse i henhold til artikel 27 og 27a
- 10) "kontoførende betalingstjenesteudbyder": betalingstjenesteudbyder, der udbyder og fører den betalingskonto, fra hvilken betaleren ønsker, at den specifikke betalingstransaktion skal foretages
- 11) "betalingsinitieringstjenesteudbyder": en betalingstjenesteudbyder, der udøver forretningsvirksomhed som omhandlet i punkt 7 i bilag I
- 11a) "kontooplysningstjenesteudbyder": en betalingstjenesteudbyder, der udøver forretningsvirksomhed som omhandlet i punkt 8 i bilag I
- 12) "betalingstjenestebruger": en fysisk eller juridisk person, som bruger en betalingstjeneste enten som betaler eller som betalingsmodtager eller begge dele
- 13) "forbruger": en fysisk person, der i forbindelse med betalingstjenesteaftaler, som er omfattet af dette direktiv, optræder med et formål, der ligger uden for den pågældendes erhvervsmæssige virksomhed
- 14.) "rammeaftale": en aftale om betalingstjenester, der regulerer den fremtidige gennemførelse af særskilte og successive betalingstransaktioner, og som kan indeholde forpligtelser og betingelser for oprettelse af en betalingskonto
- 15) "pengeoverførsel": en betalingstjeneste, hvor der modtages midler fra en betaler, uden at der oprettes en betalingskonto i betalerens eller betalingsmodtagerens navn, alene med det formål at overføre et tilsvarende beløb til en betalingsmodtager eller en anden betalingstjenesteudbyder på betalingsmodtagerens vegne, og/eller hvor sådanne midler modtages på betalingsmodtagerens vegne og stilles til rådighed for denne
- 16) "betalingskonto": en konto oprettet i en eller flere betalingstjenestebrugeres navn med henblik på at gennemføre betalingstransaktioner
- 17) "midler": sedler og mønter, kontopenge og elektroniske penge som defineret i artikel 2, nr. 2), i direktiv 2009/110/EF

- 18) "betalingsordre": enhver form for instruks fra en betaler eller betalingsmodtager til en betalingstjenesteudbyder om at gennemføre en betalingstransaktion
- 19) "valørdato": et referencetidspunkt, der anvendes af en betalingstjenesteudbyder ved beregningen af renter af de midler, der debiteres eller krediteres en betalingskonto
- 20) "referencekurs": den vekselkurs, der ligger til grund for beregningen af en eventuel valutaomregning, og som stilles til rådighed af betalingstjenesteudbyderen eller stammer fra en offentligt tilgængelig kilde
- 21) "autentifikation": procedurer, der giver betalingstjenesteudbyderen mulighed for at verificere identiteten af en betalingstjenestebruger eller gyldigheden af brugen af et specifikt betalingsinstrument, bl.a. dets personaliserede sikkerhedsfeatures
- 22) "stærk kundeautentifikation": en autentifikation baseret på eksakt anvendelse af to eller flere elementer, der kategoriseres som viden, besiddelse og iboende egenskab[], og som er uafhængige, idet et brud på et af dem ikke svækker de andres pålidelighed, og som desuden er udformet således, at den beskytter fortroligheden af autentifikationsdataene
- 22a) "personaliserede sikkerhedsfeatures": personaliserede features, som betalingstjenesteudbyderen stiller til rådighed for en kunde med henblik på autentifikation
- 22b) "fjernbetalingstransaktion": en betalingstransaktion, der initieres via internettet eller gennem en anordning, der kan anvendes til fjernkommunikation
- 22c) "følsomme betalingsdata": data, herunder personaliserede sikkerhedsfeatures, der gør det muligt at kontrollere betalingstjenestebrugerens konto, eller som kan anvendes til at begå svig
- 23) "referencerentesats": den rentesats, der ligger til grund for beregningen af en eventuel rente, og som stammer fra en offentligt tilgængelig kilde, som begge parter i en betalingstjenesteaftale kan verificere
- 24) "entydig identifikationskode": en kombination af bogstaver, tal eller symboler, som betalingstjenesteudbyderen oplyser til betalingstjenestebruger, og som betalingstjenestebruger skal angive for utvetydigt at identificere den anden betalingstjenestebruger og/eller dennes betalingskonto med henblik på en betalingstransaktion

- 25) "agent": en fysisk eller juridisk person, som handler på vegne af et betalingsinstitut ved udbud af betalingstjenester
- 26) "betalingsinstrument": enhver form for personaliseret instrument og/eller sæt af procedurer, der er aftalt mellem betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen, og som bruges for at initiere en betalingsordre
- 27) "fjernkommunikationsmiddel": ethvert middel, som uden samtidig fysisk tilstedeværelse af betalingstjenesteudbyderen og betalingstjenestebrugeren kan anvendes til indgåelse af en betalingstjenesteaftale
- 28) "varigt medium": ethvert instrument, der gør det muligt for betalingstjenestebrugeren at lagre information, der er rettet personligt til den pågældende, på en måde, der tillader fremtidig brug i et tidsrum, der er afpasset efter informationsformålet, og som giver mulighed for uændret gengivelse af den lagrede information
- 29) "mikrovirksomhed": en virksomhed, der på det tidspunkt, hvor betalingstjenesteaftalen indgås, er en virksomhed som defineret i artikel 1 og i artikel 2, stk. 1 og 3, i bilaget til Kommissionens henstilling 2003/361/EF af 6. maj 2003
- 30) "arbejdsdag": en dag, hvor betalerens eller betalingsmodtagerens relevante betalingstjenesteudbyder, der er involveret i gennemførelsen af en betalingstransaktion, holder åbent som påkrævet for gennemførelsen af en betalingstransaktion
- 31) "direkte debitering": en indenlandsk eller grænseoverskridende betalingstjeneste med henblik på at debitere en betalers betalingskonto, hvor en betalingstransaktion initieres af betalingsmodtageren på grundlag af, at betaleren har meddelt sit samtykke til betalingsmodtageren, til betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder eller til betalerens egen betalingstjenesteudbyder
- 32) "betalingsinitieringstjeneste": en tjeneste til initiering af en betalingsordre på anmodning fra betalingstjenestebrugeren med hensyn til en betalingskonto hos en anden betalingstjenesteudbyder
- 33) "kontooplysningstjeneste": en onlinetjeneste, der leverer konsoliderede oplysninger om en eller flere betalingskonti, som betalingstjenestebrugeren har hos en eller flere andre betalingstjenesteudbydere

- 34) "filial": et andet forretningssted end hovedkontoret, som er en del af et betalingsinstitut, som ikke er en juridisk person, og som direkte gennemfører nogle af eller alle de transaktioner, der indgår i et betalingsinstituts virksomhed; alle forretningssteder, som er oprettet i den samme medlemsstat af et betalingsinstitut med hovedkontor i en anden medlemsstat, betragtes som én filial
- 35) "koncern": en gruppe selskaber, som har en indbyrdes forbindelse som omhandlet i artikel 22, stk. 1, artikel 22, stk. 2, eller artikel 22, stk. 7, i direktiv 2013/34/EU, eller selskaber, som er defineret i artikel 4, [5 og 6] i Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 241/2014, som har en indbyrdes forbindelse som omhandlet i artikel 10, stk. 1, artikel 113, stk. 6, eller artikel 113, stk. 7, i forordning (EU) nr. 575/2013
- 36) "elektronisk kommunikationsnet": et net som defineret i artikel 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF²⁷
- 37) "elektronisk kommunikationstjeneste": en tjeneste som defineret i artikel 2, litra c), i direktiv 2002/21/EF
- 38) "digitalt indhold": varer og tjenester, der produceres og leveres i digital form, og hvis anvendelse eller forbrug er begrænset til en teknisk anordning, og som på ingen måde tillader anvendelse eller forbrug af fysiske varer og tjenester
- 39) "indløsning af betalingstransaktioner": en betalingstjeneste, der udbydes af en betalingstjenesteudbyder, som indgår en aftale med en betalingsmodtager om at modtage og behandle betalingstransaktioner, og som fører til overførsel af penge til betalingsmodtageren
- 40) "udstedelse af betalingsinstrumenter": en betalingstjeneste, hvorved en betalingstjenesteudbyder stiller et betalingsinstrument til rådighed for betaleren med henblik på at initiere og behandle betalerens betalingstransaktioner

²⁷ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF af 7. marts 2002 om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (rammedirektivet) (EFT L 108 af 24.4.2002, s. 33).

- 41) "kapitalgrundlag": kapitalgrundlag som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 118), i forordning (EU) nr. 575/2013, hvor mindst 75 % af kernekapitalen består af egentlig kernekapital som omhandlet i artikel 50 i nævnte forordning, og den supplerende kapital er lig med eller mindre end en tredjedel af kernekapitalen
- 42) [...]
- 42b) "co-badging": indbefatning af to eller flere varemærker på samme kortbaserede betalingsinstrument
- 42c) "varemærke": et bestemt mærke, som angiver det betalingskortsystem, der anvendes til at gennemføre kortbaserede betalingstransaktioner

AFSNIT II
BETALINGSTJENESTEUDBYDERE

KAPITEL 1

Betalingsinstitutter

Afdeling 1

Almindelige bestemmelser

Artikel 5

Ansøgning om tilladelse

1. For at få meddelt tilladelse som betalingsinstitut indgives der en ansøgning til de kompetente myndigheder i hjemlandet sammen med følgende:
 - a) en oversigt over aktiviteter, der bl.a. angiver de planlagte typer betalingstjenester
 - b) en forretningsplan med en budgetprognose for de tre første regnskabsår, der viser, at ansøgeren er i stand til at anvende de systemer, ressourcer og procedurer, som er hensigtsmæssige til en forsvarlig drift
 - c) dokumentation for, at betalingsinstituttet råder over den i artikel 6 foreskrevne startkapital
 - d) for så vidt angår de betalingsinstitutter, der er omhandlet i artikel 9, stk. 1, en beskrivelse af de foranstaltninger, der er truffet for at beskytte de midler, der tilhører betalingstjenestebrugerne, jf. artikel 9
 - e) en beskrivelse af ansøgerens governanceordninger og interne kontrolmekanismer, herunder administrative, risikostyringsmæssige og regnskabsmæssige procedurer, der dokumenterer, at disse governanceordninger og kontrolmekanismer og -procedurer er proportionale, passende, forsvarlige og tilstrækkelige

- f) en beskrivelse af den procedure, der er indført for at håndtere og følge op på sikkerhedshændelser og sikkerhedsrelaterede kundeklager, herunder en ordning for indberetning af hændelser, hvori der er taget højde for betalingsinstituttets indberetningsforpligtelser, jf. artikel 86
- g) en beskrivelse af den procedure, der er indført for at registrere, overvåge, spore og begrænse adgangen til følsomme betalingsdata
- h) en beskrivelse af ordningerne for forretningskontinuitet, herunder en klar fastlæggelse af de kritiske funktioner, effektive beredskabsplaner og en procedure til regelmæssigt at teste og evaluere, om sådanne planer er tilstrækkelige og effektive
- i) en beskrivelse af de principper og definitioner, der anvendes ved indsamling af statistiske data om resultater, transaktioner og svig
- j) et dokument om sikkerhedspolitikken, herunder en detaljeret risikovurdering i tilknytning til de pågældende betalingstjenester og en beskrivelse af de sikkerhedskontrol- og risikobegrænsningsforanstaltninger, der er truffet for på forsvarlig vis at beskytte betalingstjenestebrugerne mod de identificerede risici, herunder svig og ulovlig brug af følsomme oplysninger og personoplysninger
- k) en beskrivelse af de interne kontrolforanstaltninger, som ansøgeren har indført for at opfylde forpligtelserne vedrørende hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1781/2006²⁸
- l) en beskrivelse af ansøgerens organisationsstruktur, herunder i relevante tilfælde en beskrivelse af den tilsigtede brug af agenter og filialer og af den kontrol af dem på og uden for stedet, som ansøgeren forpligter sig til at gennemføre mindst en gang årligt, samt en beskrivelse af outsourcingsordninger, og af ansøgerens deltagelse i et nationalt eller internationalt betalingssystem

²⁸ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1781/2006 af 15. november 2006 om oplysninger, der skal medsendes om betaler ved pengeoverførsler (EUT L 345 af 8.12.2006, s. 1).

- m) identiteten på personer, der direkte eller indirekte har en kvalificeret andel i ansøgeren, jf. artikel 3, stk. 1, nr. 33), i direktiv 2013/36/EU, størrelsen af deres andele og dokumentation for deres egnethed under hensyn til nødvendigheden af at sikre en sund og forsigtig ledelse af betalingsinstituttet
- n) identiteten på direktører og ledelsesansvarlige for betalingsinstituttet og, når det er relevant, ledelsesansvarlige for forvaltningen af betalingsinstituttets betalingstjenesteaktiviteter, samt bevis for, at de har et godt omdømme og er i besiddelse af den nødvendige viden og erfaring til at gennemføre betalingstjenester som fastsat af betalingsinstituttets hjemland
- o) hvis det er relevant, oplysninger om revisorer og revisionsfirmaer, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF
- p) ansøgerens retlige status og vedtægter
- q) ansøgerens hovedkontors adresse.

Med henblik på litra d), e), f) og l) skal ansøgeren fremlægge en beskrivelse af de regler, der gælder for revision af instituttets regnskaber og den organisation, ansøgeren har oprettet for at træffe alle de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre brugernes interesser og sikre kontinuitet og pålidelighed i forbindelse med udbud af betalingstjenester.

Det skal i tilknytning til de i litra j) omhandlede sikkerhedskontrol- og risikobegrænsningsforanstaltninger angives, hvordan de sikrer et højt teknisk sikkerhedsniveau, herunder med hensyn til de software- og IT-systemer, der anvendes af ansøgeren eller de virksomheder, som ansøgeren outsourcer hele eller dele af sine aktiviteter til. Disse foranstaltninger skal også omfatte de sikkerhedsforanstaltninger, der er fastsat i artikel 86, stk. 1. Disse foranstaltninger skal tage højde for retningslinjer om sikkerhedsforanstaltninger udstedt af Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA), jf. artikel 86, stk. 2, når sådanne foreligger.

2. Medlemsstaterne kræver, at virksomheder, der ansøger om tilladelse eller registrering med henblik på at udbyde betalingstjenester som omhandlet i punkt 7 og 8 i bilag I, som en betingelse for deres tilladelse eller registrering har tegnet en erhvervsansvarsforsikring eller tilsvarende, der dækker de geografiske områder, hvor de tilbyder tjenester, eller en anden lignende garanti mod erstatningskrav for at sikre, at de kan bære deres ansvar, jf. artikel 65, 80 og 82.
3. EBA udarbejder retningslinjer for de kompetente myndigheder i henhold til dette direktiv om de kriterier, der skal anvendes til at fastsætte minimumsbeløbet for den i stk. 2 omhandlede erhvervsansvarsforsikring eller tilsvarende garanti, senest et år fra datoen for dette direktivs ikrafttrædelse.

EBA tager under udarbejdelsen af de i stk. 1 nævnte retningslinjer følgende i betragtning:

- virksomhedens risikoprofil
- hvorvidt virksomheden udbyder andre betalingstjenester, der er opført i bilag I, eller er involveret i anden virksomhed
- aktivitetens omfang. For virksomheder, der ansøger om tilladelse til at udbyde betalingstjenester i henhold til punkt 7 i bilag I, tages der højde for værdien af de initierede transaktioner; for virksomheder, der ansøger om registrering med henblik på at udbyde betalingstjenester i henhold til punkt 8 i bilag I, tages der højde for det antal kunder, der anvender kontooplysningstjenesterne.

EBA reviderer regelmæssigt retningslinjerne.

4. De i stk. 3 omhandlede oplysninger meddeles de kompetente myndigheder i overensstemmelse med stk. 1.

Artikel 5a
Kontrol af kapitalandele

1. Fysiske og juridiske personer, der påtænker direkte eller indirekte at erhverve eller forøge en kvalificeret andel som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 36), i forordning (EU) nr. 575/2013 i et betalingsinstitut med det resultat, at vedkommendes kapitalandele eller andel af stemmerettigheder derved når op på eller overstiger 20 %, 30 % eller 50 %, eller at betalingsinstituttet derved bliver vedkommendes datterselskab, underretter på forhånd betalingsinstituttets kompetente myndigheder skriftligt om deres hensigt. Det samme gælder for fysiske eller juridiske personer, der påtænker direkte eller indirekte at afhænde en kvalificeret andel eller at formindske deres kvalificerede andel, således at vedkommendes kapitalandele eller andel af stemmerettigheder derved falder til under 20 %, 30 % eller 50 %, eller at betalingsinstituttet derved ophører med at være vedkommendes datterselskab.
2. Den påtænkte erhverver af en kvalificeret andel oplyser de kompetente myndigheder om størrelsen af den påtænkte deltagelse og relevante oplysninger i overensstemmelse med artikel 23, stk. 4, i direktiv 2013/36/EU.
3. Medlemsstaterne kræver, at de kompetente myndigheder i tilfælde af, at de i stk. 2 omhandlede personer gør deres indflydelse gældende på en måde, der vil kunne skade en forsigtig og sund ledelse af instituttet, gør indsigelse eller træffer de fornødne foranstaltninger til at bringe denne situation til ophør. Sådanne foranstaltninger kan omfatte påbud, sanktioner over for ledelsen eller suspension af den stemmeret, der er knyttet til de aktier eller andele, der besiddes af det pågældende betalingsinstituts aktionærer eller selskabsdeltagere.
4. Lignende foranstaltninger skal anvendes over for fysiske eller juridiske personer, som ikke overholder forpligtelsen til forudgående underretning som fastsat i denne artikel.
5. Hvis en kapitalandel erhverves til trods for en indsigelse fra de kompetente myndigheders side, skal medlemsstaterne, uafhængigt af andre sanktioner, suspendere de tilsvarende stemmerettigheder, erklære de afgivne stemmer ugyldige eller annullere dem.

Artikel 6

Startkapital

Medlemsstaterne kræver, at betalingsinstitutterne på tidspunktet for meddelelse af tilladelse skal have en startkapital, der omfatter de i artikel 12, stk. 2, i direktiv 2013/36/EF omhandlede elementer, som følger:

- a) hvis betalingsinstituttet kun udbyder de betalingstjenester, der er anført i punkt 6 i bilag I, må kapitalen på intet tidspunkt være mindre end 20 000 EUR
- b) hvis betalingsinstituttet udbyder de betalingstjenester, der er anført i punkt 7 i bilag I, må kapitalen på intet tidspunkt være mindre end 50 000 EUR
- c) hvis betalingsinstituttet udbyder en eller flere af de betalingstjenester, der er anført i punkt 1-5 i bilag I, må kapitalen på intet tidspunkt være mindre end 125 000 EUR.

Artikel 7

Kapitalgrundlag

- 1. Betalingsinstituttets kapitalgrundlag som defineret i artikel 4, nr. 41, må ikke falde til under det højeste af de beløb, der kræves i henhold til artikel 6 eller 8.
- 2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at hindre gentagen anvendelse af elementer, som kan indgå i kapitalgrundlaget, når betalingsinstituttet tilhører samme koncern som et andet betalingsinstitut, kreditinstitut, investeringsselskab, porteføljeforvaltningsselskab eller forsikringsselskab. Dette stykke finder ligeledes anvendelse, hvis et betalingsinstitut udøver forskellige typer virksomhed og udbyder andet end betalingstjenester.
- 3. Hvis betingelserne i artikel 7 i forordning (EU) nr. 575/2013 er opfyldt, kan medlemsstaterne eller deres kompetente myndigheder vælge ikke at anvende artikel 8 i nærværende direktiv på betalingsinstitutter, der er omfattet af tilsyn på et konsolideret grundlag med moderkreditinstituttet i henhold til direktiv 2013/36/EU.

Artikel 8
Beregning af kapitalgrundlag

1. Uanset de krav til startkapitalen, der er fastsat i artikel 6, kræver medlemsstaterne, at betalingsinstitutterne til enhver tid har et kapitalgrundlag, der beregnes i henhold til én af følgende tre metoder som fastlagt af de kompetente myndigheder i overensstemmelse med national lovgivning:

Metode A

Betalingsinstituttets kapitalgrundlag skal udgøre et beløb, der mindst er lig med 10 % af de faste omkostninger for det foregående år. De kompetente myndigheder kan tilpasse dette krav i tilfælde af en væsentlig ændring i betalingsinstituttets virksomhed siden det foregående år. Har betalingsinstituttet endnu ikke gennemført et helt års drift på datoen for beregningen, kræves det, at selskabets kapitalgrundlag svarer til mindst 10 % af de tilsvarende faste omkostninger, der indgår i forretningsplanen, medmindre denne plan af de kompetente myndigheder kræves tilpasset.

Metode B

Betalingsinstituttets kapitalgrundlag skal udgøre et beløb, der mindst er lig med summen af følgende elementer multipliceret med den omregningsfaktor k , der er defineret i stk. 2, hvor betalingsvolumenet (BV) repræsenterer en tolvtedel af det samlede beløb for de betalingstransaktioner, som betalingsinstituttet har gennemført eller initieret i det foregående år:

- a) 4,0 % af den pågældende del af BV indtil 5 mio. EUR
plus
- b) 2,5 % af den pågældende del af BV over 5 mio. EUR indtil 10 mio. EUR
plus
- c) 1 % af den pågældende del af BV over 10 mio. EUR indtil 100 mio. EUR
plus
- d) 0,5 % af den pågældende del af BV over 100 mio. EUR indtil 250 mio. EUR
plus
- e) 0,25 % af den pågældende del af BV over 250 mio. EUR.

Metode C

Betalingsinstituttets kapitalgrundlag skal mindst udgøre det samme beløb som den relevante indikator som defineret i litra a) multipliceret med den multiplikationsfaktor, der er defineret i litra b), som igen multipliceres med omregningsfaktoren k som defineret i stk. 2:

a) Den relevante indikator udgøres af summen af

- 1) renteindtægter
- 2) renteudgifter
- 3) modtagne provisioner og gebyrer, samt
- 4) andre driftsindtægter.

Hvert element medtages i summen med positivt eller negativt fortegn. Engangsindtægter og andre ekstraordinære indtægter må ikke anvendes til beregning af den relevante indikator. Udgifter til outsourcing af tjenester, der leveres af tredjeparter, kan føre til en nedsættelse af den relevante indikator, såfremt disse udgifter påføres af en virksomhed, der er underlagt tilsyn i henhold til dette direktiv. Den relevante indikator beregnes på grundlag af de seneste observationer for 12 måneder ved udgangen af det seneste regnskabsår. Den relevante indikator beregnes over det seneste regnskabsår. Dog må kapitalgrundlaget beregnet efter metode C ikke falde til under 80 % af gennemsnittet af de seneste tre regnskabsår for den relevante indikator. Foreligger der ikke reviderede tal, kan betalingsinstituttets egne estimater anvendes.

b) Multiplikationsfaktoren udgøres af:

- i) 10 % af den pågældende del af den relevante indikator indtil 2,5 mio. EUR
- ii) 8 % af den pågældende del af den relevante indikator fra 2,5 mio. EUR indtil 5 mio. EUR
- iii) 6 % af den pågældende del af den relevante indikator fra 5 mio. EUR indtil 25 mio. EUR
- iv) 3 % af den pågældende del af den relevante indikator fra 25 mio. EUR indtil 50 mio. EUR
- v) 1,5 % over 50 mio. EUR.

2. Den omregningsfaktor k , der anvendes ved metode B og C, fastsættes til:
- a) 0,5, hvis betalingsinstituttet kun udbyder den betalingstjeneste, der er anført i punkt 6 i bilag I
 - b) 1, hvis betalingsinstituttet udbyder en eller flere af de betalingstjenester, der er anført i punkt 1-5 eller 7 i bilag I.
3. De kompetente myndigheder kan på grundlag af en vurdering af betalingsinstituttets risikostyringsprocedurer, risikotabsdatabase og interne kontrolmekanismer kræve, at betalingsinstituttets kapitalgrundlag er indtil 20 % større end det beløb, der ville følge af anvendelsen af den metode, der er valgt i henhold til stk. 1, eller tillade, at betalingsinstituttets kapitalgrundlag er indtil 20 % mindre end det beløb, der ville følge af anvendelsen af den metode, der er valgt i henhold til stk. 1.

Artikel 9
Beskyttelseskrav

1. Medlemsstaterne eller de kompetente myndigheder kræver af betalingsinstitutter, der udbyder betalingstjenester som omhandlet i punkt 1-6 i bilag I, at de skal beskytte alle midler, der er modtaget fra betalingstjenestebrugere eller gennem en anden betalingstjenesteudbyder for gennemførelse af betalingstransaktioner, på følgende måder:
 - a) de må ikke på noget tidspunkt blandes sammen med midler fra andre fysiske eller juridiske personer end de betalingstjenestebrugere, som midlerne stammer fra, og skal, hvis betalingsinstituttet stadig er i besiddelse af dem, og de endnu ikke er udbetalt til betalingsmodtageren eller overført til en anden betalingstjenesteudbyder ved afslutningen af den arbejdsdag, der følger efter den dag, hvor midlerne er modtaget, indsættes på en særskilt konto i et kreditinstitut eller investeres i sikre, likvide aktiver med lav risiko som fastlagt af hjemlandets kompetente myndigheder; og de skal i overensstemmelse med medlemsstaternes nationale lovgivning i betalingstjenestebrugernes interesse være beskyttet mod krav fra betalingsinstituttets øvrige kreditorer, navnlig i tilfælde af insolvens
 - b) midlerne skal være dækket af en forsikring eller en anden tilsvarende garanti fra et forsikringsselskab eller et kreditinstitut, der ikke tilhører samme koncern som betalingsinstituttet, for et beløb, der svarer til det beløb, der skulle holdes adskilt, hvis der ikke er en forsikring eller en anden tilsvarende garanti, der kan udbetales, hvis betalingsinstituttet ikke er i stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser.
2. Når et betalingsinstitut skal beskytte midler i henhold til stk. 1, og en del af disse midler skal anvendes til fremtidige betalingstransaktioner, idet det resterende beløb skal anvendes til andre formål end betalingstjenester, er den del af midlerne, som modtages med henblik på fremtidige betalingstransaktioner, også omfattet af kravene i stk. 1. Når denne del varierer eller er ukendt på forhånd, tillader medlemsstaterne betalingsinstitutterne at anvende dette stykke på grundlag af en repræsentativ del, som skønnes at skulle anvendes til betalingstjenester, forudsat at de kompetente myndigheder finder det godtgjort, at en sådan repræsentativ del med rimelighed kan anslås ud fra historiske oplysninger.

Artikel 10

Meddelelse af tilladelse

1. Medlemsstaterne kræver, at andre enheder end de i artikel 1, stk. 1, litra a), b), c), e) og f), nævnte samt andre end juridiske og fysiske personer omfattet af en undtagelse i henhold til artikel 27 og 27a, som agter at udbyde betalingstjenester, skal opnå tilladelse som betalingsinstitut, inden de begynder at udbyde betalingstjenester. Der meddeles kun tilladelse til juridiske personer, som er etableret i en medlemsstat.
2. Der meddeles tilladelse, hvis de oplysninger og det materiale, der er vedlagt ansøgningen, opfylder alle kravene i henhold til artikel 5, og hvis de kompetente myndigheder, der nøje har gennemgået ansøgningen, når frem til en overordnet positiv vurdering. Før der meddeles tilladelse, kan de kompetente myndigheder eventuelt rådføre sig med den nationale centralbank eller andre relevante offentlige myndigheder.
3. Betalingsinstitutter, der i henhold til lovgivningen i hjemlandet skal have et vedtægtsmæssigt hjemsted, skal have hovedkontor i den medlemsstat, hvor det vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende, og skal udføre i det mindste en del af deres betalingstjenestevirksomhed der.
4. De kompetente myndigheder meddeler kun tilladelse, hvis der i betalingsinstituttet under hensyn til behovet for at sikre en sund og forsigtig ledelse af et betalingsinstitut findes effektive governanceordninger for dets betalingstjenestevirksomhed, hvilket omfatter en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskuelig og konsekvent ansvarsfordeling og effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, som betalingsinstituttet er eller kan blive udsat for, samt hensigtsmæssige interne kontrolmekanismer, herunder en god administrativ og regnskabsmæssig praksis; disse ordninger, procedurer og mekanismer skal omfatte hele virksomheden og stå i forhold til arten, omfanget og kompleksitetsgraden af de betalingstjenester, der udbydes af betalingsinstituttet.

5. Når et betalingsinstitut udbyder en af de betalingstjenester, der er anført i punkt 1-7 i bilag I, og samtidig udøver andre forretningsaktiviteter, kan de kompetente myndigheder kræve, at der oprettes en særskilt enhed for betalingstjenestevirksomheden, hvis de af betalingsinstituttets, der ikke er betalingstjenester, forringer eller vil kunne forringe enten betalingsinstituttets soliditet eller de kompetente myndigheders mulighed for at føre tilsyn med, om betalingsinstituttet opfylder alle forpligtelser i dette direktiv.
6. De kompetente myndigheder afslår at meddele tilladelse, hvis de under hensyn til behovet for at sikre en sund og forsigtig ledelse af et betalingsinstitut ikke er overbeviste om, at indehavere af kapitalandele og selskabsdeltagere, der besidder en kvalificeret andel, er egnede.
7. Foreligger der snævre forbindelser som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 38), i forordning (EU) nr. 575/2013 mellem betalingsinstituttet og andre fysiske eller juridiske personer, meddeler de kompetente myndigheder kun tilladelse, hvis disse forbindelser ikke hæmmer dem i varetagelsen af deres tilsynsopgaver.
8. De kompetente myndigheder meddeler kun tilladelse, hvis de love eller administrative bestemmelser i et tredjeland, der gælder for en eller flere fysiske eller juridiske personer, som betalingsinstituttet har snævre forbindelser med, eller de vanskeligheder, som er forbundet med anvendelse af disse love eller administrative bestemmelser, ikke hæmmer dem i varetagelsen af deres tilsynsopgaver.
9. Tilladelsen gælder i alle medlemsstaterne og giver det pågældende betalingsinstitut mulighed for at udbyde betalingstjenester i hele Unionen enten i henhold til den fri udveksling af tjenesteydelser eller den frie etableringsret, forudsat at sådanne tjenester er omfattet af tilladelsen.

Artikel 11
Meddelelse af afgørelsen

Senest tre måneder efter modtagelse af en ansøgning, eller hvis ansøgningen er ufuldstændig, efter modtagelse af alle de oplysninger, der er nødvendige for at træffe afgørelsen, underretter de kompetente myndigheder ansøgeren om, hvorvidt ansøgningen er blevet efterkommet eller afvist. Hvis tilladelse nægtes, skal dette begrundes.

Artikel 12
Inddragelse af tilladelse

1. De kompetente myndigheder kan kun inddrage en meddelt tilladelse til et betalingsinstitut, såfremt et eller flere af følgende forhold gør sig gældende for instituttet:
 - a) det gør ikke brug af tilladelsen inden for en frist af 12 måneder, giver udtrykkeligt afkald herpå eller har ikke udøvet sin virksomhed i en periode på over seks måneder, medmindre den pågældende medlemsstat har fastsat bestemmelser om, at tilladelsen i sådanne tilfælde bortfalder
 - b) det har opnået tilladelsen gennem falske erklæringer eller andre uretmæssige midler
 - c) det opfylder ikke længere betingelserne for meddelelse af tilladelse eller undlader at oplyse den kompetente myndighed om vigtige ændringer i sine forhold i den henseende
 - d) det ville udgøre en trussel mod betalingssystemets stabilitet eller tilliden til det, hvis det fortsatte sin betalingstjenestevirksomhed
 - e) det befinder sig i enhver anden situation, som medfører, at tilladelsen inddrages i henhold til national lovgivning.
2. Inddragelse af en tilladelse begrundes og meddeles de pågældende.
3. Inddragelse af en tilladelse offentliggøres, herunder i de registre, der er omhandlet i artikel 13 og 14.

Artikel 13

Registrering i hjemlandet

Medlemsstaterne opretter et offentligt register over betalingsinstitutter, der er meddelt tilladelse, og deres agenter, samt fysiske og juridiske personer, der er omfattet af en undtagelse i henhold til artikel 27 og artikel 27a, og de i artikel 2, stk. 3, omhandlede institutter, der i henhold til national lovgivning har ret til at udbyde betalingstjenester. Filialer af betalingsinstitutter opføres i hjemlandets register, hvis de udbyder tjenester i en anden medlemsstat end deres hjemland. Efter indberetning til deres kompetente myndigheder optages de i registret i hjemlandet.

Registeret skal indeholde oplysninger om de betalingstjenester, som betalingsinstituttet har tilladelse til at udbyde, eller som den fysiske eller juridiske person er blevet registreret til at udbyde. Betalingsinstitutter, der er meddelt tilladelse, opføres i registret særskilt fra fysiske og juridiske personer, der er registreret i henhold til artikel 27 og 27a. Registret skal være offentligt tilgængeligt, være tilgængeligt online og ajourføres hurtigst muligt.

Artikel 14

EBA-register

1. De kompetente myndigheder underretter EBA om tilladelser, der er givet meddelelse om i henhold til artikel 10, om fysiske og juridiske personer, der er omfattet af undtagelsen i henhold til artikel 27 og artikel 27a, og om de i artikel 2, stk. 3, omhandlede institutter, der i henhold til national lovgivning har ret til at udbyde betalingstjenester.
2. EBA offentliggør på sit websted en liste, som regelmæssigt ajourføres, over navnene på de i stk. 1 omhandlede enheder.
3. Den i stk. 2 omhandlede liste identificerer de fysiske og juridiske personer, der er omfattet af en undtagelse i henhold til artikel 27 og artikel 27a.
4. De kompetente myndigheder underretter EBA om inddragelser af tilladelse og inddragelser af undtagelser i henhold til artikel 27 og 27a samt begrundelserne for disse inddragelser.

Artikel 15
Bevarelse af tilladelse

Hvis der sker ændringer, som har indflydelse på de oplysninger eller det materiale, der er fremlagt i overensstemmelse med artikel 5, underretter betalingsinstituttet snarest muligt de kompetente myndigheder i hjemlandet herom.

Artikel 16
Regnskaber og lovpligtig revision

1. Direktiv 78/660/EØF og, hvor det er relevant, direktiv 83/349/EØF og 86/635/EØF samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1606/2002²⁹ finder tilsvarende anvendelse på betalingsinstitutter.
2. Medmindre de er undtaget i henhold til direktiv 78/660/EØF og, hvor det er relevant, direktiv 83/349/EØF og 86/635/EØF, revideres betalingsinstitutternes årsregnskaber og konsoliderede regnskaber af en revisor eller et revisionsfirma som omhandlet i direktiv 2006/43/EF.
3. Medlemsstaterne kræver med henblik på tilsyn, at betalingsinstitutterne fremlægger særskilte regnskabsoplysninger om de betalingstjenester og de aktiviteter, der er omhandlet i artikel 17, stk. 1; oplysningerne skal forsynes med en revisionserklæring. Erklæringen udarbejdes, hvor det er relevant, af revisorerne eller et revisionsfirma.
4. Forpligtelserne i artikel 63 i direktiv 2013/36/EU finder tilsvarende anvendelse på betalingsinstitutternes revisorer eller revisionsfirmaer for så vidt angår aktiviteter vedrørende betalingstjenester.

²⁹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1606/2002 af 19. juli 2002 om anvendelse af internationale regnskabsstandarder (EFT L 243 af 11.9.2002, s. 1).

Artikel 17
Aktiviteter

1. Ud over at udbyde betalingstjenester har betalingsinstitutter ret til at udøve følgende aktiviteter:
 - a) at udbyde driftsmæssige og nært tilknyttede accessoriske tjenester som f.eks. sikkerhed for gennemførelse af betalingstransaktioner, valutaveksling, depottjenester samt lagring og behandling af data
 - b) at drive betalingssystemer, jf. dog artikel 29
 - c) andre forretningsaktiviteter end betalingstjenester, under hensyn til gældende EU-lovgivning og national lovgivning.
2. Hvis betalingsinstitutter beskæftiger sig med udbud af en eller flere betalingstjenester, må de kun føre betalingskonti, der udelukkende anvendes til betalingstransaktioner.
3. Midler, som betalingsinstitutter modtager fra betalingstjenestebrugere med henblik på udbud af betalingstjenester, må ikke betragtes som indlån eller andre tilbagebetalingspligtige midler, jf. artikel 9 i direktiv 2013/36/EF, eller elektroniske penge som defineret i artikel 2, nr. 2), i direktiv 2009/110/EF.

4. Betalingsinstitutter må kun yde kredit i forbindelse med betalingstjenester som omhandlet i punkt 4 eller 5 i bilag I, hvis følgende betingelser overholdes:
- a) kreditten er accessorisk og ydes udelukkende i forbindelse med gennemførelse af en betalingstransaktion
 - b) kredit, der ydes i forbindelse med en betaling og gennemføres i overensstemmelse med artikel 10, stk. 9, og artikel 26, tilbagebetales uanset nationale regler om kredit med kreditkort inden for et kort tidsrum, der i intet tilfælde må overstige 12 måneder
 - c) en sådan kredit ydes ikke med brug af midler, som er modtaget eller besiddes for at gennemføre en betalingstransaktion, og
 - d) betalingsinstituttets kapitalgrundlag er til enhver tid og efter tilsynsmyndighedernes opfattelse passende i forhold til den samlede kredit, der ydes.
5. Betalingsinstitutter må ikke erhvervsmæssigt tage imod indlån eller andre tilbagebetalingspligtige midler som omhandlet i artikel 9 i direktiv 2013/36/EU.
6. Dette direktiv berører ikke Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF³⁰ eller anden relevant EU-lovgivning eller nationale foranstaltninger vedrørende betingelser for ydelse af kredit til forbrugere, der ikke er harmoniseret ved dette direktiv, og som er i overensstemmelse med EU-lovgivningen.

³⁰ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF (EUT L 133 af 22.5.2008, s. 66).

AFDELING 2

ANDRE KRAV

Artikel 18

Anvendelse af agenter eller enheder, hvortil aktiviteterne outsources

1. Når et betalingsinstitut har til hensigt at udbyde betalingstjenester gennem en agent, meddeler det de kompetente myndigheder i hjemlandet følgende:
 - a) navn og adresse på agenten
 - b) en beskrivelse af de interne kontrolmekanismer, som agenten vil anvende for at opfylde forpligtelserne vedrørende hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme i henhold til direktiv 2005/60/EF, som ajourføres, når der foretages væsentlige ændringer af de forhold, der blev oplyst i den oprindelige underretning
 - c) identiteten på direktører og ledelsesansvarlige for den agent, der skal formidle udbud af betalingstjenester, og, for andre agenter end betalingstjenesteudbydere, dokumentation for, at de besidder den nødvendige egnethed og hæderlighed
 - d) de af betalingsinstituttets betalingstjenester, som agenten bemyndiges til at udbyde, og
 - e) i givet fald agentens identifikationskode eller -nummer.

2. Senest to måneder efter modtagelsen af de i stk. 1, litra a)-e), omhandlede oplysninger meddeler den kompetente myndighed betalingsinstituttet, om agenten er blevet opført i det register, der er omhandlet i artikel 13. Når agenterne er blevet opført i det register, der er omhandlet i artikel 13, må de begynde at udbyde betalingstjenester.
3. Før de kompetente myndigheder opfører agenten i registret, træffer de, hvis de skønner, at de oplysninger, de har modtaget, ikke er korrekte, yderligere foranstaltninger til at kontrollere oplysningerne.
4. Hvis de kompetente myndigheder efter at have kontrolleret oplysningerne ikke finder det godtgjort, at de oplysninger, som de har modtaget i henhold til stk. 1, er korrekte, afviser de at opføre agenten i det register, der er omhandlet i artikel 13, og underretter betalingsinstituttet herom.
5. Hvis betalingsinstituttet ønsker at udbyde betalingstjenester i en anden medlemsstat ved at anvende en agent eller oprette en filial, skal det følge procedurerne i artikel 26.
6. [...]
7. Hvis et betalingsinstitut har til hensigt at outsource betalingstjenesters driftsmæssige funktioner, underretter det de kompetente myndigheder i hjemlandet herom.

Væsentlige driftsmæssige funktioner, herunder erhvervelse af IT-systemer og -moduler, må ikke outsources på en måde, der i væsentlig grad forringer kvaliteten af betalingsinstituttets interne kontrol og de kompetente myndigheders mulighed for at overvåge og eftervise, om betalingsinstituttet opfylder alle forpligtelser i dette direktiv.

I den i andet afsnit omhandlede betydning betragtes en driftsmæssig funktion som væsentlig, hvis en fejl eller et svigt i gennemførelsen i væsentlig grad vil forringe betalingsinstituttets vedvarende overholdelse af de krav i forbindelse med dets tilladelse, der er omhandlet i dette afsnit, eller dets øvrige forpligtelser i henhold til dette direktiv, eller dets driftsmæssige resultat eller dets betalingstjenesters soliditet eller fortsatte beståen. Medlemsstaterne sikrer, at betalingsinstitutterne, hvis de outsourcer væsentlige driftsmæssige funktioner, overholder følgende betingelser:

- a) outsourcing må ikke føre til, at den daglige ledelse delegerer sit ansvar
- b) betalingsinstituttets forhold til og forpligtelser over for dets betalingstjenestebrugere i henhold til dette direktiv må ikke ændres
- c) de betingelser, som betalingsinstituttet skal overholde for at blive meddelt tilladelse og bevare denne i overensstemmelse med dette afsnit, skal fortsat være opfyldt
- d) ingen af de øvrige betingelser, som lå til grund for meddelelse af tilladelsen, må være bortfaldet eller ændret.

- 8. Betalingsinstitutter sikrer, at agenter, der handler på deres vegne, underretter betalingstjenestebrugerne herom.
- 9. Betalingsinstitutter meddeler straks de kompetente myndigheder i deres hjemland ændringer vedrørende anvendelsen af agenter, herunder yderligere agenter, eller enheder, hvortil aktiviteter er outsourcet. Proceduren i stk. 2, 3 og 4 finder anvendelse.

Artikel 19

Ansvar

1. Medlemsstaterne kræver, at betalingsinstitutter er ansvarlige for at sikre, at agenter og filialer, der anvendes til at udbyde betalingstjenester, til stadighed overholder dette direktivs bestemmelser.
- 1a. Medlemsstaterne sikrer, at betalingsinstitutter, der lader tredjemand udføre driftsmæssige funktioner, træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at bestemmelserne i dette direktiv overholdes.
2. Medlemsstaterne kræver, at betalingsinstitutterne har det fulde erstatningsansvar for enhver handling, der foretages af deres ansatte eller agenter, filialer eller enheder, hvortil der er outsourcet aktiviteter.

Artikel 20

Opbevaring af dokumentation

Medlemsstaterne pålægger betalingsinstitutter at registrere og opbevare alle de oplysninger, der er relevante for dette afsnit, i mindst fem år, jf. dog direktiv 2005/60/EF eller anden relevant EU-lovgivning.

AFDELING 3

KOMPETENTE MYNDIGHEDER OG TILSYN

Artikel 21

Udpegning af kompetente myndigheder

1. Som kompetente myndigheder med ansvar for meddelelse af tilladelse til og tilsyn med betalingsinstitutter, der skal udføre de i dette afsnit omhandlede opgaver, udpeger medlemsstaterne enten offentlige myndigheder eller organer, der er anerkendt i den nationale lovgivning eller af de offentlige myndigheder, som udtrykkeligt har beføjelse hertil efter den nationale lovgivning, herunder nationale centralbanker.

De kompetente myndigheder skal være uafhængige af økonomiske organer, og interessekonflikter skal undgås. Uden at dette berører første afsnit, må betalingsinstitutter, kreditinstitutter, udstedere af elektroniske penge eller postgirokontorer ikke udpeges som kompetente myndigheder.

Medlemsstaterne underretter Kommissionen herom.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder, der udpeges efter stk. 1, har alle de beføjelser, der er nødvendige for at varetage deres opgaver.
3. Hvis der på en medlemsstats område er mere end én kompetent myndighed for de spørgsmål, der er omfattet af dette afsnit, sikrer medlemsstaten, at disse myndigheder samarbejder tæt, således at de kan varetage deres respektive opgaver effektivt. Det samme gælder i de tilfælde, hvor de myndigheder, der er kompetente i forbindelse med spørgsmål, der er omfattet af dette afsnit, ikke er de kompetente myndigheder, der er ansvarlige for tilsyn med kreditinstitutter.

4. De kompetente myndigheder i hjemlandet er ansvarlige for de opgaver, som varetages af de kompetente myndigheder, der udpeges efter stk. 1.
5. Stk. 1 indebærer ikke, at de kompetente myndigheder skal føre tilsyn med andre af betalingsinstitutternes forretningsaktiviteter end udbud af betalingstjenester og de aktiviteter, der er omhandlet i artikel 17, stk. 1, litra a).

Artikel 22

Tilsyn

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheders tilsyn med overholdelsen af bestemmelserne i dette afsnit er proportionalt, hensigtsmæssigt og afpasset efter de risici, betalingsinstitutterne er udsat for.

For at kontrollere overholdelsen af bestemmelserne i dette afsnit er de kompetente myndigheder berettiget til at tage følgende skridt og navnlig:

- a) kræve, at betalingsinstituttet fremlægger alle de oplysninger, der er nødvendige for at kontrollere overholdelsen
 - b) udføre inspektioner på stedet hos betalingsinstituttet, enhver agent eller filial, der udbyder betalingstjenester under betalingsinstituttets ansvar, eller hos enhver enhed, som aktiviteterne er outsourcet til
 - c) udstede henstillinger og retningslinjer og i givet fald udstede bindende administrative forskrifter
 - d) inddrage tilladelser i de tilfælde, der er omhandlet i artikel 12.
2. Med forbehold af procedurerne for inddragelse af tilladelser og bestemmelserne i straffelovgivningen sørger medlemsstaterne for, at deres respektive kompetente myndigheder, i tilfælde af at et betalingsinstitut eller dets ansvarlige ledelse har overtrådt love eller administrative bestemmelser om tilsyn med betalingsinstitutter eller om disses betalingstjenestevirksomhed, kan pålægge disse sanktioner eller påbyde foranstaltninger med det klare formål at bringe de konstaterede overtrædelser eller årsagerne hertil til ophør.

3. Uanset kravene i artikel 6, artikel 7, stk. 1 og 2, og artikel 8 sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder har tilladelse til at tage de i stk. 1 omhandlede skridt med henblik på at sikre tilstrækkelig kapital til betalingstjenester, navnlig hvis de af betalingsinstituttets aktiviteter, der ikke er betalingstjenester, forringer eller vil kunne forringe betalingsinstituttets finansielle soliditet.

Artikel 23

Tavshedspligt

1. Medlemsstaterne sikrer, at alle, der arbejder eller har arbejdet for de kompetente myndigheder, såvel som eksperter, der handler på de kompetente myndigheders vegne, omfattes af tavshedspligt, uden at det berører tilfælde, der falder ind under strafferetten.
2. Udveksling af oplysninger i henhold til artikel 25 er omfattet af streng tavshedspligt for at sikre beskyttelse af enkeltpersoners og virksomheders rettigheder.
3. Medlemsstaterne kan anvende denne artikel under hensyntagen til artikel 53-61 i direktiv 2013/36/EU med de fornødne ændringer.

Artikel 24

Ret til domstolsprøvelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at afgørelser truffet af de kompetente myndigheder vedrørende et betalingsinstitut i medfør af love og administrative bestemmelser, der er vedtaget i overensstemmelse med dette direktiv, kan indbringes for domstolene.
2. Stk. 1 finder også anvendelse i tilfælde af passivitet.

Artikel 25

Udveksling af oplysninger

1. Medlemsstaternes kompetente myndigheder samarbejder med hinanden og, hvor det er relevant, med Den Europæiske Centralbank og medlemsstaternes nationale centralbanker, EBA og andre relevante kompetente myndigheder, som er udpeget i henhold til EU-lovgivningen eller national lovgivning om betalingstjenesteudbydere.
2. Medlemsstaterne tillader desuden udveksling af oplysninger mellem deres kompetente myndigheder og
 - a) de kompetente myndigheder i andre medlemsstater, der har ansvar for at meddele tilladelse til og føre tilsyn med betalingsinstitutter
 - b) Den Europæiske Centralbank og medlemsstaternes nationale centralbanker i deres egenskab af pengepolitiske myndigheder og tilsynsmyndigheder og, hvor det er relevant, andre offentlige myndigheder med ansvar for tilsyn med betalings- og afviklingssystemer
 - c) andre relevante myndigheder, der er udpeget i henhold til dette direktiv, direktiv 2005/60/EF og anden EU-lovgivning vedrørende betalingstjenesteudbydere, herunder lovgivning vedrørende hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme
 - d) EBA, når denne bidrager til, at tilsynsordningerne fungerer effektivt og konsekvent, jf. artikel 1, stk. 5, litra a), i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 25a

Bilæggelse af tvister mellem kompetente myndigheder i forskellige medlemsstater

1. Når en kompetent myndighed i en medlemsstat finder, at det grænseoverskridende samarbejde med de kompetente myndigheder i en anden medlemsstat i forbindelse med en bestemt sag, jf. artikel 25, 26, 26a, 26b og 26c, ikke har været i overensstemmelse med de relevante betingelser heri, kan den forelægge sagen for EBA og anmode om bistand i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010.
2. Når EBA handler i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010, træffer det afgørelse i henhold til artikel 19, stk. 3, uden unødigt forsinkelse. EBA kan også på eget initiativ i overensstemmelse med artikel 19, stk. 1, andet afsnit, i ovennævnte forordning bistå de kompetente myndigheder med at nå til enighed. De involverede kompetente myndigheder udsætter i begge tilfælde deres afgørelser, indtil der er fundet en løsning i henhold til artikel 19 i nævnte forordning.

Artikel 26

Anmodning om udøvelse af etableringsretten og retten til fri udveksling af tjenesteydelser

1. Betalingsinstitutter, der er meddelt tilladelse, og som ønsker for første gang at udbyde betalingstjenester i en anden medlemsstat end hjemlandet i henhold til etableringsretten og den frie udveksling af tjenesteydelser, meddeler de kompetente myndigheder i hjemlandet følgende oplysninger:
 - a) navn, adresse og, hvor dette er relevant, nummeret på betalingsinstituttets tilladelse
 - b) de medlemsstater, hvori selskabet har til hensigt at drive virksomhed
 - c) de betalingstjenester, der skal udbydes
 - d) i tilfælde af, at betalingsinstituttet ønsker at anvende en agent: oplysningerne i artikel 18, stk. 1, litra a)-e)
 - e) i tilfælde af at betalingsinstituttet ønsker at anvende en filial: oplysningerne i artikel 5, stk. 1, litra b) og e), for så vidt angår betalingstjenestevirksomheden på værtslandets område, en beskrivelse af filialens organisatoriske struktur og identiteten af de ansvarlige for filialens ledelse

I tilfælde af, at betalingsinstituttet har til hensigt at outsource betalingstjenesters driftsmæssige funktioner til andre enheder på værtslandets område, underretter det de kompetente myndigheder i hjemlandet herom.
- 1a. Senest en måned efter modtagelsen af alle de i stk. 1 anførte oplysninger fremsender de kompetente myndigheder i hjemlandet disse til de kompetente myndigheder i værtslandet.

Senest en måned efter modtagelsen af oplysningerne fra de kompetente myndigheder i hjemlandet vurderer de kompetente myndigheder i værtslandet disse og giver de kompetente myndigheder i hjemlandet relevante oplysninger vedrørende det pågældende betalingsinstituts påtænkte udbud af betalingstjenester som led i udøvelsen af etableringsfriheden eller den frie udveksling af tjenesteydelser. De kompetente myndigheder i værtslandet underretter navnlig de kompetente myndigheder i hjemlandet om rimelige grunde til betænkeligheder i forbindelse med den påtænkte anvendelse af en agent eller den påtænkte oprettelse af en filial for så vidt angår hvidvaskning af penge eller finansiering af terrorisme som omhandlet i direktiv 2005/60/EF.

Hvis de kompetente myndigheder i hjemlandet ikke følger vurderingen foretaget af de kompetente myndigheder i værtslandet, meddeler disse de kompetente myndigheder i værtslandet begrundelsen for deres beslutning.

Hvis den af de kompetente myndigheder i hjemlandet foretagne vurdering, navnlig i lyset af oplysningerne fra de kompetente myndigheder i værtslandet, ikke er positiv, afviser de at registrere agenten eller filialen eller trækker registreringen tilbage, hvis den allerede er blevet gennemført.

- 1b. Senest tre måneder efter modtagelsen af de i stk. 1 omhandlede oplysninger meddeler de kompetente myndigheder i hjemlandet deres beslutning til de kompetente myndigheder i værtslandet og til betalingsinstituttet.

Når agenten eller filialen er blevet opført i det register, der er omhandlet i artikel 13, må agenten eller filialen påbegynde sine relevante aktiviteter i værtslandet/værtslandene.

Betalingsinstituttet underretter de kompetente myndigheder i hjemlandet om den dato, fra hvilken det påbegynder sine aktiviteter via agenten eller filialen i det relevante værtsland. De kompetente myndigheder i hjemlandet underretter de kompetente myndigheder i værtslandet herom.

- 1c. Betalingsinstitutter underretter uden unødigt forsinkelse de kompetente myndigheder i hjemlandet om relevante ændringer vedrørende de oplysninger, der er meddelt i overensstemmelse med stk. 1, herunder yderligere agenter, filialer eller enheder, hvortil aktiviteter er outsourcet i de medlemsstater, hvor det driver virksomhed. Proceduren i stk. 1a og 1b finder anvendelse.
2. [...]
3. [...]
4. [...]
5. [...]
6. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder vedrørende rammerne for samarbejdet og udvekslingen af oplysninger mellem på den ene side de kompetente myndigheder i hjemlandet, jf. stk. 1, og på den anden side værtslandet i overensstemmelse med denne artikel. I udkastene til reguleringsmæssige tekniske standarder fastsættes metoden, midlerne og de nærmere bestemmelser for samarbejdet i forbindelse med anmeldelser om betalingsinstitutter med grænseoverskridende aktiviteter, navnlig omfanget og behandlingen af de oplysninger, der skal indgives, herunder en fælles terminologi og standardanmeldelsesmodeller med henblik på at sikre en konsekvent og effektiv anmeldelsesprocedure.
- EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest (*indsæt dato*) [... senest to år efter dette direktivs ikrafttrædelsesdato].
7. [...]
8. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i stk. 6 omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 26a

Tilsyn med betalingsinstitutternes udøvelse af etableringsretten og retten til fri udveksling af tjenesteydelser

1. For at kunne udføre kontrol og træffe de nødvendige foranstaltninger i dette afsnit og de bestemmelser i national lovgivning, der vedtages i medfør af afsnit III og IV., samarbejder de kompetente myndigheder i hjemlandet med de kompetente myndigheder i værtslandet i overensstemmelse med artikel 89, stk. 3 for så vidt angår agenten eller filialen af et betalingsinstitut, der er etableret på en anden medlemsstats område.

Inden for rammerne af samarbejdet i henhold til første afsnit underretter de kompetente myndigheder i hjemlandet de kompetente myndigheder i værtslandet, når de har til hensigt at foretage kontrol på stedet på sidstnævntes område.

De kompetente myndigheder i hjemlandet kan dog uddelegere kontrollen på stedet med det pågældende institut til de kompetente myndigheder i værtslandet.

2. De kompetente myndigheder i værtslandene kan kræve, at betalingsinstitutter, der har agenter eller filialer på deres område, regelmæssigt aflægger rapport om de aktiviteter, som udøves på deres område.

Sådanne rapporter er påkrævet til oplysningsmæssige eller statistiske formål og, i det omfang agenterne og filialerne udøver betalingstjenestevirksomheden i henhold til etableringsretten, med henblik på at overvåge overholdelsen af de bestemmelser i national lovgivning, der vedtages i henhold til afsnit III og IV. De er omfattet af krav om tavshedspligt, som mindst svarer til dem, der er omhandlet i artikel 23.

3. De kompetente myndigheder udveksler alle væsentlige og/eller relevante oplysninger, navnlig om overtrædelser begået af agenter eller filialer, eller mistanke om sådanne overtrædelser, også hvis de er opstået i forbindelse med udøvelsen af retten til fri udveksling af tjenesteydelser. I denne forbindelse fremlægger de kompetente myndigheder på anmodning alle relevante oplysninger og giver på eget initiativ alle væsentlige oplysninger, herunder oplysninger om, hvorvidt betalingsinstituttet overholder betingelserne i artikel 10, stk. 3.
4. [...]
5. Medlemsstaterne kan kræve, at betalingsinstitutter, der i henhold til etableringsretten driver virksomhed på deres område via agenter, og hvis hovedkontor er beliggende i en anden medlemsstat, udpeger et centralt kontaktpunkt på deres område for at sikre hensigtsmæssig kommunikation og indberetning af oplysninger om overholdelsen af afsnit III og IV, uden at dette berører eventuelle bestemmelser om bekæmpelse af hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme, og for at gøre det lettere for de kompetente myndigheder i hjemlandet og værtslandet at føre tilsyn, bl.a. ved efter anmodning at give de kompetente myndigheder dokumenter og oplysninger.
6. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der fastsætter kriterier til fastlæggelse af, under hvilke omstændigheder det er hensigtsmæssigt at udpege et centralt kontaktpunkt i henhold til stk. 5, og hvilke funktioner centrale kontaktpunkter bør have. EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest et år fra datoen for dette direktivs ikrafttrædelse.
7. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i stk. 6 omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

8. EBA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder vedrørende rammerne for samarbejdet og udvekslingen af oplysninger mellem på den ene side de kompetente myndigheder i hjemlandet og på den anden side værtslandet i overensstemmelse med dette afsnit og med henblik på at føre tilsyn med overholdelsen af de bestemmelser i national lovgivning, der vedtages i henhold til afsnit III og IV. I udkastene til reguleringsmæssige tekniske standarder fastsættes metoden, midlerne og de nærmere bestemmelser for samarbejdet i forbindelse med tilsyn med betalingsinstitutter med grænseoverskridende aktiviteter, navnlig omfanget og behandlingen af de oplysninger, der skal udveksles, med henblik på at sikre et konsekvent og effektivt tilsyn med betalingsinstitutter, der udbyder betalingstjenester på tværs af grænserne.

I udkastene til reguleringsmæssige tekniske standarder fastsættes ligeledes midlerne og de nærmere bestemmelser for de indberetninger fra betalingsinstitutter, som værtslandene anmoder om, vedrørende den betalingstjenestevirksomhed, der udføres på deres område, i overensstemmelse med stk. 2, herunder hyppigheden af sådanne indberetninger.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest (indsæt dato) [... senest to år efter dette direktivs ikrafttrædelsesdato].

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i stk. 8 omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 26b

Foranstaltninger i tilfælde af manglende overholdelse, herunder forebyggende foranstaltninger

1. Hvis den kompetente myndighed i værtslandet konstaterer, at et betalingsinstitut, der har agenter eller filialer på dets område, ikke overholder bestemmelserne i dette afsnit og de bestemmelser i national lovgivning, der vedtages i henhold til afsnit III eller IV, oplyser den kompetente myndighed i værtslandet straks den kompetente myndighed i hjemlandet herom, uden at dette berører hjemlandets kompetente myndigheds ansvar.

Den kompetente myndighed i hjemlandet træffer uden unødigt forsinkelse og efter at have evalueret de oplysninger, den har modtaget, alle passende foranstaltninger for at sikre, at det pågældende betalingsinstitut bringer det ulovlige forhold til ophør. Den kompetente myndighed i hjemlandet underretter omgående den kompetente myndighed i værtslandet og de kompetente myndigheder i andre berørte medlemsstater om disse foranstaltninger.

- 1a. I kritiske situationer, hvor det er nødvendigt at gribe ind omgående for at imødegå en alvorlig trussel mod betalingstjenestebrugernes kollektive interesse i værtslandet, kan de kompetente myndigheder i værtslandet træffe forebyggende foranstaltninger sideløbende med det grænseoverskridende samarbejde mellem de kompetente myndigheder i afventning af foranstaltninger, der træffes af de kompetente myndigheder i hjemlandet, jf. artikel 26a.

2. Alle forebyggende foranstaltninger i henhold til stk. 1a skal være hensigtsmæssige og stå i rimeligt forhold til deres formål om at yde beskyttelse mod en alvorlig trussel mod betalingstjenestebrugernes kollektive interesse i værtslandet. De må ikke medføre, at betalingstjenestebrugere hos betalingsinstituttet i værtslandet får fortrin frem for betalingstjenestebrugere hos betalingsinstituttet i andre medlemsstater.

Disse foranstaltninger er midlertidige og afsluttes, når de alvorlige trusler er afhjulpet, herunder med bistand fra eller i samarbejde med hjemlandets kompetente myndigheder eller med EBA, jf. artikel 25a, stk. 1.

3. De kompetente myndigheder i hjemlandet og i andre berørte medlemsstater, Kommissionen og EBA underrettes på forhånd, såfremt dette er muligt i den kritiske situation, som de kompetente myndigheder i værtslandet skal håndtere, og under alle omstændigheder uden unødigt forsinkelse, om de forebyggende foranstaltninger, der er truffet i henhold til stk. 1a, og begrundelsen herfor.

Artikel 26c

Begrundelser og meddelelse

1. Enhver foranstaltning, der træffes efter artikel 22, 26, 26a eller 26b, og som medfører sanktioner eller restriktioner for udøvelsen af den fri udveksling af tjenesteydelser eller udøvelsen af etableringsfriheden, skal være behørigt begrundet og meddeles det pågældende betalingsinstitut.
2. Artikel 26, 26a og 26b berører ikke de kompetente myndigheders pligt i henhold til direktiv 2005/60/EF og forordning (EF) nr. 1781/2006, især artikel 37, stk. 1, i direktiv 2005/60/EF og artikel 15, stk. 3, i forordning (EF) nr. 1781/2006, til at føre tilsyn med eller overvåge overholdelsen af kravene i nævnte direktiv og forordning.

AFDELING 4

UNDTAGELSE

Artikel 27

Betingelser

1. Medlemsstaterne kan undlade eller tillade deres kompetente myndigheder at undlade helt eller delvist at anvende proceduren og betingelserne i afdeling 1-3 med undtagelse af artikel 13, 14, 21, 23, 24 og 25 og tillade, at fysiske eller juridiske personer, der udbyder betalingstjenester opført i punkt 1-6 i bilag I, hvis:
 - a) gennemsnittet af værdien af de samlede betalingstransaktioner for de foregående 12 måneder, der er gennemført af den pågældende person, herunder også agenter, for hvilke personen har det fulde ansvar, ikke overstiger en grænse, som fastsættes af medlemsstaten, men som under ingen omstændigheder overstiger 3 mio. EUR pr. måned. Dette krav vurderes på grundlag af det forventede samlede beløb for betalingstransaktioner i forretningsplanen, medmindre de kompetente myndigheder kræver en tilpasning af denne plan, og
 - b) ingen af de fysiske personer, der har ansvaret for forvaltningen eller driften af virksomheden, har været dømt for overtrædelser vedrørende hvidvaskning af penge eller finansiering af terrorisme eller anden økonomisk kriminalitet.
2. Fysiske og juridiske personer, der er registreret i overensstemmelse med stk. 1, skal have hovedkontor eller bopælssted i den medlemsstat, hvor de faktisk driver virksomhed.
3. De personer, der er omhandlet i stk. 1, behandles som betalingsinstitutter; artikel 10, stk. 9, og artikel 26, 26a og 26b finder dog ikke anvendelse på dem.
4. Medlemsstaterne kan også foreskrive, at alle fysiske og juridiske personer, der er registreret i overensstemmelse med stk. 1, kun må udøve nogle af de aktiviteter, der er anført i artikel 17.

5. De personer, der er omhandlet i stk. 1, skal underrette de kompetente myndigheder om enhver ændring i deres situation, der har betydning for betingelserne i nævnte stykke. Medlemsstaterne tager de nødvendige skridt til at sikre, at de pågældende personer, når betingelserne i stk. 1, 2 eller 4, ikke længere opfyldes, søger tilladelse efter proceduren i artikel 10 inden 30 kalenderdage.

Artikel 27a

Kontooplysningstjenesteudbydere

1. Fysiske eller juridiske personer, der udbyder den i punkt 8 i bilag I opførte betalingstjeneste, undtages fra proceduren og betingelserne i afdeling 1 og 2, med undtagelse af artikel 5, stk. 1, litra a), b), e)-h), j), l), n), p) og q), artikel 5, stk. 2, artikel 13 og artikel 14. Bestemmelserne i afdeling 3 finder anvendelse, undtagen artikel 22, stk. 3.
2. De personer, der er omhandlet i stk. 1, behandles som betalingsinstitutter; afsnit III og IV finder dog ikke anvendelse på dem, med undtagelse af artikel 38, artikel 45, hvor det er relevant, artikel 59, 61 og artikel 85-87a.

Artikel 28

Underretnings- og oplysningspligt

Hvis en medlemsstat benytter sig af undtagelsen i artikel 27, underretter den Kommissionen herom senest [indsæt dato (fristen for gennemførelse)], og den underretter straks Kommissionen om enhver senere ændring. Endvidere oplyser medlemsstaten Kommissionen om det antal fysiske og juridiske personer, der er berørt, og hvert år om den samlede værdi for betalingstransaktioner, der er gennemført pr. 31. december hvert kalenderår, jf. artikel 27, stk. 1, litra a).

KAPITEL 2

Fælles bestemmelser

Artikel 29

Adgang til betalingssystemer

1. Medlemsstaterne sikrer, at reglerne for adgang til betalingssystemer for betalingstjenesteudbydere, der er meddelt tilladelse, eller registrerede betalingstjenesteudbydere, som er juridiske personer, er objektive, ikkediskriminerende og proportionale, og at disse regler ikke forhindrer adgang i større udstrækning, end det er nødvendigt for at beskytte mod specifikke risici som f.eks. afviklingsrisiko, operationel risiko og forretningsrisiko og beskytte betalingssystemets finansielle og driftsmæssige stabilitet.

Betalingssystemer må ikke pålægge betalingstjenesteudbydere eller -brugere eller andre betalingssystemer nogen af følgende krav:

- a) restriktive bestemmelser om effektiv deltagelse i andre betalingssystemer
 - b) en regel, der forskelsbehandler betalingstjenesteudbydere, der er meddelt tilladelse, eller registrerede betalingstjenesteudbydere hvad angår deltagernes rettigheder, forpligtelser og beføjelser, eller
 - c) begrænsninger baseret på selskabsretlig status.
2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på:
 - a) betalingssystemer, der er betegnet som systemer i henhold til direktiv 98/26/EF, eller
 - b) betalingssystemer, der udelukkende består af betalingstjenesteudbydere, der tilhører en koncern.

3. Ved anvendelsen af stk. 2, litra a), sikrer medlemsstaterne, at hvis en deltager i et som system betegnet betalingssystem, som udbyder tjenester i forbindelse med et sådant system, anmodes om at give en betalingstjenesteudbyder, der er meddelt tilladelse, eller en registreret betalingstjenesteudbyder adgang til disse tjenester, træffes der afgørelse om anmodningen på en ikkediskriminerende måde.

Hvis en deltager i et som system betegnet betalingssystem afslår den i første afsnit nævnte anmodning, begrundes afvisningen behørigt.

Artikel 29a

Adgang til konti, der føres i kreditinstitutter

Medlemsstaterne sikrer, at et kreditinstitut, hvis det anmodes om at give betalingstjenesteudbydere, der er meddelt tilladelse, eller registrerede betalingstjenesteudbydere adgang til betalingskonti, træffer afgørelse om anmodningen på en ikkediskriminerende måde.

Hvis et kreditinstitut afslår den i første afsnit nævnte anmodning, begrundes afvisningen behørigt.

Artikel 30

Forbud mod, at andre personer end betalingstjenesteudbydere udbyder betalingstjenester, samt underretningspligt

1. Medlemsstaterne forbyder fysiske og juridiske personer, der hverken er betalingstjenesteudbydere eller udtrykkeligt er udelukket fra dette direktivs anvendelsesområde, at udbyde betalingstjenester.
2. Medlemsstaterne pålægger tjenesteudbydere, der udøver en aktivitet som omtalt i artikel 3, litra k), nr. i) og ii), for hvilken gennemsnittet af værdien af de samlede betalingstransaktioner for de foregående 12 måneder overstiger 1 mio. EUR, at fremsende en underretning til de kompetente myndigheder med en beskrivelse af de tjenester, der udbydes, samt angivelse af, i henhold til hvilken undtagelse i artikel 3, litra k), nr. i) og ii), aktiviteten anses for at blive udøvet.
3. Medlemsstaterne pålægger tjenesteudbydere, der udøver en aktivitet som omtalt i artikel 3, litra l), la) og lb), at fremsende en underretning til de kompetente myndigheder og at forelægge de kompetente myndigheder en årlig revisionserklæring, hvori det attesteres, at aktiviteten overholder grænserne i artikel 3, litra l), la) og lb).
- 3a. Uanset stk. 1 underretter de kompetente myndigheder EBA om de indberettede tjenester i henhold til stk. 2 og 3 med angivelse af, i henhold til hvilken undtagelse tjenesterne udføres.
4. Beskrivelsen af de tjenester, der er indberettet i henhold til stk. 2. og 3, offentliggøres i det i henhold til artikel 13 oprettede register og på EBA's websted i overensstemmelse med artikel 14.

AFSNIT III
ÅBENHED OM BETINGELSERNE FOR OG
OPLYSNINGSKRAVENE VEDRØRENDE BETALINGSTJENESTER

KAPITEL 1
Almindelige bestemmelser

Artikel 31
Anvendelsesområde

1. Dette afsnit finder anvendelse på enkeltstående betalingstransaktioner, rammeaftaler og betalingstransaktioner, som er omfattet af disse. Parterne kan aftale, at dette afsnit ikke finder anvendelse helt eller delvis, når betalingstjenestebrugeren ikke er en forbruger.
2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at bestemmelserne i dette afsnit finder anvendelse på mikrovirksomheder på samme måde som på forbrugere.
3. Dette direktiv berører ikke direktiv 2008/48/EF eller anden relevant EU-lovgivning eller nationale foranstaltninger vedrørende betingelser for ydelse af kredit til forbrugere, der ikke er harmoniseret ved nævnte direktiv, og som er i overensstemmelse med EU-lovgivningen.

Artikel 32

Andre bestemmelser i EU-lovgivningen

Bestemmelserne i dette afsnit berører ikke anden EU-lovgivning, som indeholder supplerende krav om forudgående information.

Hvor imidlertid direktiv 2002/65/EF også finder anvendelse, erstattes bestemmelserne om oplysninger i nævnte direktivs artikel 3, stk. 1 – undtagen nr. 2), litra c)- g), nr. 3), litra a), d) og e), samt nr. 4), litra b), i det nævnte stykke – af artikel 37, 38, 44 og 45 i nærværende direktiv.

Artikel 33

Gebyrer for oplysninger

1. Betalingstjenesteudbyderen må ikke afkræve betalingstjenestebrugeren gebyr for oplysninger i henhold til dette afsnit.
2. Betalingstjenesteudbyderen og betalingstjenestebrugeren kan aftale gebyrer for supplerende eller hyppigere oplysninger, som stilles til rådighed for betalingstjenestebrugeren efter anmodning, eller for overførsel heraf ved hjælp af andre kommunikationsmidler end dem, der er anført i rammeaftalen.
3. Når betalingstjenesteudbyderen kan afkræve gebyrer for oplysninger i henhold til stk. 2, skal de være passende og stå i rimeligt forhold til betalingstjenesteudbyderens faktiske omkostninger.

Artikel 34

Bevisbyrden vedrørende oplysningskrav

Medlemsstaterne fastsætter, at betalingstjenesteudbyderen har bevisbyrden med hensyn til at bevise, at oplysningskravene i dette afsnit er opfyldt.

Artikel 35

Undtagelse fra oplysningskravene i forbindelse med betalingsinstrumenter for små betalinger og elektroniske penge

1. Når der er tale om betalingsinstrumenter, der i henhold til rammeaftalen udelukkende vedrører særskilte betalingstransaktioner på højst 30 EUR, eller som enten har en beløbsgrænse på 150 EUR eller på intet tidspunkt lagrer midler på mere end 150 EUR:
 - a) skal betalingstjenesteudbyderen uanset artikel 44, 45 og 49 kun give betaleren oplysning om de vigtigste karakteristika ved betalingstjenesten, herunder den måde, hvorpå betalingsinstrumentet kan anvendes, ansvar, de opkrævede gebyrer samt andre væsentlige oplysninger, der er nødvendige for at træffe en informeret beslutning, og en angivelse af, hvor andre oplysninger og betingelser, der er anført i artikel 45, stilles til rådighed på en let tilgængelig måde
 - b) kan det aftales, at betalingstjenesteudbyderen uanset artikel 47 ikke har pligt til at foreslå ændringer i betingelserne i rammeaftalen på samme måde som fastsat i artikel 44, stk. 1

- c) kan det aftales, at betalingstjenesteudbyderen uanset artikel 50 og 51 efter gennemførelsen af en betalingstransaktion:
- i) kun skal meddele en reference eller stille en reference til rådighed, der gør det muligt for betalingstjenestebrugeren at identificere betalingstransaktionen, transaktionsbeløbet og gebyrerne for den og/eller, når der er tale om flere betalingstransaktioner af samme art foretaget til samme betalingsmodtager, kun skal oplyse det samlede beløb og de samlede gebyrer for disse betalingstransaktioner
 - ii) ikke skal have pligt til at meddele de oplysninger, der er omhandlet i nr. i), eller stille dem til rådighed, hvis betalingsinstrumentet anvendes anonymt, eller hvis betalingstjenesteudbyderen på anden vis teknisk ikke er i stand til at meddele dem. Betalingstjenesteudbyderen skal dog give betaleren mulighed for at kontrollere størrelsen af de midler, der er lagret.
2. For så vidt angår nationale betalingstransaktioner kan medlemsstaterne eller deres kompetente myndigheder mindske eller fordoble de beløb, der er omhandlet i stk. 1. For forudbetalte betalingsinstrumenter kan medlemsstaterne forhøje disse beløb indtil 500 EUR.

KAPITEL 2

Enkeltstående betalingstransaktioner

Artikel 36

Anvendelsesområde

1. Dette kapitel finder anvendelse på enkeltstående betalingstransaktioner, der ikke er omfattet af en rammeaftale.
2. Når en betalingsordre vedrørende en enkeltstående betalingstransaktion sendes via et betalingsinstrument, som er omfattet af en rammeaftale, er betalingstjenesteudbyderen ikke forpligtet til at meddele oplysninger eller stille oplysninger til rådighed, som betalingstjenestebrugeren allerede modtager på grundlag af en rammeaftale med en anden betalingstjenesteudbyder, eller som vedkommende vil modtage i henhold til denne rammeaftale.

Artikel 37

Generelle forudgående oplysninger

1. Medlemsstaterne kræver, at betalingstjenesteudbyderen, inden betalingstjenestebrugeren bliver bundet af en enkeltstående betalingstjenesteaftale eller et enkeltstående betalingstjenestetilbud, skal stille de oplysninger og betingelser, der er anført i artikel 38, til rådighed for betalingstjenestebrugeren på en let tilgængelig måde. Efter anmodning fra betalingstjenestebrugeren meddeler betalingstjenesteudbyderen oplysningerne og betingelserne på papir eller et andet varigt medium. Oplysningerne og betingelserne affattes i et letforståeligt sprog og på en tydelig og forståelig måde på et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor betalingstjenesten udbydes, eller på et andet sprog, som parterne fastsætter indbyrdes.

2. Hvis den enkeltstående betalingstjenesteaftale er indgået på betalingstjenestebrugerens anmodning ved hjælp af et fjernkommunikationsmiddel, og dette ikke giver betalingstjenesteudbyderen mulighed for at overholde bestemmelserne i stk. 1, skal betalingstjenesteudbyderen opfylde sine forpligtelser efter det nævnte stykke straks efter gennemførelsen af betalingstransaktionen.
3. Forpligtelserne efter stk. 1 kan også opfyldes ved levering af en kopi af udkastet til den enkeltstående betalingstjenesteaftale eller udkastet til betalingsordren med de oplysninger og betingelser, der er anført i artikel 38.

Artikel 38

Oplysninger og betingelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at følgende oplysninger og betingelser meddeles eller stilles til rådighed for betalingstjenestebrugereren:
 - a) en præcisering af de oplysninger eller den entydige identifikationskode, som betalingstjenestebrugereren skal anvende, for at en betalingsordre kan initieres eller gennemføres korrekt
 - b) den maksimale gennemførelsestid for den ønskede betalingstjeneste
 - c) alle gebyrer, som betalingstjenestebrugereren skal betale til sin betalingstjenesteudbyder, og, hvor det er relevant, en udspecificering af gebyrerne
 - d) hvor det er relevant, den faktiske vekselkurs eller referencekursen, der skal gælde for betalingstransaktionen.

2. Medlemsstaterne sikrer, at betalingsinitieringstjenesteudbydere leverer eller giver betalingstjenestebrugeren adgang til tydelige og forståelige oplysninger om den tjeneste, der udbydes, og navnet på betalingstjenesteudbyderen, den fysiske adresse på hovedkontoret og, hvor det er relevant, den fysiske adresse på en filial eller agent, som er etableret i den medlemsstat, hvor betalingstjenesten udbydes, og enhver anden adresse, herunder e-postadresser, som har betydning for kommunikationen med betalingstjenesteudbyderen.
3. Hvor det er relevant, stilles andre relevante oplysninger og betingelser, som er anført i artikel 45, til rådighed for betalingstjenestebrugeren på en let tilgængelig måde.

Artikel 39

Oplysninger til betaleren og betalingsmodtageren i forbindelse med betalingsinitieringstjenester

Hvis en betalingsordre initieres af en betalingsinitieringstjenesteudbyder, meddeler denne betalingstjenesteudbyder umiddelbart efter initieringen betaleren og betalingsmodtageren følgende data, foruden de i artikel 38 anførte oplysninger og betingelser, eller stiller dem til rådighed for dem:

- a) en bekræftelse på, at betalingsordren er blevet fremsendt til betalerens kontoførende betalingstjenesteudbyder
- b) en reference, der gør det muligt for betaleren og betalingsmodtageren at identificere betalingstransaktionen og, hvor det er relevant, for betalingsmodtageren at identificere betaleren, samt eventuelle oplysninger, der fulgte betalingstransaktionen
- c) betalingstransaktionsbeløbet
- d) hvis det er relevant, størrelsen af eventuelle gebyrer, der skal betales til betalingsinitieringstjenesteudbyderen for transaktionen og, hvis det er relevant, en udspecificering heraf.

Artikel 40

Oplysninger til betaleren og betalerens kontoførende betalingstjenesteudbyder i forbindelse med betalingsinitieringstjenester

Hvis en betalingsordre initieres gennem betalingsinitieringstjenesteudbyderen, skal denne stille transaktionsreferencen til rådighed for betaleren og den kontoførende betalingstjenesteudbyder.

Artikel 41

Oplysninger til betaleren efter modtagelse af betalingsordren

Umiddelbart efter modtagelsen af betalingsordren meddeler betalerens betalingstjenesteudbyder betaleren følgende oplysninger eller stiller dem til rådighed for denne på samme måde som fastsat i artikel 37, stk. 1:

- a) en reference, der gør det muligt for betaleren at identificere betalingstransaktionen, og, hvor det er relevant, oplysninger om betalingsmodtageren
- b) betalingstransaktionsbeløbet udtrykt i den valuta, der anvendes i betalingsordren
- c) størrelsen af eventuelle gebyrer for betalingstransaktionen, som betaleren skal betale, og, hvor det er relevant, en udspecificering af disse gebyrer
- d) hvor det er relevant, den vekselkurs, som betalerens betalingstjenesteudbyder har anvendt ved betalingstransaktionen eller en henvisning hertil, hvis den er forskellig fra den kurs, der anvendes i overensstemmelse med artikel 38, stk. 1, litra d), og betalingstransaktionsbeløbet efter valutaomregningen
- e) datoen for modtagelsen af betalingsordren.

Artikel 42

Oplysninger til betalingsmodtageren efter gennemførelsen

Umiddelbart efter gennemførelsen af betalingstransaktionen meddeler betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder betalingsmodtageren samtlige følgende oplysninger eller stiller dem til rådighed for denne på samme måde som fastsat i artikel 37, stk. 1:

- a) den reference, der gør det muligt for betalingsmodtageren at identificere betalingstransaktionen, og, hvor det er relevant, betaleren, samt eventuelle oplysninger, der fulgte betalingstransaktionen
- b) betalingstransaktionsbeløbet udtrykt i valutaen for de midler, der er til betalingsmodtagerens rådighed
- c) størrelsen af eventuelle gebyrer for betalingstransaktionen, som betalingsmodtageren skal betale, og, hvor det er relevant, en udspecificering af disse gebyrer
- d) hvor det er relevant, den vekselkurs, som betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder har anvendt ved betalingstransaktionen, og betalingstransaktionsbeløbet inden denne valutaomregning
- e) valørdatoen for kreditering.

KAPITEL 3

Rammeaftaler

Artikel 43

Anvendelsesområde

Dette kapitel finder anvendelse på betalingstransaktioner, der er omfattet af en rammeaftale.

Artikel 44

Generelle forudgående oplysninger

1. Medlemsstaterne kræver, at betalingstjenesteudbyderen, i god tid inden betalingstjenestebrugeren bliver bundet af en rammeaftale eller et tilbud, på papir eller et andet varigt medium meddeler denne de oplysninger og betingelser, der er anført i artikel 45. Oplysningerne og betingelserne affattes i et letforståeligt sprog og på en tydelig og forståelig måde på et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor betalingstjenesten udbydes, eller på et andet sprog, som parterne fastsætter indbyrdes.
2. Hvis rammeaftalen er indgået på betalingstjenestebrugers anmodning ved hjælp af et fjernkommunikationsmiddel, og dette ikke giver betalingstjenesteudbyderen mulighed for at overholde bestemmelserne i stk. 1, skal betalingstjenesteudbyderen opfylde sine forpligtelser efter det pågældende stykke straks efter indgåelsen af rammeaftalen.
3. Forpligtelserne efter stk. 1 kan også opfyldes ved udlevering af en kopi af udkastet til rammeaftale med de oplysninger og betingelser, som er anført i artikel 45.

Artikel 45
Oplysninger og betingelser

Medlemsstaterne sikrer, at følgende oplysninger og betingelser meddeles betalingstjenestebrugeren:

1. vedrørende betalingstjenesteudbyderen:
 - a) navnet på betalingstjenesteudbyderen, den fysiske adresse på hovedkontoret og, hvor det er relevant, den fysiske adresse på en filial eller agent, som er etableret i den medlemsstat, hvor betalingstjenesten udbydes, og enhver anden adresse, herunder e-postadresser, som har betydning for kommunikationen med betalingstjenesteudbyderen
 - b) oplysninger om den relevante tilsynsmyndighed og om det register, der er omhandlet i artikel 13, eller om et andet relevant offentligt register, hvor betalingstjenesteudbyderens tilladelse er registreret, og registreringsnummeret eller tilsvarende identifikationsoplysninger i det pågældende register
2. vedrørende brug af betalingstjenester:
 - a) en beskrivelse af de vigtigste karakteristika ved den pågældende betalingstjeneste
 - b) en præcisering af de oplysninger eller den entydige identifikationskode, som betalingstjenestebrugeren skal anvende, for at en betalingsordre kan initieres eller gennemføres korrekt
 - c) formen og proceduren for meddelelse af samtykke til at initiere eller gennemføre en betalingstransaktion og tilbagekaldelse af et sådant samtykke i overensstemmelse med artikel 57 og 71
 - d) en henvisning til det tidspunkt, hvor en betalingsordre anses for at være modtaget, jf. artikel 69, og det eventuelle seneste tidspunkt (cut-off-tidspunktet), der er fastsat af betalingstjenesteudbyderen
 - e) den maksimale gennemførelsestid for de ønskede betalingstjenester

- f) oplysning om, hvorvidt der er mulighed for at aftale beløbsgrænser for anvendelse af betalingsinstrumentet i overensstemmelse med artikel 60, stk. 1
- g) i tilfælde af co-badgede, kortbaserede betalingsinstrumenter: retten til at vælge et bestemt varemærke blandt dem, som udstederen stiller til rådighed inden udstedelsen af betalingsinstrumentet, og til at ændre dette prioriterede valg på salgsstedet

3. vedrørende gebyrer, renter og vekselkurser:

- a) alle gebyrer, som betalingstjenestebrugeren skal betale til betalingstjenesteudbyderen, herunder dem, der har tilknytning til den måde, hvorpå og den hyppighed, hvormed oplysninger ifølge dette direktiv skal meddeles eller stilles til rådighed, og, hvor det er relevant, en udspecificering af gebyrerne
- b) hvor det er relevant, de rentesatser og vekselkurser, der skal gælde, eller hvis referencerentesatsen og referencekursen skal anvendes, beregningsmetoden for den faktiske rente og den relevante dato og indeks eller grundlag for fastsættelse af en sådan referencerentesats eller referencekurs
- c) hvis det er aftalt, øjeblikkelig anvendelse af ændringer i referencerentesatsen eller referencekursen og oplysningskrav vedrørende ændringerne i overensstemmelse med artikel 47, stk. 2

4. vedrørende kommunikation:

- a) hvor det er relevant, kommunikationsmidler, herunder de tekniske krav til betalingstjenestebrugers udstyr og software, som parterne aftaler at bruge ved overførsel af oplysninger eller meddelelser i henhold til dette direktiv
- b) den måde, hvorpå og den hyppighed, hvormed oplysninger ifølge dette direktiv skal meddeles eller stilles til rådighed

- c) det eller de sprog, hvorpå rammeaftalen skal indgås og kommunikationen finde sted i løbet af dette kontraktforhold,
- d) betalingstjenestebrugerens ret til at modtage aftalebetingelserne i rammeaftalen og oplysninger og betingelser i overensstemmelse med artikel 46

5. vedrørende beskyttelsesforanstaltninger og korrigerende foranstaltninger:

- a) hvor det er relevant, en beskrivelse af de foranstaltninger, betalingstjenestebrugerens skal træffe for at opfylde sikkerhedskravene for betalingsinstrumentet, samt oplysninger om, hvordan betalingstjenesteudbyderen skal underrettes, jf. artikel 61, stk. 1, litra b);
- aa) en sikker procedure for betalingstjenesteudbyderens underretning af kunden i tilfælde af mistanke om eller faktiske tilfælde af svig eller sikkerhedstrusler
- b) hvis det er aftalt, de betingelser, hvorpå betalingstjenesteudbyderen forbeholder sig ret til at spærre et betalingsinstrument i overensstemmelse med artikel 60
- c) betalerens ansvar i henhold til artikel 66, herunder oplysninger om det relevante beløb
- d) hvordan og inden for hvilket tidsrum betalingstjenestebrugerens skal give betalingstjenesteudbyderen meddelelse om en uautoriseret eller ukorrekt initieret eller gennemført betalingstransaktion i overensstemmelse med artikel 63 samt betalingstjenesteudbyderens ansvar for uautoriserede betalingstransaktioner i overensstemmelse med artikel 65
- e) betalingstjenesteudbyderens ansvar for initieringen eller gennemførelsen af betalingstransaktioner i overensstemmelse med artikel 80
- f) betingelserne for tilbagebetaling i henhold til artikel 67 og 68

6. vedrørende ændringer i og opsigelse af rammeaftalen:
- a) hvis det er aftalt, oplysninger om, at betalingstjenestebrugeren anses for at have godkendt de ændrede betingelser i overensstemmelse med artikel 47, medmindre han inden den foreslåede ikrafttrædelsesdato meddeler betalingstjenesteudbyderen, at han ikke kan godkende dem
 - b) kontraktens løbetid
 - c) betalingstjenestebrugers ret til at opsigelse rammeaftalen og eventuelle aftaler om opsigelse, jf. artikel 47, stk. 1, og artikel 48
7. vedrørende klage og erstatning:
- a) eventuelle kontraktbestemmelser om den lovgivning, der finder anvendelse på rammeaftalen, og/eller om værneting,
 - b) de udenretslige klagemuligheder og erstatningsprocedurer, som er tilgængelige for betalingstjenestebrugeren i henhold til artikel 88-91.

Artikel 46

Adgang til oplysninger og betingelser i rammeaftalen

1. Betalingstjenestebrugeren har til enhver tid i løbet af kontraktforholdet ret til efter anmodning at modtage aftalebetingelserne i rammeaftalen samt de oplysninger og betingelser, der er omhandlet i artikel 45, på papir eller et andet varigt medium.

Artikel 47

Ændringer i betingelser i rammeaftalen

1. Betalingstjenesteudbyderen skal foreslå eventuelle ændringer i rammeaftalen og i de oplysninger og betingelser, der er anført i artikel 45, på samme måde som fastsat i artikel 44, stk. 1, og senest to måneder inden den foreslåede anvendelsesdato.
Betalingstjenestebrugeren kan enten acceptere eller afvise ændringerne inden den foreslåede ikrafttrædelsesdato.

Hvis det er relevant i overensstemmelse med artikel 45, stk. 6, litra a), skal betalingstjenesteudbyderen meddele betalingstjenestebrugeren, at han anses for at have godkendt disse ændringer, hvis han ikke inden den foreslåede ikrafttrædelsesdato meddeler betalingstjenesteudbyderen, at han ikke kan godkende dem. Betalingstjenesteudbyderen skal også meddele betalingstjenestebrugeren, at han, såfremt han afviser disse ændringer, har ret til at opsige rammeaftalen vederlagsfrit og med virkning fra den dato, hvor ændringen ville have fundet anvendelse.

2. Ændringer i rentesatsen eller vekselkursen kan anvendes øjeblikkeligt og uden varsel, forudsat at en sådan ret er aftalt i rammeaftalen, og at ændringerne bygger på den referencerentesats eller den referencekurs, der er aftalt i overensstemmelse med artikel 45, stk. 3, litra b) og c). Betalingstjenestebrugeren skal underrettes om eventuelle ændringer i renten så hurtigt som muligt på samme måde som fastsat i artikel 44, stk. 1, medmindre parterne har aftalt, at oplysningerne skal gives eller stilles til rådighed med en bestemt hyppighed eller på en bestemt måde. Ændringer i rentesatsen eller vekselkursen, der er mere gunstige for betalingstjenestebrugerne, kan dog anvendes uden varsel.
3. Ændringer i den rentesats eller vekselkurs, der anvendes i betalingstransaktioner, foretages og beregnes efter en neutral metode uden at forskelsbehandle betalingstjenestebrugerne.

Artikel 48

Opsigelse

1. Betalingstjenestebrugeren kan opsig rammeaftalen på et hvilket som helst tidspunkt, medmindre parterne har aftalt en opsigelsesfrist. En sådan frist kan ikke overstige en måned.
2. En rammeaftale, der er indgået for en tidsbegrænset periode på mere end 12 måneder eller på ubestemt tid, skal kunne opsiges efter udløbet af 12 måneder, uden at det medfører opsigelsesgebyr for betalingstjenestebrugeren. I alle andre tilfælde skal opsigelsesgebyrerne være passende og stå i rimeligt forhold til omkostningerne.
3. Hvis det er fastlagt i rammeaftalen, kan betalingstjenesteudbyderen opsig en rammeaftale, når aftalen er indgået på ubestemt tid, med mindst to måneders varsel på samme måde som fastsat i artikel 44, stk. 1.
4. Gebyrer for betalingstjenester, der opkræves regelmæssigt, skal kun betales forholdsmæssigt af betalingstjenestebrugeren for tiden frem til opsigelsen af aftalen. Hvis sådanne gebyrer er forudbetalt, skal de tilbagebetales forholdsmæssigt.
5. Bestemmelserne i denne artikel berører ikke medlemsstaternes love og administrative bestemmelser vedrørende parternes ret til at annullere rammeaftalen eller erklære den for ugyldig.
6. Medlemsstaterne kan fastsætte bestemmelser, der er gunstigere for betalingstjenestebrugere.

Artikel 49

Oplysninger før gennemførelse af særskilte betalingstransaktioner

Hvis en særskilt betalingstransaktion, der er omfattet af en rammeaftale, er initieret af betaleren, skal betalingstjenesteudbyderen, hvis betaleren ønsker det for denne specifikke betalingstransaktion, udtrykkeligt oplyse om den maksimale gennemførelsestid og de gebyrer, som betaleren skal betale, og, hvor det er relevant, specificere gebyrerne.

Artikel 50

Oplysninger til betaleren om særskilte betalingstransaktioner

1. Efter at beløbet for en særskilt betalingstransaktion er blevet debiteret betalerens konto eller, hvis betaleren ikke anvender en betalingskonto, efter modtagelsen af betalingsordren, skal betalerens betalingstjenesteudbyder snarest muligt på samme måde som fastsat i artikel 44, stk. 1, meddele betaleren følgende oplysninger:
 - a) en reference, der gør det muligt for betaleren at identificere hver enkelt betalingstransaktion og, hvor det er relevant, oplysninger om betalingsmodtageren
 - b) betalingstransaktionsbeløbet udtrykt i den valuta, som betalerens betalingskonto debiteres i, eller i den valuta, der anvendes i betalingsordren
 - c) størrelsen af eventuelle gebyrer for betalingstransaktionen og, hvor det er relevant, en udspecificering heraf, eller den rente, som betaleren skal betale
 - d) hvor det er relevant, den vekselkurs, som betalerens betalingstjenesteudbyder har anvendt ved betalingstransaktionen, og betalingstransaktionsbeløbet efter valutaomregningen
 - e) valørdatoen for debitering eller datoen for modtagelsen af betalingsordren.
2. En rammeaftale kan indeholde en bestemmelse om, at de i stk. 1 omhandlede oplysninger skal meddeles eller stilles til rådighed mindst én gang om måneden og på en aftalt måde, som gør det muligt for betaleren at lagre og gengive oplysninger uændret.
3. Medlemsstaterne kan dog kræve, at betalingstjenesteudbydere skal meddele oplysninger på et varigt medium én gang om måneden vederlagsfrit.

Artikel 51

Oplysninger til betalingsmodtageren om særskilte betalingstransaktioner

1. Efter at en særskilt betalingstransaktion er gennemført, skal betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder snarest muligt på samme måde som fastsat i artikel 44, stk. 1, meddele betalingsmodtageren følgende oplysninger:
 - a) den reference, der gør det muligt for betalingsmodtageren at identificere betalingstransaktionen og, hvor det er relevant, betaleren, samt eventuelle oplysninger, der fulgte betalingstransaktionen
 - b) beløbet for betalingstransaktionen i den valuta, som betalingsmodtagerens betalingskonto krediteres i
 - c) størrelsen af eventuelle gebyrer for betalingstransaktionen og, hvor det er relevant, en udspecificering heraf, eller den rente, som betalingsmodtageren skal betale
 - d) hvor det er relevant, den vekselkurs, som betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder har anvendt ved betalingstransaktionen, og betalingstransaktionsbeløbet inden denne valutaomregning
 - e) valørdatoen for kreditering.
2. En rammeaftale kan indeholde en bestemmelse om, at de i stk. 1 omhandlede oplysninger skal meddeles eller stilles til rådighed mindst én gang om måneden og på en aftalt måde, som gør det muligt for betalingsmodtageren at lagre og gengive oplysninger uændret.
3. Medlemsstaterne kan dog kræve, at betalingstjenesteudbydere skal meddele oplysninger på et varigt medium én gang om måneden vederlagsfrit.

KAPITEL 4

Fælles bestemmelser

Artikel 52

Valuta og valutaomregning

1. Betalinger foretages i den valuta, som parterne har aftalt.
2. Hvis der tilbydes en valutaomregningstjeneste, før betalingstransaktionen initieres, og hvis denne valutaomregningstjeneste tilbydes på salgsstedet eller af betalingsmodtageren, er den part, der tilbyder valutaomregningstjenesten til betaleren, forpligtet til at give denne alle oplysninger om gebyrer samt om den vekselkurs, der anvendes ved valutaomregningen.

Betaleren skal godkende, at valutaomregningstjenesten ydes på dette grundlag.

Artikel 53

Oplysninger om tillægsgebyrer eller rabatter

1. Hvis betalingsmodtageren opkræver gebyrer eller tilbyder en rabat for brugen af et givet betalingsinstrument, underretter betalingsmodtageren betaleren herom, før betalingstransaktionen initieres.
2. Hvis en betalingstjenesteudbyder eller tredjemand opkræver gebyr for brugen af et givet betalingsinstrument, underretter de betalingstjenestebrugeren herom, før betalingstransaktionen initieres.

AFSNIT IV

RETTIGHEDER OG FORPLIGTELSE I FORBINDELSE MED UDBUD OG BRUG AF BETALINGSTJENESTER

KAPITEL 1

FÆLLES BESTEMMELSER

Artikel 54

Anvendelsesområde

1. Når betalingstjenestebrugeren ikke er en forbruger, kan betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen aftale, at artikel 55, stk. 1, artikel 57, stk. 3, samt artikel 64, 66, 67, 68, 71 og 80 ikke eller kun delvis finder anvendelse. Betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen kan også aftale et andet tidsrum end det, der er fastsat i artikel 63.
2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at artikel 91 ikke finder anvendelse, når betalingstjenestebrugeren ikke er en forbruger.
3. Medlemsstaterne kan fastsætte, at bestemmelserne i dette afsnit finder anvendelse på mikrovirksomheder på samme måde som på forbrugere.
4. Dette direktiv berører ikke direktiv 2008/48/EF eller anden relevant EU-lovgivning eller national lovgivning vedrørende betingelser for ydelse af kredit til forbrugere, der ikke er harmoniseret ved nævnte direktiv, og som er i overensstemmelse med EU-lovgivningen.

Artikel 55
Gældende gebyrer

1. Betalingstjenesteudbyderen må ikke afkræve betalingstjenestebrugeren gebyr for opfyldelse af sin oplysningspligt eller korrigerende og forebyggende foranstaltninger i henhold til dette afsnit, medmindre andet fremgår af artikel 70, stk. 1, artikel 71, stk. 5, og artikel 79, stk. 2. Disse gebyrer aftales mellem betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen og skal være passende og stå i rimeligt forhold til betalingstjenesteudbyderens faktiske omkostninger.
2. Medlemsstaterne kræver, for så vidt angår betalingstransaktioner, der gennemføres inden for Unionen, hvor både betalerens og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere eller den eneste betalingstjenesteudbyder, der er involveret i betalingstransaktionen, er beliggende i Unionen, at betalingsmodtageren betaler de gebyrer, som dennes betalingstjenesteudbyder opkræver, og at betaleren betaler de gebyrer, som dennes betalingstjenesteudbyder opkræver.
3. Betalingstjenesteudbyderen må ikke hindre betalingsmodtageren i at opkræve et gebyr hos betaleren, tilbyde den pågældende en rabat eller på anden måde styre vedkommende i retning af at anvende et bestemt betalingsinstrument. De gebyrer, der anvendes, må ikke overstige de omkostninger, som betalingsmodtageren afholder for at anvende det pågældende betalingsinstrument. Medlemsstaterne kan dog forbyde eller begrænse betalingsmodtagerens ret til opkrævning af gebyr under hensyntagen til behovet for at øge konkurrencen og fremme brugen af effektive betalingsinstrumenter.
4. Medlemsstaterne sikrer under alle omstændigheder, at betalingsmodtageren ikke opkræver gebyrer for anvendelsen af betalingsinstrumenter, for hvilke interbankgebyrerne er reguleret ved forordning (EU) nr. [...] [EUT: Indsæt venligst nummer på forordningen, når denne er vedtaget], og for de betalingstjenester, på hvilke forordning (EU) nr. 260/2012 finder anvendelse.

Artikel 56

Undtagelse for betalingsinstrumenter med lav værdi og elektroniske penge

1. Hvis der er tale om betalingsinstrumenter, der i henhold til rammeaftalen udelukkende vedrører særskilte betalingstransaktioner på højst 30 EUR, eller som enten har en beløbsgrænse på 150 EUR eller på intet tidspunkt lagrer midler på mere end 150 EUR, kan betalingstjenesteudbyderne aftale med deres betalingstjenestebrugere:
 - a) at artikel 61, stk. 1, litra b), artikel 62, stk. 1, litra c) og d), samt artikel 66, stk. 2, ikke finder anvendelse, hvis betalingsinstrumentet ikke gør det muligt at spærre brugen eller forhindre yderligere anvendelse heraf
 - b) at artikel 64 og 65 og artikel 66, stk. 1 og 2, ikke finder anvendelse, hvis betalingsinstrumentet anvendes anonymt, eller betalingstjenesteudbyderen af andre grunde, som er særlige for det givne betalingsinstrument, ikke er i stand til at bevise, at betalingstransaktionen var autoriseret
 - c) at betalingstjenesteudbyderen uanset artikel 70, stk. 1, ikke skal give betalingstjenestebrugeren meddelelse om afvisning af en betalingsordre, hvis den manglende gennemførelse fremgår tydeligt af den givne sammenhæng
 - d) at betaleren uanset artikel 71 ikke kan tilbagekalde betalingsordren efter at have afgivet sin betalingsordre eller meddelt sit samtykke til at gennemføre betalingstransaktionen til betalingsmodtageren
 - e) at der uanset artikel 74 og 75 anvendes andre gennemførelsesperioder.
2. For så vidt angår nationale betalingstransaktioner kan medlemsstaterne eller deres kompetente myndigheder mindske eller fordoble de beløb, der er omhandlet i stk. 1. De kan forhøje dem for forudbetalte betalingsinstrumenter indtil 500 EUR.
3. Artikel 65 og 66 i finder også anvendelse på elektroniske penge som defineret i artikel 2, nr. 2), i direktiv 2009/110/EF, medmindre betalerens betalingstjenesteudbyder ikke har mulighed for at fastfryse den betalingskonto, på hvilke de elektroniske penge lagres, eller spærre betalingsinstrumentet. Medlemsstaterne kan begrænse denne undtagelse til betalingskonti, på hvilke pengene lagres, eller betalingsinstrumenter af en nærmere angivet værdi.

KAPITEL 2

Autorisation af betalingstransaktioner

Artikel 57

Samtykke og tilbagekaldelse af samtykke

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betalingstransaktion kun anses for at være autoriseret, hvis betaleren har meddelt sit samtykke til at gennemføre betalingstransaktionen. Betaleren kan autorisere en betalingstransaktion før eller, hvis det er aftalt mellem betaleren og dennes betalingstjenesteudbyder, efter gennemførelsen af betalingstransaktionen.
2. Samtykke til at gennemføre en betalingstransaktion eller en række betalingstransaktioner meddeles i den form, der er aftalt mellem betaleren og dennes betalingstjenesteudbyder. Samtykke til at gennemføre en betalingstransaktion kan også gives via betalingsmodtageren eller betalingsinitieringstjenesteudbyderen.

Hvis der ikke er meddelt samtykke, anses betalingstransaktionen for uautoriseret.
3. Betaleren kan til enhver tid tilbagekalde et samtykke, men ikke senere end det tidspunkt for uigenkaldelighed, der er omhandlet i artikel 71. Et samtykke til at gennemføre en række betalingstransaktioner kan også tilbagekaldes, med den virkning, at eventuelle fremtidige betalingstransaktioner skal anses for uautoriserede.
4. Betaleren og betalingstjenesteudbyderen træffer aftale om proceduren for meddelelse af samtykke.

Artikel 58

Forpligtelser i forbindelse med betalingsinitieringstjenester

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betaler har ret til at gøre brug af en betalingsinitieringstjenesteudbyder for at få betalingstjenester som omhandlet i punkt 7 i bilag I. Retten til at anvende en betalingsinitieringstjenesteudbyder finder ikke anvendelse, hvis betalingskontoen ikke er tilgængelig online.
- 1a. Såfremt betaleren giver sit udtrykkelige samtykke til, at en betaling gennemføres i overensstemmelse med artikel 57, udfører den kontoførende betalingstjenesteudbyder de i stk. 2 anførte handlinger med henblik på at sikre betalerens ret til at anvende betalingsinitieringstjenesten. 1b. Betalingsinitieringstjenesteudbyderen har følgende forpligtelser:
 - aa) på intet tidspunkt at være i besiddelse af betalerens midler i forbindelse med leveringen af betalingsinitieringstjenesten
 - a) at sikre, at oplysninger om betalingstjenestebrugeren, som er fremkommet under leveringen af betalingsinitieringstjenesterne, ikke er tilgængelige for andre parter
 - b) at autentificere sig over for kontoindehaverens kontoførende betalingstjenesteudbyder, hver gang en betaling initieres, og kommunikere med den kontoførende betalingstjenesteudbyder, betaleren og betalingsmodtageren på sikker vis i overensstemmelse med artikel 87a, stk. 1, litra d)

- d) ikke at lagre følsomme betalingsdata om betalingstjenestebrugeren og ikke anmode betalingstjenestebrugeren om andre oplysninger end dem, der nødvendige for at initiere betalingen
- e) ikke at anvende, tilgå og lagre oplysninger med andre formål end levering af den betalingsinitieringstjeneste, som betaleren udtrykkeligt har anmodet om
- f) ikke at ændre beløbet, modtageren eller andre af transaktionens egenskaber.

2. Den kontoførende betalingstjenesteudbyder har følgende forpligtelser:

- a) at stille faciliteter til rådighed, der gør det muligt at kommunikere sikkert med betalingsinitieringstjenesteudbydere i overensstemmelse med artikel 87a, stk. 1, litra d),
- b) at give betalingsinitieringstjenesteudbyderen oplysninger om initieringen af betalingstransaktionen umiddelbart efter modtagelsen af betalingsordren fra en betalingsinitieringstjenesteudbyder og
- c) at undgå enhver forskelsbehandling af betalingsordrer, der overføres gennem en betalingsinitieringstjenesteudbyder, navnlig hvad angår timing, prioritet og gebyrer i forhold til betalingsordrer, der overføres direkte af betaleren selv, medmindre dette kan begrundes objektivt.

Artikel 59

Forpligtelser i forbindelse med kontooplysningstjenester

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betalingstjenestebruger har ret til at gøre brug af tjenester, der giver adgang til betalingskontooplysninger som omhandlet i punkt 8 i bilag I. Disse rettigheder finder ikke anvendelse, hvis betalingskontoen ikke er tilgængelig online.
2. Kontooplysningstjenesteudbyderen har følgende forpligtelser:
 - a) at udbyde tjenester udelukkende efter betalingstjenestebrugerens udtrykkelige samtykke
 - b) at autentificere sig over for betalingstjenestebrugerens kontoførende betalingstjenesteudbyder(e) og i forbindelse med hver kommunikationssession kommunikere med den kontoførende betalingstjenesteudbyder og betalingstjenestebrugerens på sikker vis i overensstemmelse med artikel 87a, stk. 1, litra d)
 - d) kun at tilgå oplysningerne fra udpegede betalingskonti og tilhørende betalingstransaktioner
 - e) ikke at anmode om følsomme betalingsoplysninger fra betalingskontiene
 - f) ikke at anvende, tilgå og lagre oplysninger med andre formål end levering af den kontooplysningstjeneste, som betalingstjenestebrugerens udtrykkeligt har anmodet om, i overensstemmelse med databeskyttelsesreglerne.
3. Den kontoførende betalingstjenesteudbyder har med hensyn til betalingskonti følgende forpligtelser:
 - a) at stille faciliteter til rådighed, der gør det muligt at kommunikere sikkert med kontooplysningstjenesteudbyderne i overensstemmelse med artikel 87a, stk. 1, litra d),
 - b) at undgå enhver forskelsbehandling af anmodninger om oplysninger, der overføres gennem en kontooplysningstjenesteudbyder, medmindre det kan begrundes objektivt.

Artikel 60

Grænser for brugen af betalingsinstrumentet og af betalingstjenesteudbyderes adgang til betalingskonti

1. Når der med henblik på meddelelse af samtykke anvendes et specifikt betalingsinstrument, kan betaleren og dennes betalingstjenesteudbyder aftale beløbsgrænser for betalingstransaktioner, der gennemføres ved hjælp af dette betalingsinstrument.
2. Hvis det er aftalt i rammeaftalen, kan betalingstjenesteudbyderen forbeholde sig ret til at spærre betalingsinstrumentet ud fra objektivt begrundede hensyn knyttet til betalingsinstrumentets sikkerhed, mistanke om uautoriseret eller svigagtig brug af betalingsinstrumentet eller, i forbindelse med et betalingsinstrument med en kreditlinje, en væsentligt forhøjet risiko for, at betaleren ikke kan opfylde sin betalingsforpligtelse.
3. I så fald underretter betalingstjenesteudbyderen efter en aftalt procedure betaleren om spærringen af betalingsinstrumentet og årsagerne hertil, om muligt inden betalingsinstrumentet spærres og senest umiddelbart derefter, medmindre dette vil være til skade for objektivt begrundede sikkerhedshensyn eller er forbudt i henhold til anden relevant EU-lovgivning eller national lovgivning.
4. Betalingstjenesteudbyderen ophæver spærringen af betalingsinstrumentet eller erstatter det med et nyt, så snart årsagerne til spærringen ikke længere er til stede.
5. Den kontoførende betalingstjenesteudbyder kan nægte en kontooplysningstjenesteudbyder eller en betalingsinitieringstjenesteudbyder adgang til betalingskontoen ud fra objektivt begrundede og behørigt dokumenterede hensyn i forbindelse med uautoriseret eller svigagtig adgang til betalingskontoen, herunder uautoriseret eller svigagtig initiering af betalingstransaktionen. I så fald finder stk. 3 og 4 tilsvarende anvendelse.

Artikel 61

Betalingstjenestebrugerens forpligtelser i tilknytning til betalingsinstrumenter og personaliserede sikkerhedsfeatures

1. Den betalingstjenestebruger, som er berettiget til at anvende et betalingsinstrument, har følgende forpligtelser:
 - a) at anvende betalingsinstrumentet i henhold til de for udstedelse og brug af betalingsinstrumentet gældende betingelser, som skal være objektive, ikkediskriminerende og forholdsmæssige
 - b) snarest muligt at underrette betalingstjenesteudbyderen eller den enhed, som denne har udpeget, når vedkommende bliver opmærksom på tab, tyveri eller uberettiget tilegnelse eller anden uautoriseret brug af betalingsinstrumentet.
2. Betalingstjenestebrugerens skal træffe alle nødvendige foranstaltninger til at beskytte sine personaliserede sikkerhedsfeatures; i de i artikel 87, stk. 1, omhandlede tilfælde anvender betalingstjenestebrugerens de krav, som betalingstjenesteudbyderen har indført, jf. artikel 87, stk. 1b, med henblik på at beskytte sine personaliserede sikkerhedsfeatures' fortrolighed og integritet.

Artikel 62

Betalingstjenesteudbyderens forpligtelser i tilknytning til betalingsinstrumenter

1. Den betalingstjenesteudbyder, der udsteder et betalingsinstrument, har følgende forpligtelser:
 - a) at sikre sig, at betalingsinstrumentets personaliserede sikkerhedsfeatures ikke er tilgængelige for andre end den betalingstjenestebruger, som er berettiget til at bruge betalingsinstrumentet, jf. dog betalingstjenestebrugerens forpligtelser i overensstemmelse med artikel 61
 - b) at afholde sig fra uopfordret at fremsende et betalingsinstrument, bortset fra de tilfælde, hvor et betalingsinstrument, der allerede er givet til betalingstjenestebruger, skal udskiftes
 - c) at sikre, at betalingstjenestebruger, til enhver tid har mulighed for at foretage den underretning, der er nævnt i artikel 61, stk. 1, litra b), eller anmode om ophævelse af spærringen i henhold til artikel 60, stk. 4; betalingstjenesteudbyderen skal på anmodning sætte betalingstjenestebruger i stand til i en periode på 18 måneder, fra underretningen foretages, at bevise, at han har foretaget en sådan underretning
 - d) at give betaleren mulighed for at foretage en underretning i henhold til artikel 61, stk. 1, litra b), uden beregning og, hvis der beregnes gebyr, så kun til dækning af udskiftningsomkostninger i direkte tilknytning til betalingsinstrumentet
 - e) at hindre enhver brug af betalingsinstrumentet, så snart der er foretaget underretning i henhold til artikel 61, stk. 1, litra b).
2. Risikoen ved at sende et betalingsinstrument eller dets personaliserede sikkerhedsfeatures til betaleren påhviler betalingstjenesteudbyderen.

Artikel 63

Berigtigelse af og underretning om uautoriserede eller fejlbehæftede betalingstransaktioner

1. For at kunne kræve berigtigelse af en transaktion fra betalingstjenesteudbyderens side skal betalingstjenestebrugeren underrette betalingstjenesteudbyderen snarest muligt efter at have konstateret uautoriserede eller fejlbehæftede betalingstransaktioner, der giver anledning til krav, herunder krav som omhandlet i artikel 80, og ikke senere end 13 måneder efter debiteringsdatoen, medmindre betalingstjenesteudbyderen i givet fald ikke har meddelt oplysningerne om den pågældende betalingstransaktion eller stillet dem til rådighed i overensstemmelse med afsnit III.
2. Hvis en betalingsinitieringstjenesteudbyder er involveret, skal den kontoførende betalingstjenesteudbyder foretage berigtigelse over for betaleren i henhold til stk. 1, jf. dog artikel 65, stk. 2, og artikel 80, stk. 1.

Artikel 64

Bevis for autentifikation og gennemførelse af betalingstransaktioner

1. Hvis en betalingstjenestebruger afviser at have autoriseret en gennemført betalingstransaktion eller hævder, at betalingstransaktionen ikke blev gennemført korrekt, kræver medlemsstaterne, at det er betalingstjenesteudbyderen, der skal bevise, at betalingstransaktionen var autentificeret, korrekt registreret og bogført og ikke var ramt af tekniske svigt eller andre fejl ved den tjeneste, som blev leveret af betalingstjenesteudbyderen.

Hvis betalingstjenestebrugeren initierer betalingstransaktionen gennem en betalingsinitieringstjenesteudbyder, bærer sidstnævnte bevisbyrden for, at betalingstransaktionen inden for dennes kompetenceområde var autentificeret, korrekt registreret og ikke ramt af tekniske svigt eller andre fejl i tilknytning til den betalingstjeneste, denne udbyder har ansvaret for.

2. Hvis en betalingstjenestebruger nægter at have autoriseret en gennemført betalingstransaktion, er brug af et betalingsinstrument, der er registreret af den kontoførende betalingstjenesteudbyder, i sig selv ikke nødvendigvis tilstrækkeligt til at bevise, at betalingstransaktionen var autoriseret af betaleren, eller at betaleren handlede svigagtigt, eller at denne med forsæt eller ved grov forsømmelse undlod at opfylde en eller flere af sine forpligtelser i henhold til artikel 61.

Artikel 65

Betalingstjenesteudbyderens ansvar for uautoriserede betalingstransaktioner

1. Medlemsstaterne sikrer med forbehold af artikel 63, at betalerens betalingstjenesteudbyder i tilfælde af en uautoriseret betalingstransaktion straks tilbagebetaler betaleren beløbet for den uautoriserede betalingstransaktion og, hvor det er relevant, fører den debiterede betalingskonto tilbage til den situation, der ville have været gældende, hvis den uautoriserede betalingstransaktion ikke var blevet gennemført. Herved skal det også sikres, at valørdatoen for kreditering af betalerens betalingskonto ikke ligger senere end den dato, hvor beløbet blev debiteret.

2. [...]

Hvis betalingstransaktionen initieres via en betalingsinitieringstjenesteudbyder, tilbagebetaler den kontoførende betalingstjenesteudbyder straks beløbet for den uautoriserede betalingstransaktion og, hvor det er relevant, fører den debiterede betalingskonto tilbage til den situation, der ville have været gældende, hvis den uautoriserede betalingstransaktion ikke var blevet gennemført.

Hvis betalingsinitieringstjenesteudbyderen er ansvarlig for den uautoriserede betalingstransaktion, skal han efter den kontoførende betalingstjenesteudbyders anmodning herom øjeblikkeligt holde denne skadesløs for ethvert tab eller beløb betalt som følge af tilbagebetalingen til betaleren, herunder beløbet for den uautoriserede betalingstransaktion. I overensstemmelse med artikel 64, stk. 1, er det betalingsinitieringstjenesteudbyderen, der inden for sit kompetenceområde bærer bevisbyrden for, at betalingstransaktionen var autentificeret, korrekt registreret og ikke ramt af tekniske svigt eller andre fejl i tilknytning til den betalingstjeneste, som han har ansvaret for.

3. Yderligere finansiel kompensation kan fastsættes i overensstemmelse med den lovgivning, der finder anvendelse på den aftale, der er indgået mellem betaleren og betalingstjenesteudbyderen, eller den aftale, der er indgået mellem betaleren og betalingsinitieringstjenesteudbyderen, hvor det er relevant.

Artikel 66

Betalerens ansvar for uautoriserede betalingstransaktioner

1. Uanset artikel 65 kan betaleren forpligtes til at dække tab i forbindelse med enhver uautoriseret betalingstransaktion op til højst 50 EUR, der skyldes brug af et tabt eller stjålet betalingsinstrument eller, hvis betaleren har undladt at beskytte de personaliserede sikkerhedsfeatures, uberettiget tilegnelse af et betalingsinstrument i overensstemmelse med artikel 61, stk. 2. Betaleren kan ikke drages til ansvar for uautoriserede betalingstransaktioner, hvis tabet er forårsaget af svigagtige handlinger, der er foretaget af en betalingstjenesteudbyders ansatte eller agenter, filialer eller enheder, hvortil der er outsourcet aktiviteter.
 - 1a. Betaleren skal dække alle tab som følge af uautoriserede betalingstransaktioner, hvis de skyldes en svigagtig handling eller manglende opfyldelse af en eller flere af de forpligtelser, der fremgår af artikel 61, med forsæt eller ved grov forsømmelse. I sådanne tilfælde finder maksimumsbeløbet i stk. 1 i denne artikel ikke anvendelse.
 - 1b. I de tilfælde, hvor betaleren ikke har optrådt svigagtigt eller med forsæt har undladt at opfylde de forpligtelser, der er anført i artikel 61, kan medlemsstaterne begrænse det i stk. 1a omhandlede ansvar under hensyntagen navnlig til de omstændigheder, under hvilke betalingsinstrumentet blev tabt, stjålet eller uberettiget tilegnet.
 - 1c. Såfremt betalerens betalingstjenesteudbyder ikke kræver stærk kundeautentifikation, bærer betaleren kun eventuelle økonomiske følger, hvis denne har handlet svigagtigt. Hvis betalingsmodtageren eller betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder ikke accepterer stærk kundeautentifikation, godtgør de det økonomiske tab, der er påført betalerens betalingstjenesteudbyder.

2. Betaleren skal ikke dække økonomiske følger af brug af et tabt, stjålet eller uberettiget tilegnet betalingsinstrument, efter at der er sket underretning i overensstemmelse med artikel 61, stk. 1, litra b), undtagen hvis denne har handlet svigagtigt. Hvis betalingstjenesteudbyderen ikke træffer egnede foranstaltninger til på alle tidspunkter at kunne modtage underretning om tabte, stjålne eller uberettiget tilegnede betalingsinstrumenter som anført i artikel 62, stk. 1, litra c), hæfter betaleren ikke for de økonomiske følger af brug af betalingsinstrumentet, undtagen hvis denne har handlet svigagtigt.

Artikel 66a

Betalingstransaktioner, hvor transaktionsbeløbet ikke er kendt på forhånd

1. Hvis en betalingstransaktion initieres af eller via betalingsmodtageren i forbindelse med en betalingstransaktion med kort, og det præcise beløb ikke er kendt, når betaleren giver samtykke til at gennemføre betalingstransaktionen, kan betalerens betalingstjenesteudbyder kun spærre midlerne på betalerens betalingskonto, hvis betaleren har givet samtykke til det præcise beløb, der skal spærres.
2. Betalerens betalingstjenesteudbyder frigiver de midler på betalerens betalingskonto, der er blevet spærret i medfør af stk. 1, uden unødigt forsinkelse efter modtagelsen af oplysningerne om det præcise betalingstransaktionsbeløb og senest umiddelbart efter modtagelsen af betalingsordren.

Artikel 67

Tilbagebetalinger af betalingstransaktioner initieret af eller via en betalingsmodtager

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betaler har ret til tilbagebetaling fra sin betalingstjenesteudbyder af en autoriseret betalingstransaktion, der er initieret af eller via en betalingsmodtager, og som allerede er gennemført, hvis følgende betingelser er opfyldt:
 - a) autorisationen angav ikke det præcise betalingstransaktionsbeløb, da autorisationen blev givet, og
 - b) betalingstransaktionsbeløbet var større end det beløb, betaleren med rimelighed kunne have forventet under hensyn til vedkommendes tidligere udgiftsmønster, betingelserne i rammeaftalen og andre relevante omstændigheder.

På betalingstjenesteudbyderens anmodning bærer betaleren bevisbyrden for, at sådanne betingelser er opfyldt.

Tilbagebetalingen skal udgøre det fulde beløb for den gennemførte betalingstransaktion. Dette indebærer også, at valørdatoen for kreditering af betalerens betalingskonto ikke ligger senere end den dato, hvor beløbet blev debiteret.

For så vidt angår direkte debiteringer kan betalerens betalingstjenesteudbyder i rammeaftalen aftale, at betaleren har ret til tilbagebetaling fra sin betalingstjenesteudbyder, selv om betingelserne for tilbagebetaling i første afsnit ikke er opfyldt.

2. Med henblik på stk. 1, litra b), første afsnit, kan betaleren imidlertid ikke henholde sig til valutakurshensyn, hvis den referencekurs, der er aftalt med betalingstjenesteudbyderen ifølge artikel 38, stk. 1, litra d), og artikel 45, stk. 3), litra b), er blevet anvendt.
3. Det kan i en rammeaftale mellem betaleren og betalingstjenesteudbyderen aftales, at betaleren ikke har ret til tilbagebetaling, hvis denne har meddelt sit samtykke til at gennemføre betalingstransaktionen direkte til betalingstjenesteudbyderen, og, hvor det er relevant, hvis oplysninger om den fremtidige betalingstransaktion mindst fire uger inden forfaldsdagen blev givet betaleren eller stillet til rådighed for denne på en aftalt måde af betalingstjenesteudbyderen eller af betalingsmodtageren.

Artikel 68

Anmodninger om tilbagebetalinger af betalingstransaktioner initieret af eller via en betalingsmodtager

1. Medlemsstaterne sikrer, at betaleren inden for en periode på otte uger efter den dato, hvor midlerne blev debiteret, kan anmode om tilbagebetaling i henhold til artikel 67 af en autoriseret betalingstransaktion initieret af eller via en betalingsmodtager.
2. Inden for en frist på ti arbejdsdage efter modtagelse af en anmodning om tilbagebetaling skal betalingstjenesteudbyderen enten tilbagebetale hele transaktionsbeløbet eller begrunde et afslag på tilbagebetaling med angivelse af, hvem betaleren kan henvende sig til i overensstemmelse med artikel 88-91, hvis denne ikke accepterer begrundelsen for afslaget.

Betalingstjenesteudbyderens ret til at afslå tilbagebetaling i henhold til første afsnit gælder ikke i det tilfælde, der er omhandlet i artikel 67, stk. 1, fjerde afsnit.

KAPITEL 3

Gennemførelse af betalingstransaktioner

AFDELING 1

BETALINGSORDRER OG OVERFØRTE BELØB

Artikel 69

Modtagelse af betalingsordrer

1. Medlemsstaterne sikrer, at modtagelsestidspunktet er det tidspunkt, hvor en betalingsordre modtages af betalerens betalingstjenesteudbyder. Hvis modtagelsestidspunktet ikke er en arbejdsdag for betalerens betalingstjenesteudbyder, anses betalingsordren for at være modtaget den følgende arbejdsdag. Betalingstjenesteudbyderen kan fastsætte et seneste tidspunkt (cut-off-tidspunkt), der ligger tæt på slutningen af en arbejdsdag, efter hvilket alle modtagne betalingsordrer anses for at være modtaget den følgende arbejdsdag.
2. Hvis den betalingstjenestebruger, der har initieret en betalingsordre, og betalingstjenesteudbyderen aftaler, at gennemførelsen af betalingsordren skal initieres på en bestemt dato eller efter et bestemt tidsrum eller på den dag, hvor betaleren har stillet midler til rådighed for betalingstjenesteudbyderen, anses modtagelsestidspunktet med henblik på artikel 74 for at være den aftalte dato. Hvis den aftalte dag ikke er en arbejdsdag for betalingstjenesteudbyderen, anses betalingsordren for at være modtaget den følgende arbejdsdag.

Artikel 70
Afvisning af betalingsordrer

1. Hvis en betalingstjenesteudbyder afviser at gennemføre en betalingsordre, skal betalingstjenestebrugeren underrettes om afvisningen og om muligt om grundene hertil samt proceduren for rettelse af eventuelle faktuelle fejl, der har ført til afvisningen, medmindre det er forbudt i henhold til anden relevant EU-lovgivning eller national lovgivning.

Betalingstjenesteudbyderen foretager underretningen eller stiller den til rådighed på en aftalt måde snarest muligt og under alle omstændigheder inden for de frister, der er anført i artikel 74.

Rammeaftalen kan indeholde en bestemmelse om, at betalingstjenesteudbyderen kan kræve betaling for denne underretning, hvis afvisningen er objektivt begrundet.

2. Hvis alle betingelserne i betalerens rammeaftale er opfyldt, må betalerens kontoførende betalingstjenesteudbyder ikke afvise at gennemføre en autoriseret betalingsordre, medmindre det er forbudt i henhold til anden relevant EU-lovgivning eller national lovgivning.
3. Med henblik på artikel 74 og 80 anses en betalingsordre, hvis gennemførelse er blevet afvist, for ikke at være modtaget.

Artikel 71
Betalingsordrers uigenkaldelighed

1. Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenestebrugeren ikke kan tilbagekalde en betalingsordre, når den er modtaget af betalerens betalingstjenesteudbyder, jf. dog denne artikel.
2. Hvis betalingstransaktionen initieres af en betalingsinitieringstjenesteudbyder eller af eller via betalingsmodtageren, kan betaleren ikke tilbagekalde betalingsordren efter at have meddelt sit samtykke til betalingsinitieringstjenesteudbyderen om at initiere betalingstransaktionen eller have afgivet sin betalingsordre eller meddelt sit samtykke til gennemførelse af betalingstransaktionen til betalingsmodtageren.

3. I tilfælde af direkte debitering, og uden at dette berører retten til tilbagebetaling, kan betaleren dog tilbagekalde en betalingsordre senest ved slutningen af arbejdsdagen før den aftalte dato for debitering af midlerne.
4. I det i artikel 69, stk. 2, omhandlede tilfælde kan betalingstjenestebrugeren tilbagekalde en betalingsordre senest ved slutningen af arbejdsdagen før den aftalte dato.
5. Efter udløbet af de i stk. 1-4 anførte tidsfrister kan betalingsordren kun tilbagekaldes, hvis og i det omfang det er aftalt mellem betalingstjenestebrugeren og de relevante betalingstjenesteudbydere. I det i stk. 2 og 3 omhandlede tilfælde kræves også betalingsmodtagerens samtykke. Hvis det er aftalt i rammeaftalen, kan den relevante betalingstjenesteudbyder kræve betaling for tilbagekaldelsen.

Artikel 72

Overførte og modtagne beløb

1. Medlemsstaterne stiller krav om, at betalerens betalingstjenesteudbyder(e), betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder(e) og betalingstjenesteudbydernes eventuelle mellemmand overfører det fulde betalingstransaktionsbeløb og afholder sig fra at fratrække gebyrer fra det overførte beløb.
2. Betalingsmodtageren og betalingstjenesteudbyderen kan dog aftale, at den relevante betalingstjenesteudbyder fratrækker sine gebyrer fra det overførte beløb, før det krediteres betalingsmodtageren. I så fald holdes det fulde betalingstransaktionsbeløb og gebyrerne adskilt i de oplysninger, der gives til betalingsmodtageren.
3. Hvis der fratrækkes andre gebyrer end dem, der er nævnt i stk. 2, fra det overførte beløb, skal betalerens betalingstjenesteudbyder sikre, at betalingsmodtageren modtager det fulde betalingstransaktionsbeløb, som betaleren har initieret. I tilfælde hvor betalingstransaktionen er initieret af eller via betalingsmodtageren, skal betalingstjenesteudbyderen sikre, at det fulde betalingstransaktionsbeløb modtages af betalingsmodtageren.

AFDELING 2

GENNEMFØRELSESTIDSPUNKT OG VALØRDATA

Artikel 73

Anvendelsesområde

1. Denne afdeling finder anvendelse på:
 - a) betalingstransaktioner i euro
 - b) nationale betalingstransaktioner i valutaen i medlemsstaten uden for euroområdet
 - c) betalingstransaktioner, der kun omfatter én valutaomregning mellem euro og valutaen i en medlemsstat uden for euroområdet, såfremt den nødvendige valutaomregning foretages i den pågældende medlemsstat uden for euroområdet, og i tilfælde af en grænseoverskridende betalingstransaktion, hvor den grænseoverskridende overførsel foretages i euro.
2. Denne afdeling finder anvendelse på andre betalingstransaktioner, medmindre andet er aftalt mellem betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen, jf. dog artikel 78, som ikke kan fraviges af parterne ved aftale. Når betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen aftaler en længere frist end dem, der er fastsat i artikel 74, for betalingstransaktioner inden for Unionen, må denne frist dog højst være fire arbejdsdage efter modtagelsestidspunktet i overensstemmelse med artikel 69.

Artikel 74

Betalingstransaktioner til en betalingskonto

1. Medlemsstaterne kræver, at betalerens betalingstjenesteudbyder sikrer, at betalingstransaktionsbeløbet efter modtagelsestidspunktet i henhold til artikel 69 senest ved afslutningen af den følgende arbejdsdag krediteres betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyders konto. Denne frist kan forlænges med endnu en arbejdsdag for papirbaserede betalingstransaktioner.
2. Medlemsstaterne kræver, at betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder påfører valørdato og stiller det pågældende betalingstransaktionsbeløb til rådighed på betalingsmodtagerens betalingskonto, efter at betalingstjenesteudbyderen har modtaget midlerne i overensstemmelse med artikel 78.
3. Medlemsstaterne kræver, at betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder overfører en betalingsordre initieret af eller via betalingsmodtageren til betalerens betalingstjenesteudbyder inden for den tidsfrist, der er aftalt mellem betalingsmodtageren og betalingstjenesteudbyderen, således at afregningen for så vidt angår direkte debiteringer kan gennemføres på den aftalte forfaldsdato.

Artikel 75

Situationer, hvor betalingsmodtageren ikke har en betalingskonto hos betalingstjenesteudbyderen

Hvis betalingsmodtageren ikke har en betalingskonto hos betalingstjenesteudbyderen, skal midlerne stilles til rådighed for betalingsmodtageren af den betalingstjenesteudbyder, der modtager midlerne for betalingsmodtageren, inden for den frist, der er fastsat i artikel 74.

Artikel 76

Kontantbeløb indbetalt på en betalingskonto

Hvis en forbruger indbetaler kontantbeløb på en betalingskonto hos den pågældende betalingstjenesteudbyder i den pågældende betalingskontos valuta, sikrer betalingstjenesteudbyderen, at beløbet stilles til rådighed med valørdato umiddelbart efter tidspunktet for modtagelsen af midlerne. Hvis betalingstjenestebrugeren ikke er en forbruger, stilles beløbet til rådighed med valørdato senest den efter modtagelsen af midlerne følgende arbejdsdag.

Artikel 77

Nationale betalingstransaktioner

For så vidt angår nationale betalingstransaktioner kan medlemsstaterne foreskrive kortere maksimale gennemførelsestider end de i denne afdeling fastsatte.

Artikel 78

Valørdato og adgang til midler

1. Medlemsstaterne sikrer, at valørdatoen for kreditering af betalingsmodtagerens betalingskonto ikke ligger senere end den arbejdsdag, hvor betalingstransaktionsbeløbet krediteres betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyders konto. Betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder sikrer, at betalingsmodtageren har adgang til betalingstransaktionsbeløbet, umiddelbart efter at beløbet er krediteret betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyders konto, når betalingsmodtagerens betalingskonto er i den modtagne valuta, herunder også betalinger inden for én betalingstjenesteudbyder.
2. Medlemsstaterne sikrer, at valørdatoen for debitering af betalerens betalingskonto ikke ligger tidligere end det tidspunkt, hvor betalingstransaktionsbeløbet debiteres denne betalingskonto.

AFDELING 3

ANSVAR

Artikel 79

Ukorrekte entydige identifikationskoder

1. Hvis en betalingsordre gennemføres i overensstemmelse med den entydige identifikationskode, betragtes betalingsordren som gennemført korrekt med hensyn til den betalingsmodtager, der er oplyst i den entydige identifikationskode.
2. Hvis den entydige identifikationskode, som betalingstjenestebrugeren har angivet, er ukorrekt, er betalingstjenesteudbyderen ikke ansvarlig i henhold til artikel 80 for manglende gennemførelse eller mangelfuld gennemførelse af betalingstransaktionen.
3. Betalerens betalingstjenesteudbyder skal imidlertid gøre en rimelig indsats for at inddrive de midler, der var involveret i betalingstransaktionen. Betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder er forpligtet til at samarbejde i denne forbindelse, herunder ved at meddele alle relevante oplysninger til betaleren.
4. Hvis det er aftalt i rammeaftalen, kan betalingstjenesteudbyderen kræve betaling af betalingstjenestebrugeren for inddrivelsen.
5. Hvis betalingstjenestebrugeren giver flere oplysninger end dem, der er anført i artikel 38, stk. 1, litra a), eller artikel 45, nr. 2), litra b), er betalingstjenesteudbyderen kun ansvarlig for gennemførelsen af betalingstransaktioner i overensstemmelse med den entydige identifikationskode, som betalingstjenestebrugeren har angivet.

Artikel 80

Betalingstjenesteudbyderens ansvar ved manglende, mangelfuld eller forsinket gennemførelse af betalingstransaktioner

1. Hvis en betalingsordre initieres direkte af betaleren, har betalingstjenesteudbyderen uanset artikel 63, artikel 79, stk. 2 og 3, og artikel 83 ansvaret over for betaleren for den korrekte gennemførelse af betalingstransaktionen, medmindre vedkommende kan bevise over for betaleren og, hvor det er relevant, for betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder, at betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder modtog betalingstransaktionsbeløbet i overensstemmelse med artikel 74, stk. 1. I så fald har betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder ansvaret over for betalingsmodtageren for den korrekte gennemførelse af betalingstransaktionen.

Betalerens betalingstjenesteudbyder skal uden unødigt forsinkelse godtgøre betaleren det manglende eller mangelfuldt betalte betalingstransaktionsbeløb og, hvor det er relevant, føre den debiterede betalingskonto tilbage til den situation, der ville have været gældende, hvis den mangelfulde betalingstransaktion ikke var blevet gennemført. Valørdatoen for kreditering af betalerens betalingskonto må ikke ligge senere end den dato, hvor beløbet blev debiteret.

- 1a. Hvis en betalingsordre initieres af betaleren via en betalingsinitieringstjenesteudbyder, tilbagebetaler den kontoførende betalingstjenesteudbyder med forbehold af artikel 63 og artikel 79, stk. 2 og 3, beløbet for den manglende eller mangelfulde betalingstransaktion til betaleren og fører, hvor det er relevant, den debiterede betalingskonto tilbage til den situation, som ville have været gældende, hvis den mangelfulde betalingstransaktion ikke var blevet gennemført.

Hvis betalingsinitieringstjenesteudbyderen er ansvarlig for den ukorrekte betalingstransaktion, skal han efter den kontoførende betalingstjenesteudbyders anmodning herom øjeblikkeligt holde denne skadesløs for ethvert tab eller beløb betalt som følge af tilbagebetalingen til betaleren. Betalingsinitieringstjenesteudbyderen bærer bevisbyrden for, at betalerens kontoførende betalingstjenesteudbyder modtog betalingsordren i overensstemmelse med artikel 69. Hvis betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder har ansvaret i henhold til stk. 1, skal vedkommende øjeblikkeligt stille betalingstransaktionsbeløbet til rådighed for betalingsmodtageren og, hvor det er relevant, kreditere betalingsmodtagerens betalingskonto det tilsvarende beløb. Beløbet må ikke have valørdato senere end den dato, hvor beløbet skulle have haft valørdato, hvis transaktionen var gennemført korrekt.

Ved en manglende eller mangelfuldt gennemført betalingstransaktion, hvor betalingsordren initieres af betaleren, skal betalingstjenesteudbyderen, uanset hvem der har ansvaret ifølge dette stykke, efter anmodning øjeblikkeligt forsøge at spore betalingstransaktionen og orientere betaleren om resultatet. Dette er vederlagsfrit for betaleren.

2. Hvis en betalingsordre initieres af eller via betalingsmodtageren, har betalingstjenesteudbyderen uanset artikel 63, artikel 79, stk. 2 og 3, og artikel 83 ansvaret over for betalingsmodtageren for den korrekte fremsendelse af betalingsordren til betalerens betalingstjenesteudbyder i overensstemmelse med artikel 74, stk. 3. Hvis betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder har ansvaret i henhold til dette afsnit, skal denne øjeblikkelig videresende den pågældende betalingsordre til betalerens betalingstjenesteudbyder. Ved forsinket fremsendelse af betalingsordren skal beløbet have valørdato på betalingsmodtagerens betalingskonto senest den dato, beløbet skulle have haft valørdato, hvis transaktionen var gennemført korrekt.

Derudover har betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder uanset artikel 63, artikel 79, stk. 2 og 3, og artikel 83 ansvaret over for betalingsmodtageren for at behandle betalingstransaktionen i overensstemmelse med sine forpligtelser i henhold til artikel 78. Hvis betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder har ansvaret i henhold til dette afsnit, skal vedkommende sikre, at betalingstransaktionsbeløbet er til rådighed for betalingsmodtageren, straks efter at beløbet er krediteret betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyders konto. Beløbet må ikke have valørdato på betalingsmodtagerens betalingskonto senere end den dato, hvor beløbet skulle have haft valørdato, hvis transaktionen var gennemført korrekt.

Ved en manglende eller mangelfuldt gennemført betalingstransaktion, som betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder ikke har ansvaret for i henhold til første og andet afsnit, har betalerens betalingstjenesteudbyder ansvaret over for betaleren. Hvis betalerens betalingstjenesteudbyder således har ansvaret, skal denne om nødvendigt og uden unødigt forsinkelse godtgøre betaleren det manglende eller mangelfuldt betalte betalingstransaktionsbeløb og føre den debiterede betalingskonto tilbage til den situation, der ville have været gældende, hvis den mangelfulde betalingstransaktion ikke var blevet gennemført. Valørdatoen for kreditering af betalerens betalingskonto må ikke ligge senere end den dato, hvor beløbet blev debiteret.

Betalerens betalingstjenesteudbyder er ikke underlagt en sådan forpligtelse, hvis betalerens betalingstjenesteudbyder kan bevise, at betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder har modtaget betalingstransaktionsbeløbet, uanset om udførelsen var forsinket. I så fald kan betaleren kræve, at betalingstjenesteudbyderen anmoder betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder om, at beløbet får valørdato på betalingsmodtagerens betalingskonto senest den dato, beløbet skulle have haft valørdato, hvis transaktionen var gennemført korrekt.

Ved en manglende eller mangelfuldt gennemført betalingstransaktion, hvor en betalingsordre er initieret af eller via betalingsmodtageren, skal betalingstjenesteudbyderen, uanset hvem der har ansvaret ifølge dette stykke, efter anmodning øjeblikkeligt forsøge at spore betalingstransaktionen og orientere betalingsmodtageren om resultatet. Dette er vederlagsfrit for betalingsmodtageren.

3. Endvidere har betalingstjenesteudbydere ansvaret over for deres respektive betalingstjenestebrugere for eventuelle gebyrer, som de har ansvaret for, og for renter, der opkræves af betalingstjenestebrugeren som følge af en manglende eller mangelfuld, herunder forsinket, gennemførelse af betalingstransaktionen.

Artikel 81

Yderligere økonomisk godtgørelse

Al økonomisk godtgørelse ud over den, der er foreskrevet i denne afdeling, kan fastsættes i henhold til den lovgivning, der finder anvendelse på aftalen mellem betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen.

Artikel 82

Regresret

1. Hvis en betalingstjenesteudbyders ansvar i henhold til artikel 65 og 80 kan tilskrives en anden betalingstjenesteudbyder eller en mellemmand, skal denne betalingstjenesteudbyder eller mellemmand holde den første betalingstjenesteudbyder skadesløs for ethvert tab eller beløb betalt i henhold til artikel 65 og 80. Dette omfatter godtgørelse, hvis en betalingstjenesteudbyder undlader at anvende stærk kundeautentifikation.
2. Yderligere økonomisk godtgørelse fastsættes i henhold til aftaler mellem betalingstjenesteudbydere og/eller mellemmand og den lovgivning, der finder anvendelse på aftalen mellem dem.

Artikel 83

Ansvarsfritagelse

Ansvar efter kapitel 2 og 3 finder ikke anvendelse i tilfælde af usædvanlige og uforudsigelige omstændigheder, som den, der påberåber sig dem, ikke har nogen indflydelse på, og som vedkommende ikke har mulighed for at afværge, også selv om vedkommende udviser den størst mulige påpasselighed, eller når en betalingstjenesteudbyder er bundet af andre retlige forpligtelser, der er omfattet af national lovgivning eller EU-lovgivning.

KAPITEL 4

BESKYTTELSE AF PERSONOPLYSNINGER

Artikel 84

Beskyttelse af personoplysninger

Medlemsstaterne tillader, at betalingssystemer og betalingstjenesteudbydere behandler personoplysninger, når det er nødvendigt af hensyn til forebyggelse, efterforskning og opdagelse af betalingssvig. Behandling af disse personoplysninger og enhver anden behandling af personoplysninger som følge af dette direktiv skal udføres i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF, de nationale bestemmelser til gennemførelse af direktiv 95/46/EF og forordning (EF) nr. 45/2001.

KAPITEL 5

DRIFTS- OG SIKKERHEDSRISICI OG AUTENTIFIKATION

Artikel 85

Styring af drifts- og sikkerhedsrisici

1. Betalingstjenesteudbydere fastsætter en ramme med passende afbødende foranstaltninger og kontrolmekanismer til styring af driftsrisici, herunder sikkerhedsrisici, i forbindelse med de betalingstjenester, de udbyder. Som en del af denne ramme definerer og opretholder betalingstjenesteudbydere effektive procedurer for håndtering af hændelser, herunder klassificering af større drifts- og sikkerhedshændelser.
2. Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenesteudbydere årligt eller med et interval, der fastsættes af den kompetente myndighed, giver den i henhold til dette direktiv kompetente myndighed en ajourført vurdering af de drifts- og sikkerhedsrisici, der er forbundet med de betalingstjenester, de udbyder, og oplysninger om, hvorvidt de iværksatte afbødende foranstaltninger og kontrolmekanismer, der skal imødegå disse risici, er tilstrækkelige.
3. EBA udarbejder i tæt samarbejde med ECB retningslinjer med hensyn til oprettelsen, gennemførelsen og overvågningen af sikkerhedsforanstaltningerne, herunder certificeringsprocesserne, når det er relevant.
4. EBA gennemgår i tæt samarbejde med ECB retningslinjerne løbende, dog mindst hvert andet år.
5. EBA fremmer samarbejdet inden for drifts- og sikkerhedsrisici i forbindelse med betalingstjenester mellem de i henhold til dette direktiv kompetente myndigheder, ECB og, hvor det er relevant, Den Europæiske Unions Agentur for Net- og Informationssikkerhed.

Artikel 86

Indberetning af hændelser

1. I tilfælde af større driftshændelser, herunder sikkerhedshændelser, underretter betalingstjenesteudbydere uden unødigt forsinkelse den i henhold til dette direktiv kompetente myndighed i hjemlandet. Hvis hændelsen påvirker betalingstjenestebrugernes økonomiske interesser, orienterer betalingstjenesteudbyderen uden unødigt forsinkelse sine betalingstjenestebrugere om hændelsen og de mulige foranstaltninger, som de kan træffe for at begrænse hændelsens negative følger.
2. Ved modtagelsen underretningen i stk. 1 fremsender de i henhold til dette direktiv kompetente myndigheder i hjemlandet uden unødigt forsinkelse de relevante oplysninger om hændelsen til EBA og ECB og underretter, efter at have vurderet hændelsens relevans for andre nationale myndigheder, disse herom. EBA og ECB vurderer hændelsens relevans for andre europæiske myndigheder og underretter dem herom. ECB underretter medlemmerne af Det Europæiske System af Centralbanker om spørgsmål, der er relevante for betalingssystemet.
3. Senest den [indsæt dato, der bør være den samme som den dato, der er fastsat i artikel 102, stk. 1] udsteder EBA i tæt samarbejde med ECB retningslinjer:
 - til betalingstjenesteudbydere om klassificeringen af større hændelser som omhandlet i stk. 1 og om indholdet og formatet af og procedurerne for underretningen om sådanne hændelser og
 - til de i henhold til dette direktiv kompetente myndigheder om kriterierne for, hvordan det vurderes, hvor relevant hændelsen er, og hvilke detaljer i hændelsesrapporterne der skal deles med andre nationale myndigheder.

4. EBA gennemgår i tæt samarbejde med ECB de i stk. 3 omhandlede retningslinjer løbende, dog mindst hvert andet år.
5. EBA tager i forbindelse med udstedelsen og gennemgangen af de i stk. 3 omhandlede retningslinjer højde for standarder og/eller specifikationer, som er udarbejdet og offentliggjort af Den Europæiske Unions Agentur for Net- og Informationssikkerhed for de sektorer, der udøver andre aktiviteter end udbud af betalingstjenester.

Artikel 87

Autentifikation

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betalingstjenesteudbyder anvender stærk kundeautentifikation, når betaleren:
 - a) tilgår sin betalingskonto online
 - b) initierer en elektronisk fjernbetalingstransaktion
 - c) udfører handlinger gennem en fjernkanal, der kan indebære en risiko for betalingssvig eller andre former for misbrug.
- 1a. For så vidt angår stk. 1, litra b), sikrer medlemsstaterne, at betalingstjenesteudbydere anvender stærk kundeautentifikation, som omfatter elementer, der dynamisk knytter transaktionen til et specifikt beløb og en specifik betalingsmodtager.
- 1b. For så vidt angår stk. 1 sikrer medlemsstaterne, at betalingstjenesteudbydere indfører specifikke sikkerhedskrav, der beskytter fortroligheden og integriteten af betalingstjenestebrugerens personaliserede sikkerhedsfeatures.

- 1c. Stk. 1a og 1b finder også anvendelse, når betalinger initieres via en betalingsinitieringstjenesteudbyder. Stk. 1a og 1b finder også anvendelse, når der anmodes om oplysningerne via en kontooplysningstjenesteudbyder.
- 1d. Medlemsstaterne sikrer, at den kontoførende betalingstjenesteudbyder giver den autoriserede betalingsinitieringstjenesteudbyder og den registrerede kontooplysningstjenesteudbyder tilladelse til at anvende de autentifikationsprocedurer, som den kontoførende betalingstjenesteudbyder stiller til rådighed for betalingstjenestebrugeren i overensstemmelse med stk. 1, og, såfremt den autoriserede betalingsinitieringstjenesteudbyder er involveret, tillige i overensstemmelse med stk. 1a.

Artikel 87a

Reguleringsmæssige tekniske standarder for autentifikation og kommunikation

1. EBA udarbejder i tæt samarbejde med ECB udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder til betalingstjenesteudbydere som fastsat i artikel 1, stk. 1, i overensstemmelse med artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 vedrørende:
- a) kravene til proceduren om stærk kundeautentifikation, jf. artikel 87, stk. 1 og 1a
 - b) undtagelserne fra anvendelsen af artikel 87, stk. 1, 1a og 1b, på grundlag af de i stk. 1b fastsatte kriterier
 - c) de krav, som tekniske sikkerhedsforanstaltninger skal overholde i overensstemmelse med artikel 87, stk. 1b, med henblik på at beskytte fortroligheden og integriteten af betalingstjenestebrugers personaliserede sikkerhedsfeatures, og
 - d) fælles og sikre krav til kommunikation med henblik på autentifikation, underretning og udveksling af oplysninger mellem kontoførende betalingstjenesteudbydere, betalingsinitieringstjenesteudbydere, kontooplysningstjenesteudbydere, betalere og betalingsmodtagere.

- 1a. Udkastene til reguleringsmæssige tekniske standarder udarbejdes af EBA efter følgende målsætninger:
- at sikre en passende grad af sikkerhed for betalingsbrugere ved at indføre effektive og risikobaserede krav
 - at sikre betalingsbrugernes midler og personoplysninger
 - at sikre fair konkurrence mellem betalingstjenesteudbydere
 - at sikre neutralitet over for forskellige forretningsmodeller
 - at gøre det muligt at udvikle brugervenlige og tilgængelige betalingsmidler.
- 1b. De i stk. 1, litra b), omhandlede undtagelser bygger på følgende kriterier:
- a) risikoniveauet i den tjeneste, der udbydes
 - b) transaktionens beløb og/eller tilbagevendende karakter
 - d) det betalingssystem, der anvendes til at gennemføre transaktionen.
2. EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest (indsæt dato) [... senest 12 måneder efter datoen for dette direktivs ikrafttræden].
- Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i stk. 1 omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder efter proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.
3. EBA gennemgår og ajourfører om nødvendigt de reguleringsmæssige tekniske standarder løbende.

KAPITEL 6

UDENRETSLIGE KLAGE- OG ERSTATNINGSPROCEDURER I FORBINDELSE MED TVISTBILÆGGELSE

AFDELING 1

KLAGEPROCEDURER

Artikel 88

Klager

1. Medlemsstaterne sikrer, at der indføres procedurer, som giver betalingstjenestebrugere og andre interesserede parter, herunder forbrugerorganisationer, mulighed for at indgive klager til de kompetente myndigheder i forbindelse med betalingstjenesteudbyderes påståede overtrædelser af dette direktiv.
2. Svaret fra den kompetente myndighed skal, hvor det er relevant, og uden at dette berører retten til at indbringe en klage for en domstol i overensstemmelse med nationale retsplejeregler, underrette klageren om eksistensen af de udenretslige klage- og erstatningsprocedurer, der er indført ved artikel 91.

Artikel 89

Kompetente myndigheder

1. Medlemsstaterne udpeger kompetente myndigheder, der skal sikre og overvåge, at dette direktiv reelt efterleves. Disse kompetente myndigheder træffer alle passende foranstaltninger for at sikre efterlevelsen. De må ikke være betalingstjenesteudbydere, med undtagelse af nationale centralbanker.
- 1a. De skal være enten:
 - a) kompetente myndigheder som omhandlet i artikel 4, nr. 2), i forordning (EU) nr. 1093/2010 eller
 - b) organer, der er anerkendt i den nationale ret eller af offentlige myndigheder, som udtrykkeligt har beføjelse hertil efter national ret.

- 1b. Hvis medlemsstaterne har gennemført bestemmelser i dette direktiv om rettigheder og forpligtelser mellem betalingstjenestebrugere og betalingstjenesteudbydere i civilretten ved at indføre et tilsvarende civilretligt krav, kan medlemsstaterne vælge at sikre reel efterlevelse af dette direktiv, ved at påse, at betalingstjenestebrugere og betalingstjenesteudbydere har adgang til retlig prøvelse ved de kompetente domstole med henblik på at gøre deres respektive krav gældende. Denne bestemmelse berører ikke udpegelsen af kompetente myndigheder i henhold til afsnit II.
2. De i stk. 1 omhandlede kompetente myndigheder skal have alle de beføjelser, der er nødvendige for, at de kan varetage deres opgaver. Er mere end én kompetent myndighed beføjet til at sikre og overvåge den reelle efterlevelse af dette direktiv, sikrer medlemsstaterne, at disse myndigheder indgår i et tæt samarbejde, så de kan udføre deres respektive opgaver effektivt.
- 2a. De kompetente myndigheder udøver deres beføjelser i henhold til national ret enten:
- a) direkte under deres egen myndighed eller under de retlige myndigheders tilsyn eller
 - b) ved at indbringe sagen for en domstol, der er kompetent til at træffe den nødvendige afgørelse, herunder i givet fald ved appel, såfremt der ikke gives medhold i begæringen om at træffe den nødvendige afgørelse.
3. I tilfælde af overtrædelse eller mistanke om overtrædelse af de nationale retsregler, som er vedtaget i medfør af afsnit III og IV, er de kompetente myndigheder, der er omhandlet i stk. 1, de kompetente myndigheder i betalingstjenesteudbyderens hjemland, bortset fra agenter og filialer, hvis virksomhed drives i henhold til etableringsretten, hvor de kompetente myndigheder er værtslandets kompetente myndigheder.
4. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen, hvilke kompetente myndigheder der er udpeget, jf. stk. 1, senest [... to år efter dette direktivs ikrafttræden]. De underretter Kommissionen om en eventuel kompetencefordeling mellem de pågældende myndigheder.

De underretter straks Kommissionen om senere ændringer med hensyn til udpegningen af disse myndigheder og deres respektive kompetencer.

AFDELING 2

UDENRETSLIGE ERSTATNINGSPROCEDURER OG SANKTIONER

Artikel 90

Intern tvistbilæggelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenesteudbyderne indfører tilstrækkelige og effektive procedurer til bilæggelse af forbrugerklager fra betalingstjenestebrugere vedrørende rettigheder og forpligtelser i medfør af afsnit III og IV. Disse procedurer skal være effektive i alle medlemsstater, hvor der udbydes betalingstjenester, og skal være tilgængelige på det officielle sprog i den medlemsstat, hvor betalingstjenesten udbydes.
2. Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenesteudbyderne gør deres yderste for på en måde, der aftales mellem betalingstjenesteudbyderen og betalingstjenestebrugeren, at besvare betalingstjenestebrugernes klager, idet alle spørgsmål behandles, inden for en passende tidsramme og senest inden for 15 arbejdsdage. Hvis der foreligger usædvanlige forhold, hvor svaret ikke kan afgives inden for 15 arbejdsdage på grund af omstændigheder, som betalingstjenesteudbyderen ikke har nogen indflydelse på, skal denne sende et foreløbigt svar, der tydeligt angiver årsagerne til den forsinkede besvarelse af klagen og angiver en frist for, hvornår forbrugerens modtager det endelige svar. Fristen må under ingen omstændigheder overstige yderligere 30 arbejdsdage.
3. Betalingstjenesteudbyderen skal oplyse betalingstjenestebrugeren om de enheder for udenretslig erstatning, der har kompetence til at behandle tvister vedrørende rettigheder og forpligtelser i medfør af afsnit III og IV.
4. Oplysningerne i stk. 3 skal være permanent tilgængelige på en nem, direkte og fremtrædende måde på betalingstjenesteudbyderens websted, hvis et sådant findes, i de generelle vilkår og betingelser for aftalen mellem betalingstjenesteudbyderen og betalingstjenestebrugeren. Det skal angives, hvor yderligere oplysninger om den pågældende enhed for udenretslig erstatning og betingelserne for brug af den er tilgængelige.

Artikel 91

Udenretslig erstatning

1. Medlemsstaterne sikrer, at der i henhold til den relevante nationale lovgivning og EU-lovgivningen i overensstemmelse med direktiv 2013/11/EU oprettes tilstrækkelige og effektive udenretslige klage- og erstatningsprocedurer til bilæggelse af tvister mellem betalingstjenestebrugere og betalingstjenesteudbydere vedrørende rettigheder og forpligtelser i medfør af afsnit III og IV i dette direktiv, og kan med henblik herpå eventuelt gøre brug af eksisterende organer. Medlemsstaterne sikrer, at sådanne procedurer finder anvendelse på betalingstjenesteudbydere, og at de også dækker udpegede repræsentanter.
2. Medlemsstaterne pålægger de i stk. 1 omhandlede enheder at samarbejde med henblik på bilæggelse af grænseoverskridende tvister vedrørende rettigheder og forpligtelser i medfør af afsnit III og IV.

Artikel 92

Sanktioner

1. Medlemsstaterne fastsætter regler for, hvilke sanktioner der skal anvendes ved overtrædelse af den nationale lovgivning, der gennemfører dette direktiv, og træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de iværksættes. Disse sanktioner skal være effektive og forholdsmæssige og have en afskrækkende virkning.
2. Medlemsstaterne fastsætter, at den kompetente myndighed kan offentliggøre, hvilke administrative sanktioner der vil blive pålagt for overtrædelse af foranstaltninger vedtaget i forbindelse med gennemførelsen af dette direktiv, medmindre en sådan meddelelse er til alvorlig fare for finansmarkederne eller vil forvolde de involverede parter uforholdsmæssig stor skade.

AFSNIT V

DELEGEREDE RETSAKTER

Artikel 93

Delegerede retsakter

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 94 vedrørende:

- a) tilpasning af henvisningen til henstilling 2003/361/EF i artikel 4, nr. 29), hvis henstillingen ændres
- b) opdatering af de beløb, der er anført i artikel 27, stk. 1, og artikel 66, stk. 1, for at tage højde for inflation.

Artikel 94

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 93, tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra den [indsæt dato – datoen for den lovgivningsmæssige retsakts ikrafttræden].
3. Den i artikel 93 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i Den Europæiske Unions Tidende eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 93 træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet eller Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

AFSNIT VI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 95

Fuld harmonisering

1. Uden at det berører artikel 2, stk. 1, litra d), artikel 2, stk. 2, artikel 7, stk. 3, artikel 27, artikel 31, stk. 2, artikel 35, stk. 2, artikel 48, stk. 6, artikel 50, stk. 3, artikel 51, stk. 3, artikel 54, stk. 2 og 3, artikel 55, stk. 3, artikel 56, stk. 2 og 3, artikel 66, stk. 1, litra b), og artikel 77, i den udstrækning dette direktiv indeholder harmoniserede bestemmelser, må medlemsstaterne ikke bevare eller indføre andre bestemmelser end dem, der fremgår af dette direktiv.
2. Hvis en medlemsstat anvender en af mulighederne i stk. 1, underretter den Kommissionen herom og om eventuelle efterfølgende ændringer. Kommissionen offentliggør oplysningerne på et websted eller på en anden let tilgængelig måde.
3. Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenesteudbydere ikke til skade for betalingstjenestebrugerne fraviger de bestemmelser i national lovgivning, der gennemfører eller svarer til bestemmelserne i dette direktiv, medmindre det udtrykkeligt er foreskrevet i disse.

Betalingstjenesteudbydere kan imidlertid tilbyde betalingstjenestebrugere gunstigere vilkår.

Artikel 96

Revisionsklausul

Kommissionen forelægger senest fem år efter dette direktivs ikrafttræden en rapport for Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske og Økonomiske Sociale Udvalg og Den Europæiske Centralbank om anvendelsen og konsekvenserne af dette direktiv, navnlig om hensigtsmæssigheden og konsekvenserne af bestemmelserne om gebyrer som fastsat ved artikel 55, stk. 3 og 4.

Artikel 97
Overgangsbestemmelse

1. Medlemsstaterne tillader, at betalingsinstitutter, der inden den [EUT: Indsæt venligst endelig gennemførelsesdato] har påbegyndt virksomhed i overensstemmelse med gældende national lovgivning til gennemførelse af direktiv 2007/64/EF, kan fortsætte denne virksomhed i overensstemmelse med de krav, der er fastsat i direktiv 2007/64/EF, uden at de skal søge om tilladelse efter artikel 5 i dette direktiv eller overholde de andre bestemmelser, der er fastsat eller nævnt i afsnit II i dette direktiv, indtil den [EUT: Indsæt venligst endelig gennemførelsesdato + 6 måneder].

Medlemsstaterne kræver, at disse betalingsinstitutter fremsender alle relevante oplysninger til de kompetente myndigheder, således at disse senest den [EUT: Indsæt venligst endelig gennemførelsesdato + 6 måneder] kan vurdere, om de pågældende betalingsinstitutter overholder kravene i afsnit II, og, hvis det ikke er tilfældet, hvilke foranstaltninger der skal træffes for at sikre, at kravene overholdes, eller om tilladelsen skal inddrages.

Betalingsinstitutter, der ved en kontrol udført af de kompetente myndigheder viser sig at overholde bestemmelserne i afsnit II, meddeles tilladelse og optages i hjemlandets register og i EBA's register som fastsat i artikel 13 og 14. Hvis disse betalingsinstitutter ikke overholder kravene i afsnit II senest den [EUT: Indsæt venligst endelig gennemførelsesdato + 6 måneder], skal de i overensstemmelse med artikel 30 forbydes at udbyde betalingstjenester.

2. Medlemsstaterne kan bestemme, at betalingsinstitutter som omhandlet i stk. 1, første afsnit, automatisk skal meddeles tilladelse og optages i deres hjemlands register og i EBA's register som fastsat i artikel 13 og 14, hvis de kompetente myndigheder allerede har dokumentation for, at kravene i artikel 5 og 10 er opfyldt. De kompetente myndigheder underretter de berørte betalingsinstitutter, inden der meddeles tilladelse.
3. Medlemsstaterne tillader, at fysiske og juridiske personer, der inden den [EUT: Indsæt venligst endelig gennemførelsesdato] har udført betalingstjenestevirksomhed som defineret i dette direktiv, og som er undtaget i henhold til artikel 26 i direktiv 2007/64/EF, kan fortsætte denne virksomhed i den pågældende medlemsstat i overensstemmelse med direktiv 2007/64/EF indtil den [EUT: Indsæt venligst endelig gennemførelsesdato + 12 måneder], uden at de skal søge om tilladelse efter artikel 5 eller en undtagelse efter artikel 27 i dette direktiv eller overholde de andre bestemmelser, der er fastsat eller nævnt i afsnit II. Personer, der ikke har fået tilladelse eller ikke er undtaget inden for dette tidsrum i henhold til dette direktiv, forbydes at udbyde betalingstjenester i overensstemmelse med artikel 30.
4. Medlemsstaterne kan bestemme, at undtagne institutter som omhandlet i stk. 3 automatisk betragtes som undtagne og optages i hjemlandets nationale register og i EBA's register som fastsat i artikel 13 og 14, hvis de kompetente myndigheder allerede har dokumentation for, at kravene i artikel 27 er opfyldt. De kompetente myndigheder underretter de berørte betalingsinstitutter.
5. Uanset stk. 1 er juridiske personer, som er meddelt tilladelse til at udbyde betalingstjenester som anført i punkt 7 i bilaget til direktiv 2007/64/EF, automatisk omfattet af overgangsbestemmelser i den pågældende tilladelse til at udbyde disse betalingstjenester, der anses som betalingstjenester som anført i punkt 3 i bilaget til dette direktiv, såfremt de kompetente myndigheder senest den [EUT: Indsæt venligst endelig gennemførelsesdato + 24 måneder] har dokumentation for, at kravene i artikel 6, litra a), og artikel 8 er opfyldt.

Artikel 98
Ændring af direktiv 2002/65/EF

Artikel 4, stk. 5, i direktiv 2002/65/EF affattes således:

"5. Når Europa-Parlamentets og Rådets direktiv [EUT: Indsæt venligst dette direktivs nummer]* også finder anvendelse, erstattes bestemmelserne om oplysninger i artikel 3, stk. 1, i dette direktiv med undtagelse af nr. 2), litra c)-g), nr. 3), litra a), d), og e), og nr. 4), litra b), med artikel 37, 38, 44 og 45 i førstnævnte direktiv."

* Europa-Parlamentets og Rådets direktiv [indsæt fuld titel på retsaksen](EUT L..).

Artikel 99
Ændring af direktiv 2013/36/EU

I bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU³¹ affattes punkt 4 således:

"4. Betalings tjenester som defineret i artikel 4, nr. 3), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/XX/EU* [EUT: Indsæt venligst titel og nummer på dette direktiv, når det er vedtaget]"

*Europa-Parlamentets og Rådets direktiv ... af ...

³¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).

Artikel 100

Ændringer af direktiv 2009/110/EF

1. Artikel 1, stk. 5, i direktiv 2009/110/EF affattes således:

"Direktivet finder ikke anvendelse på en pengeværdi, der anvendes til at foretage betalingstransaktioner, som er undtaget i overensstemmelse med artikel 3, litra l), la) og lb), i direktiv [PSD2]."

1a. Artikel 3, stk. 1, i direktiv 2009/110/EF affattes således:

"Uden at det berører dette direktiv finder artikel 5, artikel 10-16, artikel 18, stk. 5, 6 og 7, og artikel 19-26c i direktiv [PSD2] tilsvarende anvendelse på e-pengeinstitutter."

2. Artikel 3, stk. 4, i direktiv 2009/110/EF affattes således:

"4. Medlemsstaterne tillader, at e-pengeinstitutter distribuerer og indløser elektroniske penge via fysiske eller juridiske personer, der handler på deres vegne. Ønsker e-pengeinstituttet at distribuere elektroniske penge i en anden medlemsstat via en sådan fysisk eller juridisk person, finder artikel 18, stk. 5 og 6, og artikel 25a-26c i direktiv [PSD2] tilsvarende anvendelse."

3. Artikel 3, stk. 5, i direktiv 2009/110/EF affattes således:

"5. Uagtet stk. 4 udsteder e-pengeinstitutter ikke elektroniske penge via agenter. E-pengeinstitutter kan kun udbyde betalingstjenester omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra a), via agenter, såfremt betingelserne i artikel 18 i direktiv [PSD2] er opfyldt."

4. I artikel 18 i direktiv 2009/110/EF tilføjes følgende som stk. 4:

"4. Medlemsstaterne tillader, at e-pengeinstitutter, der før vedtagelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv [EUT: Indsæt Venligst nummeret på dette direktiv]* har optaget deres virksomhed i henhold til dette direktiv og direktiv 2007/64/EF i den medlemsstat, hvor de har hjemsted, fortsætter denne virksomhed i den medlemsstat eller i enhver anden medlemsstat, uden at de skal søge om tilladelse efter dette direktivs artikel 3 eller uden krav om overholdelse af de øvrige bestemmelser, der er fastlagt eller omhandlet i afsnit II i dette direktiv [EUT: Indsæt venligst endelig gennemførelsesdato + 6 måneder].

Medlemsstaterne kræver, at de i første afsnit omhandlede juridiske personer fremsender alle relevante oplysninger til de kompetente myndigheder, således at disse senest den [EUT: Indsæt venligst endelig gennemførelsesdato + 6 måneder] kan vurdere, om de pågældende juridiske personer overholder kravene i afsnit II i dette direktiv, og, hvis det ikke er tilfældet, hvilke foranstaltninger der skal træffes for at sikre, at kravene overholdes, eller om tilladelsen skal inddrages.

De i første afsnit omhandlede juridiske personer, der ved en kontrol udført af de kompetente myndigheder viser sig at overholde bestemmelserne i afsnit II i dette direktiv, meddeles tilladelse og optages i registret. Juridiske personer, der ikke overholder kravene i afsnit II i dette direktiv senest den [EUT: Indsæt venligst endelig gennemførelsesdato + 6 måneder], forbydes at udstede elektroniske penge."

* Europa-Parlamentets og Rådets direktiv ... af ... [indsæt fuld titel på retsakten](EUT L..).

**

Artikel 100a
Ændringer af forordning (EU) nr. 1093/2010

1. Artikel 1, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1093/2010 affattes således:

"2. Myndigheden handler inden for de beføjelser, som den får tildelt med nærværende forordning og inden for rammerne af direktiv 94/19/EF, direktiv 2002/87/EF, forordning (EF) nr. 1781/2006, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber (*), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber (**), direktiv [PSD2] [EUT: Indsæt Venligst nummeret på direktivet, når dette er vedtaget], direktiv 2009/110/EF, og i det omfang disse retsakter finder anvendelse på kredit- og finansieringsinstitutter og de kompetente myndigheder, der fører tilsyn med dem, de relevante dele af direktiv 2002/65/EF og direktiv 2005/60/EF, herunder alle direktiver, forordninger og afgørelser, der er baseret på disse retsakter, eventuelle yderligere retligt bindende EU-retsakter, hvorved myndigheden bliver pålagt opgaver. Myndigheden handler også i overensstemmelse med Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 (***)."
2. Artikel 4, nr. 1, affattes således:

" »finansielle institutioner«: »kreditinstitutter« som defineret i artikel 4, nr. 1, i direktiv 2006/48/EF, »investeringsselskaber« som defineret i artikel 3, stk. 1, litra b), i direktiv 2006/49/EF, »finansielle konglomerater« som defineret i artikel 2, nr. 14, i direktiv 2002/87/EF, betalingstjenesteudbydere som defineret i artikel 4, nr. 9, i direktiv [PSD2] [EUT: Indsæt Venligst nummeret på direktivet, når dette er vedtaget] og e-pengeinstitutter som defineret i artikel 2, nr. 1, i direktiv 2009/110/EF, idet begrebet dog i forbindelse med direktiv 2005/60/EF forstås som kreditinstitutter og finansieringsinstitutter som defineret i artikel 3, nr. 1 og 2, i det pågældende direktiv."

Artikel 101
Ophævelse

Direktiv 2007/64/EF ophæves med virkning fra den [EUT: Indsæt venligst datoen – dagen efter den dato, som er fastsat i artikel 102, stk. 2, første afsnit].

Henvisninger til det ophævede direktiv gælder som henvisninger til nærværende direktiv og læses efter sammenligningstabellen i bilag II.

Artikel 102

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den ⁺ [two years after the entry into force of this Directive] de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme dette direktiv. De underretter straks Kommissionen herom.
2. De gennemfører disse bestemmelser fra den ⁺⁺ [to år efter dette direktivs ikrafttræden].

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.
3. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.
4. Uanset stk. 2 skal medlemsstaterne sikre, at de i artikel 87, stk. 1, 1a, 1b og 1d, nævnte sikkerhedsforanstaltninger anvendes senest 18 måneder efter ikrafttrædelsesdatoen for de reguleringsmæssige tekniske standarder, jf. artikel 87a.
5. Medlemsstaterne meddeler tilladelse til eller registrerer nye betalingstjenesteudbydere, som udbyder de i punkt 7 og 8 i bilag I anførte tjenester fra ikrafttrædelsesdatoen for de reguleringsmæssige tekniske standarder, jf. artikel 87a, i overensstemmelse med stk. 4.
6. Medlemsstaterne sikrer, at de enkelte kontoførende betalingstjenesteudbydere, indtil de overholder de i stk. 4 omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder, ikke misbruger deres manglende overholdelse til at spærre eller hindre brugen af betalingsinitierings- og kontooplysningstjenester for de konti, som de fører.

⁺ EUT: Indsæt datoen: to år efter dette direktivs ikrafttræden.

⁺⁺ EUT: Indsæt datoen: to år efter dette direktivs ikrafttræden.

Artikel 103

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 104

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den [...].

På Europa-Parlamentets vegne
Formand

På Rådets vegne
Formand

BILAG I
BETALINGSTJENESTER (ARTIKEL 4, NR. 3)

1. Tjenester, der muliggør, at kontantbeløb placeres på en betalingskonto, samt alle transaktioner, der er nødvendige for drift af en betalingskonto.
2. Tjenester, der muliggør kontanthævninger fra en betalingskonto, samt alle transaktioner, der er nødvendige for drift af en betalingskonto.
3. Gennemførelse af betalingstransaktioner, herunder overførsler af midler til en betalingskonto hos brugerens betalingstjenesteudbyder eller hos en anden betalingstjenesteudbyder:
 - a) gennemførelse af direkte debiteringer, herunder direkte engangsdebiteringer
 - b) gennemførelse af betalingstransaktioner via et betalingskort eller lignende
 - c) gennemførelse af kreditoverførsler, herunder stående ordrer.
4. Gennemførelse af betalingstransaktioner, når midlerne er dækket af en betalingstjenestebrugers kreditlinje:
 - a) gennemførelse af direkte debiteringer, herunder direkte engangsdebiteringer
 - b) gennemførelse af betalingstransaktioner via et betalingskort eller lignende
 - c) gennemførelse af kreditoverførsler, herunder stående ordrer.
5. Udstedelse af betalingsinstrumenter og/eller indløsning af betalingstransaktioner.
6. Pengeoverførselsvirksomhed.
7. Betalingsinitieringstjenester.
8. Kontooplysningstjenester.

BILAG II

SAMMENLIGNINGSTABEL

Dette direktiv	Direktiv 2007/64/EF	
Artikel 1, stk. 1	Artikel 1, stk. 1	
Artikel 1, stk. 2	Artikel 1, stk. 2	
Artikel 2, stk. 1	Artikel 2, stk. 1	
Artikel 2, stk. 2	Artikel 2, stk. 2	
Artikel 2, stk. 3	Artikel 2, stk. 3	
Artikel 3, litra o) udgår	Artikel 3	
Artikel 4 Definitioner tilføjet	Artikel 4	
Artikel 5 - Regler om ansøgninger om tilladelse tilføjet	Artikel 5	
Artikel 6	Artikel 6	
Artikel 7, stk. 1	Artikel 7, stk. 1	
Artikel 7, stk. 2	Artikel 7, stk. 2	
Artikel 7, stk. 3	Artikel 7, stk. 3	
Artikel 8, stk. 1	Artikel 8, stk. 1	
Artikel 8, stk. 2	Artikel 8, stk. 2	
Artikel 8, stk. 3	Artikel 8, stk. 3	
Artikel 9, stk. 1	Artikel 9, stk. 1	
Artikel 9, stk. 2 Artikel 9, stk. 3 og 4, udgår	Artikel 9, stk. 2	
Artikel 10, stk. 1	Artikel 10, stk. 1	
Artikel 10, stk. 2	Artikel 10, stk. 2	
Artikel 10, stk. 3	Artikel 10, stk. 3	
Artikel 10, stk. 4	Artikel 10, stk. 4	
Artikel 10, stk. 5	Artikel 10, stk. 5	
Artikel 10, stk. 6	Artikel 10, stk. 6	
Artikel 10, stk. 7	Artikel 10, stk. 7	
Artikel 10, stk. 8	Artikel 10, stk. 8	
Artikel 10, stk. 9	Artikel 10, stk. 9	
Artikel 11	Artikel 11	
Artikel 12, stk. 1	Artikel 12, stk. 1	
Artikel 12, stk. 2	Artikel 12, stk. 2	
Artikel 12, stk. 3	Artikel 12, stk. 3	
Artikel 13	Artikel 13	
Artikel 14, stk. 1		
Artikel 14, stk. 2		
Artikel 14, stk. 3		
Artikel 14, stk. 4		
Artikel 15	Artikel 14	

Artikel 16, stk. 1	Artikel 15, stk. 1	
Artikel 16, stk. 2	Artikel 15, stk. 2	
Artikel 16, stk. 3	Artikel 15, stk. 3	
Artikel 16, stk. 4	Artikel 15, stk. 4	
Artikel 17, stk. 1	Artikel 16, stk. 1	
Artikel 17, stk. 2	Artikel 16, stk. 2	
Artikel 17, stk. 3		
Artikel 17, stk. 4	Artikel 16, stk. 3	
Artikel 17, stk. 5	Artikel 16, stk. 4	
Artikel 17, stk. 6	Artikel 16, stk. 5	
Artikel 18, stk. 1	Artikel 17, stk. 1	
Artikel 18, stk. 2	Artikel 17, stk. 2	
Artikel 18, stk. 3	Artikel 17, stk. 3	
Artikel 18, stk. 4	Artikel 17, stk. 4	
Artikel 18, stk. 5	Artikel 17, stk. 5	
Artikel 18, stk. 6	Artikel 17, stk. 6	
Artikel 18, stk. 7	Artikel 17, stk. 7	
Artikel 18, stk. 8	Artikel 17, stk. 8	
Artikel 18, stk. 9		
Artikel 19, stk. 1	Artikel 18, stk. 1	
Artikel 19, stk. 2	Artikel 18, stk. 2	
Artikel 20	Artikel 19	
Artikel 21, stk. 1	Artikel 20, stk. 1	
Artikel 21, stk. 2	Artikel 20, stk. 2	
Artikel 21, stk. 3	Artikel 20, stk. 3	
Artikel 21, stk. 4	Artikel 20, stk. 4	
Artikel 21, stk. 5	Artikel 20, stk. 5	
Artikel 22, stk. 1	Artikel 21, stk. 1	
Artikel 22, stk. 2	Artikel 21, stk. 2	
Artikel 22, stk. 3	Artikel 21, stk. 3	
Artikel 23, stk. 1	Artikel 22, stk. 1	
Artikel 23, stk. 2	Artikel 22, stk. 2	
Artikel 23, stk. 3	Artikel 22, stk. 3	
Artikel 24, stk. 1	Artikel 23, stk. 1	
Artikel 24, stk. 2	Artikel 23, stk. 2	
Artikel 25, stk. 1	Artikel 24, stk. 1	
Artikel 25, stk. 2 – litra d) udgår	Artikel 24, stk. 2	

Artikel 26, stk. 1	Artikel 25, stk. 1	
Artikel 26, stk. 2	Artikel 25, stk. 2	
Artikel 26, stk. 3	Artikel 25, stk. 3	
Artikel 26, stk. 4	Artikel 25, stk. 4	
Artikel 26, stk. 5	Artikel 25, stk. 5	
Artikel 26, stk. 6		
Artikel 26, stk. 7		
Artikel 26, stk. 8		
Artikel 26, stk. 9		
Artikel 27, stk. 1	Artikel 26, stk. 1	
Artikel 27, stk. 2	Artikel 26, stk. 2	
Artikel 27, stk. 3	Artikel 26, stk. 3	
Artikel 27, stk. 4	Artikel 26, stk. 4	
Artikel 27, stk. 5	Artikel 26, stk. 5	
Artikel 27, stk. 6	Artikel 26, stk. 6	
Artikel 28	Artikel 27	
Artikel 29, stk. 1	Artikel 28, stk. 1	
Artikel 29, stk. 2 – litra c) udgår	Artikel 28, stk. 2	
Artikel 30, stk. 1	Artikel 29	
Artikel 30, stk. 2		
Artikel 31, stk. 1	Artikel 30, stk. 1	
Artikel 31, stk. 2	Artikel 30, stk. 2	
Artikel 31, stk. 3	Artikel 30, stk. 3	
Artikel 32	Artikel 31	
Artikel 33, stk. 1	Artikel 32, stk. 1	
Artikel 33, stk. 2	Artikel 32, stk. 2	
Artikel 33, stk. 3	Artikel 32, stk. 3	
Artikel 34	Artikel 33	
Artikel 35, stk. 1	Artikel 34, stk. 1	
Artikel 35, stk. 2	Artikel 34, stk. 2	
Artikel 36, stk. 1	Artikel 35, stk. 1	
Artikel 36, stk. 2	Artikel 35, stk. 2	
Artikel 37, stk. 1	Artikel 36, stk. 1	
Artikel 37, stk. 2	Artikel 36, stk. 2	
Artikel 37, stk. 3	Artikel 36, stk. 3	
Artikel 38, stk. 1	Artikel 37, stk. 1	
Artikel 38, stk. 2		

Artikel 38, stk. 3	Artikel 37, stk. 2	
Artikel 39		
Artikel 40		
Artikel 41	Artikel 38	
Artikel 42	Artikel 39	
Artikel 43	Artikel 40	
Artikel 44, stk. 1	Artikel 41, stk. 1	
Artikel 44, stk. 2	Artikel 41, stk. 2	
Artikel 44, stk. 3	Artikel 41, stk. 3	
Artikel 45, stk. 1	Artikel 42, stk. 1	
Artikel 45, stk. 2	Artikel 42, stk. 2	
Artikel 45, stk. 3	Artikel 42, stk. 3	
Artikel 45, stk. 4	Artikel 42, stk. 4	
Artikel 45, stk. 5	Artikel 42, stk. 5	
Artikel 45, stk. 6	Artikel 42, stk. 6	
Artikel 45, stk. 7	Artikel 42, stk. 7	
Artikel 46	Artikel 43	
Artikel 47, stk. 1	Artikel 44, stk. 1	
Artikel 47, stk. 2	Artikel 44, stk. 2	
Artikel 47, stk. 3	Artikel 44, stk. 3	
Artikel 48, stk. 1	Artikel 45, stk. 1	
Artikel 48, stk. 2	Artikel 45, stk. 2	
Artikel 48, stk. 3	Artikel 45, stk. 3	
Artikel 48, stk. 4	Artikel 45, stk. 4	
Artikel 48, stk. 5	Artikel 45, stk. 5	
Artikel 48, stk. 6	Artikel 45, stk. 6	
Artikel 49	Artikel 46	
Artikel 50, stk. 1	Artikel 47, stk. 1	
Artikel 50, stk. 2	Artikel 47, stk. 2	
Artikel 50, stk. 3	Artikel 47, stk. 3	
Artikel 51, stk. 1	Artikel 48, stk. 1	
Artikel 51, stk. 2	Artikel 48, stk. 2	
Artikel 51, stk. 3	Artikel 48, stk. 3	
Artikel 52, stk. 1	Artikel 49, stk. 1	
Artikel 52, stk. 2	Artikel 49, stk. 2	
Artikel 53, stk. 1	Artikel 50, stk. 1	
Artikel 53, stk. 2	Artikel 50, stk. 2	

Artikel 54, stk. 1	Artikel 51, stk. 1	
Artikel 54, stk. 2	Artikel 51, stk. 2	
Artikel 54, stk. 3	Artikel 51, stk. 3	
Artikel 54, stk. 4	Artikel 51, stk. 4	
Artikel 55, stk. 1	Artikel 52, stk. 1	
Artikel 55, stk. 2	Artikel 52, stk. 2	
Artikel 55, stk. 3	Artikel 52, stk. 3	
Artikel 55, stk. 4		
Artikel 56, stk. 1	Artikel 53, stk. 1	
Artikel 56, stk. 2	Artikel 53, stk. 2	
Artikel 56, stk. 3	Artikel 53, stk. 3	
Artikel 57, stk. 1	Artikel 54, stk. 1	
Artikel 57, stk. 2	Artikel 54, stk. 2	
Artikel 57, stk. 3	Artikel 54, stk. 3	
Artikel 57, stk. 4	Artikel 54, stk. 4	
Artikel 58, stk. 1		
Artikel 58, stk. 2		
Artikel 58, stk. 3		
Artikel 58, stk. 4		
Artikel 59, stk. 1		
Artikel 59, stk. 2		
Artikel 59, stk. 3		
Artikel 60, stk. 1	Artikel 55, stk. 1	
Artikel 60, stk. 2	Artikel 55, stk. 2	
Artikel 60, stk. 3	Artikel 55, stk. 3	
Artikel 60, stk. 4	Artikel 55, stk. 4	
Artikel 61, stk. 1	Artikel 56, stk. 1	
Artikel 61, stk. 2	Artikel 56, stk. 2	
Artikel 62, stk. 1	Artikel 57, stk. 1	
Artikel 62, stk. 2	Artikel 57, stk. 2	
Artikel 63, stk. 1	Artikel 58	
Artikel 63, stk. 2		
Artikel 64, stk. 1	Artikel 59, stk. 1	
Artikel 64, stk. 2	Artikel 59, stk. 2	
Artikel 65, stk. 1	Artikel 60, stk. 1	
Artikel 65, stk. 2		
Artikel 65, stk. 3	Artikel 60, stk. 2	

Artikel 66, stk. 1	Artikel 61, stk. 1 og 2	
Artikel 66, stk. 2	Artikel 61, stk. 4 og 5	
Artikel 67, stk. 1	Artikel 62, stk. 1	
Artikel 67, stk. 2	Artikel 62, stk. 2	
Artikel 67, stk. 3	Artikel 62, stk. 3	
Artikel 68, stk. 1	Artikel 63, stk. 1	
Artikel 68, stk. 2	Artikel 63, stk. 2	
Artikel 69, stk. 1	Artikel 64, stk. 1	
Artikel 69, stk. 2	Artikel 64, stk. 2	
Artikel 70, stk. 1	Artikel 65, stk. 1	
Artikel 70, stk. 2	Artikel 65, stk. 2	
Artikel 70, stk. 3	Artikel 65, stk. 3	
Artikel 71, stk. 1	Artikel 66, stk. 1	
Artikel 71, stk. 2	Artikel 66, stk. 2	
Artikel 71, stk. 3	Artikel 66, stk. 3	
Artikel 71, stk. 4	Artikel 66, stk. 4	
Artikel 71, stk. 5	Artikel 66, stk. 5	
Artikel 72, stk. 1	Artikel 67, stk. 1	
Artikel 72, stk. 2	Artikel 67, stk. 2	
Artikel 72, stk. 3	Artikel 67, stk. 3	
Artikel 73, stk. 1	Artikel 68, stk. 1	
Artikel 73, stk. 2	Artikel 68, stk. 2	
Artikel 74, stk. 1	Artikel 69, stk. 1	
Artikel 74, stk. 2	Artikel 69, stk. 2	
Artikel 74, stk. 3	Artikel 69, stk. 3	
Artikel 75	Artikel 70	
Artikel 76	Artikel 71	
Artikel 77	Artikel 72	
Artikel 78, stk. 1	Artikel 73, stk. 1	
Artikel 78, stk. 2	Artikel 73, stk. 2	
Artikel 79, stk. 1	Artikel 74, stk. 1	
Artikel 79, stk. 2	Artikel 74, stk. 2	
Artikel 79, stk. 3	Artikel 74, stk. 2	
Artikel 79, stk. 4	Artikel 74, stk. 2	
Artikel 79, stk. 5	Artikel 74, stk. 3	
Artikel 80, stk. 1	Artikel 75, stk. 1	
Artikel 80, stk. 2	Artikel 75, stk. 2	

Artikel 80, stk. 3	Artikel 75, stk. 3	
Artikel 81	Artikel 76	
Artikel 82, stk. 1	Artikel 77, stk. 1	
Artikel 82, stk. 2	Artikel 77, stk. 2	
Artikel 83	Artikel 78	
Artikel 84	Artikel 79	
Artikel 85, stk. 1		
Artikel 85, stk. 2		
Artikel 85, stk. 3		
Artikel 85, stk. 4		
Artikel 86, stk. 1		
Artikel 86, stk. 2		
Artikel 86, stk. 3		
Artikel 86, stk. 4		
Artikel 87, stk. 1		
Artikel 87, stk. 2		
Artikel 87, stk. 3		
Artikel 88, stk. 1	Artikel 80, stk. 1	
Artikel 88, stk. 2	Artikel 80, stk. 2	
Artikel 89, stk. 1		
Artikel 89, stk. 2		
Artikel 89, stk. 3	Artikel 82, stk. 2	
Artikel 89, stk. 4		
Artikel 90, stk. 1		
Artikel 90, stk. 2		
Artikel 90, stk. 3		
Artikel 91, stk. 1	Artikel 83, stk. 1	
Artikel 91, stk. 2	Artikel 83, stk. 2	
Artikel 92, stk. 1		
Artikel 92, stk. 2		
Artikel 93	Artikel 84	
Artikel 94, stk. 1		
Artikel 94, stk. 2		
Artikel 94, stk. 3		
Artikel 94, stk. 4		
Artikel 94, stk. 5		
Artikel 95, stk. 1	Artikel 86, stk. 1	

Artikel 95, stk. 2	Artikel 86, stk. 2	
Artikel 95, stk. 3	Artikel 86, stk. 3	
Artikel 96	Artikel 87	
Artikel 97	Artikel 88	
Artikel 98, stk. 1		
Artikel 98, stk. 2		
Artikel 99, stk. 1		
Artikel 99, stk. 2		
Artikel 101		
Artikel 102, stk. 1	Artikel 94, stk. 1	
Artikel 102, stk. 2	Artikel 94, stk. 1	
Artikel 102, stk. 3	Artikel 94, stk. 2	
Artikel 103	Artikel 95	
Artikel 104	Artikel 96	
Bilag I	Bilag	
